

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

A JELENVALÓ IGAZSÁG MÓZES ÖTÖDIK KÖNYVÉBEN

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2021. október, november, december

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2021 Viață și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra: Czinkota Judit Orsolya

Tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

A jelenvaló igazság Mózes ötödik könyvében :

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz :

2021. október, november, december / Ellen G. White;

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon : Viață și Sănătate, 2021

ISBN 978-606-087-086-9

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Bevezetés Mózes ötödik könyvéhez	5
2. Mózes történelmi leckéje	13
3. Örök szövetség	21
4. Szeresd az Urat, a te Istenedet!	29
5. Idegen a kapuidon belül	37
6. Melyik nagy nemzet az...?	46
7. Törvény és kegyelem	54
8. Válaszd az életet!	62
9. Szívből térjetek meg!	71
10. Emlékezz rá, ne feledd!	80
11. Mózes ötödik könyve a későbbi írásokban	89
12. Mózes ötödik könyve az Újtestamentumban	97
13. Mózes feltámadása	105

1.

BEVEZETÉS MÓZES ÖTÖDIK KÖNYVÉHEZ

Szeptember 25., szombat délután

Isten megőrizte egyházát az évszázadokon át tartó üldözések, harcok és sötétség közepette. Egyetlen felhő sem borulhatott rá a tudta nélkül. Műve ellen nem léphetett fel olyan ellenséges hatalom, amelyről ne lett volna tudomása. Minden úgy teljesedett, ahogy Ő előzőleg kinyilatkoz-tatta. Soha nem hagyta el gyülekezetét, hanem mindazt, ami bekövet-kezett, előbb jövendölésekbe foglalta. Amit Szentlelke által a próféták egykor kijelentettek, mind be is teljesedett. Az Úr véghez viszi minden szándékát. Trónjának alapzata: szent törvénye, és a sötétségnek sem-miféle hatalma sem döntheti meg. Az igazságot Isten sugallja és védel-mezi; diadalt arat minden ellenállás felett.

A lelki sötétség hosszú korszakain át Isten gyülekezete hegyen épült városhoz hasonlított, melyben az egymást követő nemzedékek alatt évszázadról évszázadra tiszta, mennyei tanok tárultak fel. Bármilyen gyöngének és gyarlónak látszik is a gyülekezet, bizonyos értelemben az Atya mégis a legnagyobb figyelemmel fordul felé; kegyelmének színhelye, ahol készségesen nyilvánítja ki emberi szíveket átalakító hatal-mát. – *Az apostolok története*, 11–12. o.

Krisztus nemcsak az elétáruló kép miatt sírt. Korszakok bajának súlya nyomta. Láttá a szörnyű következményeket, melyeket Isten tör-vényének áthágása okoz. Láttá, hogy a világtörténelemben Ábel halá-lával kezdődően szakadatlan harc van a jó és a gonosz között. Végigte-kintett az eljövendő éveken, és szenvedést, szomorúságot, könnyeket és halált látott – ez lesz az ember sorsa. Valamennyi korban, országban élő emberi család kínja átjárta a szívét. A bűnös faj bajai a lelkére nehezed-tek, és kicsordultak a könnyei, amikor arra vágyott, hogy minden bánaton enyhítsen. – *Jézus élete*, 534. o.

Az isteni szeretet akkor szól a legmegindítóbban az emberi szívhez, amikor ugyanarra a gyöngéd részvétre serkenti, amely Krisztus életét jellemezte. Csak az szereti igazán Istent, aki önzetlenül szereti atyjafiát. Az igaz keresztény minden veszélyben és bajban lévő léleknek a segítségére siet. Nem fordul el a tévelygőtől, nehogy mind mélyebbre süllyedve szerencsétlenségében és csüggedésében teljesen Sátán maratalékává legyen.

Aki sohasem tapasztalta személyesen Krisztus gyöngéd, megnyerő szeretetét, nem vezethet másokat az élet forrásához. Ez a szeretet kényszerítő hatalom, amely arra indítja az embert, hogy társalgásában és másokért való tevékenykedésében egyaránt Krisztust nyilvánítsa ki. Az Üdvözítő munkásainak fáradozásait csak úgy koronázhatja siker, ha ismerik Jézust. Ehhez azonban mindenekelőtt szeretetét kell ismerniük. A menny aszerint ítéli meg használhatóságukat, tudnak-e úgy szeretni, ahogyan az Úr szeretett, és munkálkodnak-e úgy, ahogyan Ő munkálkodott. – *Az apostolok története*, 550. o.

Szeptember 26., vasárnap

A jó és gonosz között dúló nagy küzdelem – mennyben való kirobbanása óta és egészen a lázadás és a bűn végleges eltörléséig – Isten változhatatlan szeretetének bizonyítéka.

Krisztus számunkra felkínált áldozata mutatja be azt, hogy mi van az Atya szívében.

Isten egyetlen Fiát adta oda csodálatos ajándékként a világnak. Ezen ajándék alapján a többi bolygók lakói sosem mondhatják majd, hogy az Úr többet is tehetett volna szeretetének kifejezéséeként, mivel Ő olyan áldozatot hozott, ami minden képzeletet felülmúlt. – *The Faith I Live By*, 59. o.

Krisztus azzal fejezte ki végtelen szeretetét irántunk, hogy életét adta, hogy mi ne vesszünk el a bűneinkben, és hogy üdvösségünket biztosíthassa. Ha ezt a mennyei szeretetet ápoljuk a szívünkben, akkor gyökeret ver, és megerősíti kapcsolatunkat azokkal, akik ugyanúgy hisznek, mint mi. „Aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne.” Amint növekedik a testvérek és testvérnők iránti szeretetünk, úgy növekszik a Krisztus iránti szeretetünk is. Az Isten és az emberek iránti szeretet ezen elve – akikért Ő meghalt – a Szentlélek

által újul és szilárdul meg. Ez testvéri szeretet és gyöngédség, amit cselekedetek által kell megerősíteni, és ami azt igazolja, hogy Isten a szeretet. A szívvel szívvel összekapcsoló egység nem az érzelgősség gyümölcse, hanem az egészséges elvek munkálkodásának eredménye. A cselekedetekkel együttmunkálkodó hit tisztítja meg a lelket minden önzéstől, hogy tökéletessé válhasson a szeretetben. Hát hogyan telne meg szívünk gyöngédséggel és hálával, miután felfedeztük a Krisztus drága vére árán felkínált kegyelmet és irgalmat? – *In Heavenly Places*, 110. o.

Csodálatos hatalommal és dicsóséggel rendelkező lényként szállt szembe Istennel. Az Úr azt mondja Luciferről: „Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépséggel.” (Ezék 28:12) Lucifer mint tündöklő kerub állt Isten színe előtt. Az összes teremtett lény közül ő volt a legfontosabb és a legfőbb szereplő a Mindenható szándékainak a világmindenség számára való kinyilatkoztatásában. Miután vétkezett, ámitó hatalma még félrevezetőbb és jellemének leleplezése még nehezebb volt kiemelt helyzete következtében, amelylyel az Atyánál rendelkezett.

Az Úr olyan könnyen el tudta volna pusztítani Sátánt és követőit, amilyen könnyedén egy kavicsot le tudunk a földre dobni. Ő azonban nem tette ezt. Nem erőszakkal akarta a lázadást leverni. A kényszerítő hatalmat csak az ördög uralma alatt találhatjuk meg. Isten alapelvei mások, nem ilyen rendszerre épül az uralma. Az Atya tekintélye jóságon, irgalmon és szereteten nyugszik. Ezeknek az alapelveknek az alkalmazása fejezi ki az akaratát. Uralkodása erkölcsös uralkodás, igazság és szeretet benne az uralkodó hatalom. – *Jézus élete*, 758–759. o.

Szeptember 27., hétfő

Ősszüleink számára, bár Isten ártatlannak és szentnek teremtette őket, nem volt kizárva a vétkezés lehetősége. Az Úr szabad erkölcsi lényeknek alkotta őket, akik értékelni tudják jellemét – bölcsességét és jóságát –, kívánalmainak méltányosságát, és szabadságukban áll, hogy engedelmeskedjenek neki, vagy megtagadják az engedelmisséget. Beszélgethettek Istennel és a szent angyalokkal. De örök biztonságuk megszerzése előtt ki kellett állniuk hűségük próbáját. Az ember létének kezdetén az Örökkévaló korlátot szabott az ember vágyainak, annak

a végzetes szenvedélynek, amelyen Sátán bukása alapult. A tudás fája – ami a kert közepén, az élet fája közelében állt – volt ősszüleink engedelmességének, hitének és szeretetének próbája. Míg az összes többi fáról szabadon ehettek, annak az egy fának a gyümölcsét halálbüntetés terhe mellett tilos volt megkóstolniuk. Ki voltak téve Sátán kísértésének; de ha kiállják a próbát, Isten végül kivonja őket a kísértő hatalma alól, hogy örökre élvezhessék a menny kegyét. – *Pátriárkák és próféták*, 48. o.

Az özönvíz előtti nemzedékről ezt olvassuk: „És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz... Mondta azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és ímé, elvesztem őket a földdel egybe.”

Isten figyelmeztette az akkori világ lakóit a szándékáról, hogy megakarja tisztítani a földet a törvénytelenségtől. Csakhogy az emberek megvetéssel tekintettek a figyelmeztetésre, amit csak babonának hittek. Kigúnyolták Noét az eljövendő özönvízzel kapcsolatos figyelmeztetése miatt. Amikor Krisztus a földön járt, figyelmeztetett Jeruzsálem közelgő nyomorúságra, aminek azért kellett bekövetkeznie, mert az emberek elutasították az igazságot, és megvetették az Istentől küldött üzeneteket. Jézus figyelmeztetését is azonban semmibe vették.

Az Úr figyelmeztette az emberiséget küldöttei által, és kijelentette, hogy mindennek vége igen közel van. Némelyek fontolóra veszik az intelmet, de az emberek többsége nem fog rá figyelni. – *In Heavenly Places*, 343. o.

Természetes állapotában a szív a tisztátalan gondolatok és a bűnös szenvedélyek székhelye. Amikor azonban alávetjük Krisztusnak, akkor a Szentlélek meg fogja tisztítani minden szennytől. Ezt azonban nem végezheti el az érintett személy beleegyezése nélkül. (...)

Az emberek csak Isten ereje által fékezhetik meg szavaikat és tetteiket. Folyton imádkoznunk kell a szív megőrzésének munkájában, fáradhatatlanul kell segélykéréseinket küldenünk a kegyelem mennyei trónusához. Aki magát kereszténynek vallja, alázattal és őszintén járuljon Isten elé segítséget kérni. A Megváltó figyelmeztetett rá, hogy szüntelenül imádkoznunk kell. A keresztény ember nem maradhat folyamatosan a térdén imádkozva, viszont gondolatatait és vágyait mindig

a menny felé irányíthatja. Ha kevesebbet beszélénk, és többet imádkoznánk, akkor túlzott önbizalmunk is eltűnne.Érzelmek összpontosítsanak Istenre. Elmélkedjétek fenségén, irgalmán és tökéletességén! Engedjétek, hogy jóságát, szeretetét és tökéletes jellemét csodálja a szívetek! – *Sons and Daughters of God*, 99. o.

Szeptember 28., kedd

Több mint ezer éven át várta a zsidó nép az Üdvözítő eljövetelét. Erre az eseményre összpontosultak legszebb reményeik. Belefoglalták nevét énekeikbe, jövendöléseikbe, templomi szertartásaikba és családi áhítataikba. S amikor eljött, mégsem ismerték fel Őt. A menny Kincse számukra „gyökér” volt „a száraz földből”, „nem volt [...] alakja és ékesége” (Ésa 53:2), és nem láttak benne semmi szépséget, ami felkeltette volna vonzalmukat. „Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt.” (Jn 1:11)

Mégis Isten választotta ki Izraelt. Ő hívta el, hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jövendöléseket, amelyek az Üdvözítőre mutattak. Az Úr azt akarta, hogy ez a nép az üdvösség kútfeje legyen a világ számára. – *Jézus élete*, 27. o.

Így szólt Ábrahámhoz az Úr, amikor felszólította, hogy hintse az igazság magvát: „Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok néked.” (1Móz 12:1) Ő pedig „kiment, nem tudván, hová megy” (Zsid 11:8). A jeruzsálemi templomban imádkozó Pál apostol is ezt az üzenetet kapta Istentől: „Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé.” (Csel 22:21) Mindazoknak, akiket Krisztus elhívott, ugyancsak el kell hagyniuk mindent, hogy követhessék Őt. Szakítaniuk kell régi társaikkal, fel kell adniuk terveiket, le kell mondaniuk földi reményeikről. Fáradással, könnyek között, magányosan és áldozatok árán kell a magot vetniük. – *Krisztus példázatai*, 36. o.

A mások lelki üdvéért végzett munka olyan foglalkozás, amely a legnagyobb tiszteletet érdemli. Nem számít, hogy munkánkat milyen formában végezzük, bármelyik társadalmi réteg tagjai között, akár magas-, akár alacsonyrendűek. Isten szemében ezek a különbségek

nem befolyásolják az igazi értéket. Az őszinte, komoly, bűnbánó lélek – bármilyen tanulatlan legyen is – értékes a menny előtt. Saját pecsétjével látja el az embereket, miközben nem nézi a rangot, az értelmet, hanem a Krisztussal való egység szerint ítél. – *Az evangélium szolgálói*, 332. o.

Nemcsak azért választott ki Isten valamennyi nép közül egy népet magának, hogy őket fiaivá és leányaivá fogadja, hanem hogy általuk táruljon fel megmentő kegyelme minden ember előtt (Tit 2:11). Ábrahámot sem azért választotta ki, hogy csupán a barátja legyen, hanem hogy általa valamennyi nép elfogadhassa azokat a nagyszerű kiváltságokat, amiket az Úr nekik akart adni. Kereszthalála előtt Jézus a következő imát mondta tanítványai körében: „És én őérettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.” (Jn 17:19) Hasonlóképpen azok a keresztények is, akiket az igazság megtisztított, olyan megmentő tulajdonságokkal bírnak, amelyek a világot a teljes erkölcsi romlástól megóvják.

A sónak az eltartásra szánt anyaggal teljesen össze kell vegyülnie, egészen át kell hatnia és át kell járnia. Hasonlóképpen csakis személyes érintkezés útján juthat el az emberekhez az evangélium megmentő ereje. Nem menthetjük meg őket nagy tömegben, hanem csak egyenként. A személyes befolyás hatalom. Ezért kell közel jutni azokhoz, akiken segíteni akarunk. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 35–36. o.

Szeptember 29., szerda

Az a szövetség legyen menedékünk és védelmünk, melyet Isten a Sínai-nál kötött népével. Az Úr így szólt Mózeshez: „Ezt mondd Jákob házanépének, és ezt add tudtára az Izrael fiainak. Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sasszárnyakon, és magamhoz bocsátottalak titeket. Most azért ha figyelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép.” (...) Ez a szövetség ma is ugyanúgy érvényes, mint amikor az Úr az ősi Izrael népével megkötötte.

Isten népének ezt a fogadalmat kell tennie ezekben az utolsó napokban. Ő akkor fogad el, ha hűen eleget tesznek az Izraellel kötött szövetség pontjainak. Az Atya mindenkit szövetségébe foglal, aki engedel-

meskedni akar neki. Mindannak szól az ígélet, aki igazságot és ítéletet cselekszik, megtartóztatja magát bármi gonoszság elkövetésétől. „Adok nekik házamban és falaimon belül helyet és olyan nevet, amely jobb, mint a fiakban és lányokban élő név; örök nevet adok nekik, amely soha el nem vész.” – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1103. o.

Ha az izraeliták engedelmeskedtek volna Isten kívánalmainak, gyakorlati keresztények, Krisztus-követők lettek volna. Boldogságuk biztosítva lett volna, hiszen megtartották volna Isten útjait, nem bűnös szívük hajlamait követték volna. Mózes nem hagyta félreérteni az Úr szavait, vagy hogy rosszul magyarázzák a menny követelményeit. Könyvbe jegyezte le, hogy később is hivatkozni lehessen rájuk. Úgy írta le ezeket a hegyen, ahogy maga Jézus mondta el neki.

Az izraeliták nagy bátran szóltak – engedelmességet ígértek az Úrnak, miután felolvasták a nép előtt Isten szövetségi ajánlatát. Ezt mondták: „Mindazt, amit az Úr mondott, megtartjuk, és engedelmesek leszünk.” Akkor elkülönített néppé tették és elpecsételték őket Istennek. Áldozatot is mutattak be az Úrnak. Az áldozat vérének egy részét az oltárra hintették. Ez azt jelentette, hogy ép testével, értelmével, lelkeivel Istennek szentelte magát. A másik részt a népre hintették. Ez jelezte, hogy Krisztus kiontott vére által Isten kegyelmesen elfogadta őket mint külön kincsét. Így tehát az izraeliták ünnepélyes szövetségre léptek a mennnyel. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1107. o.

Szeptember 30., csütörtök

Áron meghalt a Hór hegyén, mert az Úr megmondta, hogy nem mehet be az ígélet földjére, mivel Mózesel együtt vétkezett, amikor Meribánál vizet fakasztottak a kősziklából. Mózes és Áron fiai eltemették Áront a hegyen, hogy a nép ne essen abba a kísértésbe, hogy túl fényes szer-tartással temesse el, és a bálványozás bűnébe essen.

Mózesnek is nemsokára meg kellett halnia, azért parancsot kapott, hogy halála előtt gyűjtse össze Izrael népét, és mondja el nekik a héber nép minden utazását Egyiptomból való kijövetelük óta, és atyáik összes nagy törvényszegéseit, melyek rájuk hozták az Úr büntető ítéleteit, és arra kényszerítették Istent, hogy ne engedje be őket az ígélet földjére. Atyáik meghaltak a pusztában a Mindenható szava szerint. Gyermekeik felnőttek, és rajtuk kellett beteljesednie az ígéletnek, hogy birtokba

veszik Kánaánt. Sokan közülük még gyerekek voltak a törvény kiadásakor, azért nem emlékeztek az esemény magasztosságára. Mások a pusztában születtek, s azért, hogy felismerhessék a Tízparancsolat és minden törvény és rendelet iránti engedelmesség szükségességét, amit Mózes kapott, Isten arra utasította Mózeset, hogy ismétlje meg a Tízparancsolatot és mindazon körülményeket, amelyek kapcsolatban álltak a törvény kiadásával. – *A megváltás története*, 168–170. o.

Sosem becsülhetjük túl az egyszerű hit és a zúgolódas nélküli engedelmesség értékét. A jellem csak az engedelmesség útját követve és egyszerű hittel rendelkezve érheti el a tökéletességet. Ádám azt a parancsot kapta, hogy mindenben engedelmeskedjen Isten törvényének, ezért akik ma szeretnének üdvösséget szerezni, egy semmivel sem alacsonyabb mércének kell megfelelniük. (...) Krisztus mondta: „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok. És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak Lelkét: akit a világ be nem fogadhat.” (...)

A világ az igazság ellen szövetkezett, mert nem akarja elfogadni az igazságot. Vajon én, aki megértettem az igazságot, bezárom a szívem és a szemem az üdvözítő erő előtt csak azért, mert a világ inkább a sötétséget választotta? – *119. levél, 1895. február 18.*

Isten azt kívánja, hogy népe mielőbb felkészüljön az eljövendő válságra. Akár felkészültek, akár nem, szembe kell nézniük vele. Csak azok fognak megállni a megpróbáltatás és megkísértés időszakában, akik összhangba hozták Isten mértékével az életüket. Amikor világi uralkodók egyesülnek lelkészekkel, hogy lelkiismereti kérdésekben parancsokat osztogassanak, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy kik félik Istent, és kik szolgálnak neki hűségesen. Mikor legsűrűbb a sötétség, akkor ragyog majd legvilágosabban az isteni jellem fénye. Amikor már minden egyéb csődöt mond, válik láthatóvá, ki bízik rendíthetetlenül Isteneben. És miközben az igazság ellenségei mindenfelől figyelik az Úr szolgáit, hogy ártsanak nekik, Isten is ügyel rájuk örök javuk érdekében. Olyan lesz számukra, mint az örök szirt árnyéka a szárazföldön. – *Az apostolok története*, 431. o.

2.

MÓZES TÖRTÉNELMI LECKÉJE

Október 2., szombat délután

Az Úr utasította Mózeset, mondja el Izrael gyermekeinek Isten értük tett dolgait, hogy kiszabadította őket Egyiptomból, és csodálatosan megőrizte őket a pusztában. Eszükbe kellett juttatni hitetlenségüket és zúgolódásukat, mikor próbákkal találták szemben magukat, és az Úr nagy kegyelmét és szeretetét, mely soha nem hagyta el őket. Ez élénkítette a hitüket, erősítette a bátorságukat. Miközben rávezette őket, hogy legyenek tudatában bűnüknek és gyengeségüknek, és azt is vésés az eszükbe, hogy Isten az igazságosságuk és erejük.

Ugyanolyan fontos ma is, hogy Isten népe észben tartsa, miként és mikor próbálta meg őket az Úr, és hol bizonyult gyöngének a hitük; hitetlenségükkel és önteltségükkel hol hoztak veszedelmet a menny művére. Lépésről lépésre emlékezzenek Isten könyörületére, megtartó gondviselésére, feledhetetlen szabadítására. Amikor Isten népe így szemléli a múltat, láthatja, hogy az Úr örökké megismétli bánásmódját. Értsék meg az adott figyelmeztetéseket, és vigyázzanak, nehogy megismételjék az ősi Izrael hibáit. Mondjanak le a maguk erejére való támaszkodásról. Bízsanak Istenben, hogy megóvja őket, nehogy ismét szégyent hozzanak a nevére. – *Bizonyságtételek*, VII. köt., 210. o.

A mai embereknek gondosan tanulmányozniuk kellene Mózes ötödik könyvét. Ez a könyv tartalmazza Mózes izraelitáknak adott utasításait. A törvény megisméltése is itt található. Izraelben gyakran el kellett ismételnük Isten törvényét. A törvényt a nép szeme előtt kellett tartani. Mindenkor magasztalniuk és tisztelniük kellett azt. A szülők kötelessége volt felolvasni gyerekeiknek a törvényt. Sort sor után, elvet elv után kellett megtaníttatni velük. Ünnepek alkalmával az egész nép füle hallatára kellett felolvasniuk a törvényt.

Izrael jóléte a törvény iránti engedelmességtől függött. Ha engedelmesek, életet fog hozni számukra, ha engedetlenek, akkor meg halált. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1117. o.

Sátán mindig csinál valamit, és igyekszik elfordítani, amit Isten mondott, elvakítani az elmét és elhomályosítani az értelmet, hogy ezáltal bűnre vigye az embert. Az Úr nyílt követelményei olyan nagyon egyszerűek, hogy senkinek sem kell tévelyegnie. Isten állandóan keresi, hogy az embert védelme alá vonja, hogy az ördög ne gyakorolhassa gonosz, megtévesztő hatalmát. Az Úr leereszkedett, hogy saját szavaival beszéljen hozzájuk, és saját kezével írja le az élő igéket. És ez áldott igéket étellel áthatva és igazságtól ragyogva tökéletes vezetőként adta át az embernek. Mivel a gonosz arra törekszik, hogy elvonja a figyelmet és elfordítsa a hajlandóságot az Úr ígéreteitől és követelményeitől, ezért annál nagyobb szorgalomra van szükség, hogy azokat az emlékezetben megerősítsék, és a szívbe bevéssék. – *Pátriárkák és próféták*, 503–504. o.

Október 3., vasárnap

Mózes által szabadította ki Isten Izrael fiait az egyiptomi rabszolgaságból. Mózes közbenjárója volt népének, és gyakran állt a nép és az Úr haragja közé. Mózesnek Izrael iránti végtelen szeretetét akkor tette próbára a menny, mikor haragja fellobbant a vétkes, hitetlen és zúgóldó nép ellen. Isten azt javasolta, hogy eltörli Izrael népét a föld színéről, és helyette Mózesből alkot hatalmas nemzetet. Azonban Mózes megmutatta szeretetét Izrael iránt, mert komolyan esedezett érte. Végtelen fájdalomában arra kérte a Mindenhatót, hogy szűnjön meg emésztő haragjától, és bocsásson meg Izraelnek, vagy az ő nevét törölje ki az élet könyvéből. – *Tapasztalatok és látomások*, 162. o.

Krisztus az önzetlen szolgálat életét élte, és nekünk az Ő életét kell tanulmányoznunk. Folytatnunk kell az általa elkezdett munkát. Mivel szemünk előtt van küzdelmekkel és szenvedéssel teli élete, vajon még mindig tétovázhatnak a magukat keresztényeknek vallók az önmegtagadásban, a kereszt hordozásában és Krisztus követésében? Ő annyira megalázta magát, hogy a feddhetetlenség, szentség és tökéletesség magasságába emelhesse fel minket általa. Szegényé lett, hogy sze-

génységtől sújtott lelkünkbe tölthesse a menny összes gazdagságát. Elszenvedte a kereszt szégyenét, hogy békét, nyugalmat és örömet adhasson számunkra, és trónusának dicsőségében részesítsen.

Hát ne adjuk vissza Istennek mindazt, amit Ő megváltott, vagyis érzelmeinket, amelyeket megtisztított, testünket, amelynek szentségéért hatalmas árat fizetett?

Az igazi kereszténység szeretetet áraszt. Ez a szeretet megérinti a létezés összes fontos területét: az elmét, a szívet, a segítőkész kezét és lábat, és képessé teszi az embert szilárdan megállni abban, amit elvár tőle Isten. Mi képesek vagyunk felfedezni a mennyei Urunkhoz való hasonlóságunkat. Eljuthatunk a lelki élet tudományának megismerésére. Dicsőíthetjük Istent testünkkel és lelkünkkel, hiszen mindez az övé. – *In Heavenly Places*, 43. o.

Az igaz szeretet egyszerű módon munkálkodik, és nem hasonlítható semmilyen működési elvhez.

Jézusban képes az ember buzgón és komolyan szeretni. Ez a szeretet tud korlátok nélkül növekedni. Az Isten iránti szeretet magával hozza az embertársak iránti szeretetet, ezért mélységes érdeklődéssel és önzetlenséggel fogja teljesíteni az élet kötelességeit. Tettei alapját tiszta elvek kell, hogy képezzék, belső békéje pedig egészséges mederbe fogja terelni a gondolatait. (...)

A megszerezhető lelki béke áldásul szolgál mindazoknak, akikkel társulsz. De miközben ez a béke és nyugalom a természeteddé válik, értékes sugarai kiáradnak körülötted, majd visszatükröződnek rád.

Minél inkább megízleled ezt a mennyei békét és lelki nyugalmat, annál inkább fogsz növekedni. Ez egy lelkesítő tudat, hiszen nem engedi szunnyadni erkölcsi erőidet, hanem még szorgosabb munkára készíttet. A tökéletes béke mennyei tulajdonság, amit az angyalok is birtokolnak. – *Lift Him Up*, 94. o.

Október 4., hétfő

Isten csak úgy tudja megmutatni akaratának ismeretét és kegyelmének csodáit a hitetlen világnak, ha tanúi élnek mindenütt a világon. Azt tervezi, hogy akik Jézus Krisztus által részesültek a nagyszerű mentésben, a küldöttei legyenek, a világosság közegei a világ minden részén. Útjelzők az emberek számára, élő levelek, melyeket minden ember ismer

és olvas. Hitük és cselekedeteik bizonyítsák az eljövendő Megváltó közeledését, és hogy nem hiába fogadták el Isten kegyelmét. Figyelmeztetnünk kell a közelgő ítéletre. Akik eddig csakis légből kapott mesékre hallgattak, Isten alkalmat nyújt meghallaniuk a megbízható, mennyből jövő jövendöléseket, melyekre jól teszik, ha figyelnek, mint sötétben világító szövétnekre. Eljuttatja az igazság megbízható szavát az engedelmeskedni akarókhöz. Mindenki összevetheti az igazságot a mesékkel, noha olyanok tálalják eléjük, akik állítólag értik az Isten szavát, és elég képzetek, hogy tanítsák a sötétben veszteglőket. – *Bizonyságtételek*, II. köt., 631. o.

Amikor a keresztyén a kötelességeire tekintve a hitvallása miatt rá váró keserű próbákra gondol, emberi természete megriad a következőkétől, és ez egyre inkább így lesz a földi történelem végéhez közeledve. Isten Igéjének igazságai bátorításul szolgálhatnak. Krisztus soha nem fordult el gyermekeitől, hanem biztos vezetőjük maradt nehézségeik idején. Hűségese feljegyzések szólnak a Sátán elnyomó hatalma miatt szenvedő emberekről. Jézus kegyelme minden napra elegendő erőt adott nekik. Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek. – *Szemelvények*, III. köt., 398. o.

Több mint ezernyolcszáz év telt el, mióta az Üdvözítő megígérte, hogy visszajön. Szavai évszázadokon át bátorsággal töltötték el hűségeseinek szívét. Ez az ígélet még nem teljesedett be, ettől viszont még nem csökkent annak a bizonyossága, hogy teljesedni fog.

Krisztus vissza fog jönni dicsőségben, az Atya dicsőségében és a szent angyalok társaságában. Tízezerszer tízezer csodálatos angyal és az Atya győztes gyermekei alkotják majd semmihez sem fogható dicsőségben ragyogó kíséretét. Töviskorona helyett a dicsőség koronáját, a koronák koronáját fogja viselni. A hajdani bíborvörös palást helyett ragyogó fehér ruhát visel majd, olyan fehérét, „mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet”. Palástjára pedig az Ő neve lesz írva: „Királyok Királya és uraknak Ura.” – *Our High Calling*, 367. o.

Október 5., kedd

Izrael kormányzását a legalaposabb szervezés jellemezte. Csodálatos volt a tökéletessége és egyszerűsége. A rend feltűnően megmutatko-

zott Isten minden teremtett műve tökéletességében és elrendezésében, mely a héber gazdasági életben is kifejezésre jutott. Az Úr volt a vezetés és a kormányzat középpontja, Izrael uralkodója. Mózes a menny által kijelölt látható vezetőként állt a nép élén, hogy Isten nevében gondoskodjon a törvények betartásáról és végrehajtásáról. Később a törzsek véneiből egy hetven tagból álló tanácsot választottak, hogy támogassák Mózes a nép általános ügyeinek intézésében. Ezután következtek a papok, akik a szentélyben tanácskoztak az Úrral. A törzsek felett a törzsek főnökei vagy fejedelmei uralkodtak. Alattuk álltak és ügyködtek az „ezredeseknek, századosoknak, ötvenedeseknek, tizedeseknek és tisztartóknak” nevezett előjárók, akik szintén a törzsek főemberei közül kerültek ki. Végül olyan tisztjeik is voltak, akiket különleges kötelességek végzésével bíztak meg (5Móz 1:15).

A héber tábor is pontos rend szerint három nagy körzetre különítették el. Mindegyiknek megvolt a maga kijelölt helye a táborban. A táborhely középpontjában állt a sátor, a láthatatlan Király tartózkodási helye. A sátor körül állomásoztak a papok és a lévíták. Mögöttük telepedett le az összes többi törzs. – *Pátriárkák és próféták*, 374. o.

Az életszentség ugyanazon elveit kell követniük a vezetőknek az Újszövetség hívó gyülekezeteiben is, amelyek Isten népének vezetőit irányították Mózes és Dávid napjaiban. (...)

Az őskeresztény gyülekezetekben fenntartott rend képesítette arra őket, hogy fegyelmezetten és szilárdan, Isten fegyverzetével felővezve haladjanak előre. A hívők csoportjai, noha nagy területeken voltak szét szórva, valamennyien egy test tagjait képezték. Egy akarattal és egyetértésben munkálkodtak. Ha valamelyik helyi gyülekezetben – mint később Antióchiában és máshol – nézeteltérések keletkeztek, az nem okozott szakadást köztük, mert a legfőbb tanácsstület, mely a különböző helyi gyülekezetek küldötteiből alakult, volt hivatva a viszályt elsimítani. E testület felelősségteljes irányítása pedig az apostolok és vének feladata volt. Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel, a messze fekvő gyülekezeteket megóvni és egységes eljárásokkal az ellenség terveit megghiúsítani. – *Az apostolok története*, 95. o.

„Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében” (1Kor 16:33–34) Azt kívánja, hogy mint akkor, úgy most is, a gyülekezeti ügyek intézésénél rend és

rendszer uralkodjon. Művét alaposan és pontosan kell vezetni, hogy tetszésének pecsétjét rányomhassa. Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódjon össze. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, de valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét. – *Az apostolok története*, 96. o.

Október 6., szerda

Miután a föld termékenységéről szóltak, kettő kivételével mind nagyon csüggesztően nyilatkozott Izrael választott népének arról, hogy birtokba vehetik az országot. Azt mondták, hogy nagyon erős népek lakják a földet; vaskos és magasba nyúló falak veszik körül a városokat, sőt, az óriás Anák fiait is ott találták. Majd elmondták, hogy melyik nemzet merre él Kánaánban, és hangot adtak félelmüknek, hogy lehetetlennek tartják az ország elfoglalását.

Mikor a nép meghallotta a jelentést, keserű szemrehányásokkal és jajgatással fejezte ki csalódását. Nem gondoltak arra, nem érveltek azzal, hogy Isten, aki ilyen messzire kivezette őket, kétségkívül nekik fogja adni a földet. Kihagyták Őt a számításaikból, úgy viselkedtek, mintha teljesen fegyvereik erejére kellene támaszkodniuk, mikor el akarják foglalni Jerikót, Kánaán kulcsát. Az Úr kijelentette, hogy nekik adja az országot, ezért meg kellett volna bízniuk benne, hogy eleget tesz ígéretének. De lázongó szívük nem állt összhangban az Úr terveivel. Nem gondoltak arra, hogy a menny milyen csodálatosan gondoskodott róluk, harcolt értük, amikor kihozta őket az egyiptomi szolgaságból, mikor ösvényt hasított nekik a tenger vizén át, és egyúttal a fáraó üldöző seregét is megsemmisítette. Hitelenségükben korlátot szabtak Isten hatalmának, és bizalmatlanok voltak a kéz iránt, mely eddig biztonságban vezette őket. Konokul megismételték előbbi tévedésüket – zúgtak, morogtak Mózes és Áron ellen: „Ez tehát nagyszerű reményeink vége – mondták –, ez az a föld, melynek a birtoklása végett egészen Egyiptomtól idáig jöttünk.” Vezetőiket hibáztatták, hogy bajt hoztak Izraelre, és ismét megvádolták őket, hogy megcsalták, félrevezették a népet. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 148. o.

Nem Isten akarata volt, hogy Krisztus eljövele így késsen. A Mindenható nem tervezte, hogy népe, Izrael, negyven évig a pusztában

vándoroljon. Azt ígérte, hogy közvetlenül Kánaán földjére fogja vezetni őket, és szent, egészséges, és boldog néppé teszi őket. De azok, akikhez először szólt az ígéret, nem mehettek be „hitelenség miatt” (Zsid 3:19). Szívüket bosszankodás, lázadás és gyűlölet töltötte el, így Isten nem teljesíthette nekik szóló ígéretét.

A negyven évig tartó hitelenség, panaszkodás és lázadás kizárta az ősi Izraelt Kánaán földjéről. Ugyanezek a bűnök késleltették a modern Izrael bejutását is a mennyei Kánaánba. Egyik esetben sem Isten ígéretei voltak a hibásak. Az Úr hitvalló népe körében megnyilvánuló hitelenség, világiasság, szentségtelenség és viszálykodás az, ami ebben a bűnös és fájdalmas világban tart hosszú évekig. – *Szemelvények*, I. köt., 68–69. o.

Ma is az Isten célja, mint amikor Izraelt kihozta Egyiptomból. Mikor a világ látja az Atya jóságát, kegyességét, igazságát és a gyülekezetben megnyilvánuló szeretetét, akkor a jellemét látja. (...)

Nemcsak ennek a világnak, de az egész mindenségnek be kell mutatniuk országának elveit. – *Bizonyágtételek*, VI. köt., 12–13. o.

Október 7., csütörtök

Isten közölte az izraelitákkal, hogy az emoreusok törvénytelenége még nem érte el a csúcspontját, és hogy addig nem jogos az országból való kiűzetésük és elpusztításuk, míg nem telik be törvénytelenységük pohara. Bálványimádó bűnösök voltak, de annyira még nem telt be a pohár, hogy elpusztíthassa őket. Isten az Ő szeretetében és irgalmában azt akarta, hogy még láthatóbb módon áradjon feléjük a világosság, mert lehetővé akarta tenni számukra, hogy megláthassák hatalmának csodálatos munkálkodását, és így ne hozhassanak fel semmilyen kifogást a gonosz cselekedeteikre. Így munkálkodik az Úr a nemzetekkel. Egy bizonyos próbaidő révén mutatja ki hosszútűrését a nemzetek, a városok és az emberek iránt. Amikor azonban már nyilvánvalóvá válik, hogy nem térnek meg, eljön rájuk is az ítélet. Ekkor érkezett el az emoreusokra is az ítélet, és eljön majd az idő, amikor a parancsolatok áthágói is meglátják, hogy Isten egyetlen bűnösnek sem kedvez. – *The Review and Herald*, 1893. május 2.

Sokan kegyetlennek vélik az Urat, mivel itt megköveteli népétől, hogy más nemzetek ellen viseljen hadat. Azt állítják, hogy ez ellenkezik jóságos jellemével. Ámde Isten teremtette a földet, Ő alkotta az embert, hogy a földön lakjon, ezért kezének minden műve fölött korlátlan hatalommal rendelkezik. Az embernek nincs joga így szólni Alkotójához: „Miért teszed ezt?” Isten jellemében nincs igazságtalanság. Ő a világ ura. Földi alattvalóinak túlnyomó része mégis fellázadt ellene, mégis lábbal tiporja törvényét... Az Atya itt haragja eszközeként használta népét, hogy megbüntesse a gonosz nemzeteket, melyek gyötörték és bálványimádásra csábították népét. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1117. o.

Azonban Krisztus minden követője talál alkalmat arra, hogy kimutassa keresztény kedvességét és szeretetét, és ezáltal kimutassa, hogy Jézus Krisztus vallásának hívei közé tartozik. Ez a vallás megtanít bennünket a türelem és a béketűrés gyakorlására durva és igazságtalan körülmények között is... „Nem fizetve gonosszal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt, ellenkezőleg, áldást mondván, tudva... arra hívatatok el, hogy áldást örököljete.” (1Pt 3:9) Krisztus nem viszonzta a szidalmat szidalommal... Vallása a lélek szelídségét és csöndességét hirdeti.

A Biblia vallását követve állandóan szükségünk van a türelmes, gyöngéd, önmegtagadó és önfeláldozó lelkületre. Ha Isten Igéje marandó elvvé válik az életünkben, akkor minden szavunk és hétköznapi tettünk arról fog árulkodni, hogy Krisztus gyermekei vagyunk... Ha befogadjuk Isten Igéjét a szívünkbe, akkor kivész az önhittség és az önelégültség lelkünkéből. Életünk hatalom lesz a jóra, mert a Szentlélek Isten dolgaival tölti meg a gondolatainkat. – *Isten csodálatos kegyelme*, 248. o.

3.

ÖRÖK SZÖVETSÉG

Október 9., szombat délután

Mivel bálványimádás és erkölcsi romlottság közepette éltek, ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül bűnös voltáról. Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akaratauk nem elég ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták teljes egészében megérteni, hogy szükségük van Megváltóra. Mindezekre meg kellett tanítani őket.

Isten elvezette népét a Sínai-hegyhez. Kinyilvánította előttük dicsőségét. Megajándékozta őket törvényével és az engedelmség feltételének teljesítésétől függően az áldások ígéréssel: „Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; (...) és lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép.” (2Móz 19:5–6) (...) Áhítatot keltő fenséggel tanúbizonyságot tettek a törvény kihirdetéséről, és rémülten remegtek a hegy előtt. Ám csak néhány hét telt el, máris megszegték Istennel kötött szövetségüket, és leborulva imádták a faragott képet. Nem remélhették a menny tetszését egy olyan szövetség útján, amelyet megszegtek. Most azonban, mikor belátták bűnös voltukat, és azt is, hogy bocsánatra van szükségük, tudatára ébredtek annak, hogy nem lehetnek meg a Megváltó nélkül, aki az ábrahámi szövetségben jelentette ki magát, és az áldozati felajánlásokban vetítette előre árnyékát. Most a hit és a szeretet Istenhez kötötte őket, mint a bűn kötelékéből való szabadítóhoz. Most már előkészültek arra, hogy értékeljék és megbecsüljék az Újszövetség áldásait. – *Pátriárkák és próféták*, 371–372. o.

Szövetségéhez hű Istenünk a nyájas pásztor gyöngédségével és gondoskodásával a királyok Királyának hatalmát egyesíti. Útját semmi nem torlaszolhatja el. Hatalma korlátlan, és ez szavatolja, hogy biztosan beváltja a népének tett ígéreteit. Minden akadályt el tud távolítani munkája útjából. Minden nehézséget el tud hárítani, hogy megmene-

küljenek, akik szolgálják Őt, és tiszteletben tartják eszközeit. Jósága és szeretete végtelen, és szövetségét nem változtatja meg.

Lehet, hogy műve ellenségeinek tervei szilárdnak és jól megalapozottnak látszanak, de Isten meg tudja hiúsítani legátgondoltabb terveiket, és meg is teszi a maga módján és a maga idejében, majd, ha látni fogja, hogy eléggé próbára tette hitünket; majd, ha közelebb húzódunk hozzá, és Őt tesszük meg tanácsadónknak. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 10. o.

Az Úr nem töri meg szövetségét, és nem változtatja meg kijelentéseit. Szava örökké megáll. Olyan változhatatlan, mint a trónja. Az ítéletnél az Isten ujjával írt, tisztán érthető szövetség lesz a mérce. A világnak a végtelen Igazság ítélőszéke elé kell állnia.

Ma is, mint Illés korában, tisztán meglátszik a határvonal az Isten parancsolatát megtartó nép és a hamis istenek imádói között. „Meddig sántikáltok kétfelé? – kiáltotta Illés. – Ha az Úr az Isten, kövessétek Őt; ha pedig a Baál, akkor őt kövessétek.” (1Kir 18:21) A ma emberéhez pedig ezt az üzenetet küldi a menny: „Elesett, elesett a nagy Babilon... Menjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket; mert bűnei felhalmozódtak az égig, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” (Jel 18:2, 4–5) – *Próféták és királyok*, 187. o.

Október 10., vasárnap

Ábrahámot, aki először kapta a szövetségi ígéretet, azért hívta ki rokonai közül, és küldte távoli vidékre, hogy fényt vigyen a pogányoknak. Bár az is benne volt az ígéretben, hogy utódai száma annyi lesz, mint a tenger homokja, de nem önző célból kellett Kánaán földjén nagy nemzetet alapítania. „...nagygyá teszem nevedet, és áldás leszel – nyilatkoztatta ki Jahve. – Megáldom a téged áldókat, és megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (1Móz 12:2–3)

Amikor Izsák születése előtt nem sokkal Isten megújította a szövetséget, újra világossá tette célját az emberiséggel. „...általa nyer áldást a föld minden népe” (1Móz 18:18) – biztatta Ábrahámot az ígéret gyermekével kapcsolatosan. Később pedig a mennyei látogató újra kinyilatkoztatta: „És a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe...” (1Móz 22:18) – *Próféták és királyok*, 367–368. o.

Az Ábrahámnak tett és fiának megerősített ígéretek álltak Izsák és Rebeka vágyainak és reményeinek középpontjában. Ézsau és Jákob jól ismerte ezeket az ígéreteket. Arra tanították őket, hogy az elsőszülöttségi jogot nagyon fontos dolognak tartásák, mert az nemcsak világi javak öröklését foglalta magában, hanem kiemelkedő lelki értékeket is. Az elsőszülöttségi jog birtokosa volt a család papja, és tőle származott a világ eljövendő Megváltója. Másrészről az elsőszülöttségi jog birtokosának kötelezettségei is voltak. Aki örökli majd áldásait, annak Isten szolgálatára kell szentelnie életét. Ábrahámhoz hasonlóan teljesítenie kell az Úr kívánalmait. Házasságában, családi kapcsolataiban, a közéletben is amennyi akaratát kell követnie. – *Pátriárkák és próféták*, 177. o.

Az új szövetségben ugyanaz az örök élet megszerzésének a feltétele: a teljes engedelmesség, mint a régi szövetségben. A régi szövetségben a gőg és a túlzott önbizalom számos bűnére nem létezett törvény által előírt áldozat, az új és jobb szövetségben azonban, akik áthágnak a törvényt, de elfogadják Krisztust személyes Megváltójuknak, azokért Ő betöltötte a törvény előírásait. Kegyelemben és megbocsátásban részesülnek mindazok, akik Jézushoz mennek, és az Ő érdemeiben bízva reménykednek abban, hogy eltörli a bűneiket. A bűnös ember nem szerezhet engesztelést egyetlen bűnére sem. Hatalom csak az Üdvözítő ingyen kegyelmében van, ám ezt az ígéretet csak azok értékelik, akik beismerik bűneiket, lemondanak vétkeikről, és tehetetlen lelküket teljes mértékben átadják Krisztusnak, a bűnöket megbocsátó Megváltónak, hogy Ő a tökéletes, „szent, igaz és jó” (Róm 7:12) törvényt helyezze a szívükbe. – *That I May Know Him*, 299. o.

Október 11., hétfő

Az Úr győztesen vezette ki a népét Egyiptomból. A pusztába vezette, hogy ott próbára tegye őket. Ismét kinyilvánította előttük csodálatos hatalmát az ellenségektől való szabadításában. Ígéretet tett nekik, hogy különös kincsként fogja hordozni őket, ha engedelmeskednek szavának, és megtartják parancsolatait. Nem tiltotta meg nekik az állatok fogyasztását, de nagy mértékben távol tartotta őket azoktól. A leg egészségesebb ételt rendelte ki számukra, a mennyből hullott kenyeret és a sziklából adott tiszta vizet. Szövetséget kötött velük, hogy ha min-

denben engedelmeskednek neki, megóvja őket a betegségtől. – *Szemelvények*, II. köt., 412. o.

A névleges hit Krisztusban, mely Őt pusztán a világ Megváltójának fogadja el, sohasem hozhat gyógyulást a léleknek. Az üdvösségre vivő hit nem csupán értelmi egyezés az igazsággal. Aki arra vár, hogy tökéletes ismeretre tegyen szert, mielőtt gyakorolná a hitet, az nem részeseül áldásban Istentől. Nem elég elhinni valamit Krisztusról – Krisztusban kell hinnünk. Az egyetlen olyan hit, melyből hasznunk származhat, személyes Megváltóként fogadja el Őt, és érdemeit a mienkké teszi. Sokan egyfajta véleménynek tekintik a hitet. A megmentő hit egyezés: akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit: élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, mely által a lélek győztes hatalommá válik. – *Jézus élete*, 347. o.

Isten egyházának – a szőlőskert őrének – ma különlegesen értékesek azok a tanácsok és intések, amelyeket az Úr a próféták által adott, világossá téve örökkévaló szándékát az emberiséggel. A próféták tanításaiban a menny érthetően kinyilatkoztatta szeretetét és a megváltásukra készített tervet. Isten követői, akiket egyházához küldött, Izrael elhívásának, sikereinek, kudarcainak, Isten kegyeibe való visszafogadásának, a szőlőskert Gazdájától való elfordulásának történetéről, valamint arról beszéltek, hogy a korszakokat átfogó tervet a maradék fogja megvalósítani, melynek életében minden szövetségi ígélet teljessé válik. És ma Ő ugyanazt üzeni egyházának – az Úr szőlője hűségese munkásainak –, mint amit hajdan küldött prófétája által (...)

Izrael! Bízál Istenben! A szőlőskert Gazdája még most is gyűjti régóta várt drága gyümölcsseit a nemzetek és népek közül! Nemsokára eljön övéhez; és azon a boldog napon végre megvalósul Izrael házával való terve: „A jövőben gyökeret ver Jákob, virágozni, virulni fog Izrael, termésével elárasztja a világot.” (Ésa 27:6) – *Próféták és királyok*, 22. o.

Október 12., kedd

Miután Mózes leereszkedett a hegyről, „elbeszélte a népnek az Úr minden beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felelt mondván: Mindazokat a dolgokat, amelyeket az Úr parancsolt, megcselekedjük” (2Móz 24:3). Ezt a fogadalmat az Úr minden szavával

együtt, amely engedelmességre kötelezte őket, Mózes megírta könyvben. Azután következett a szövetség jóváhagyása. (...)

Miután az oltárt meghintették az áldozati állatok vérével, Mózes „vette a szövetség könyvét, és elolvasta a nép hallatára” (2Móz 24:7). Így Mózes ünnepélyesen megismételte a szövetség feltételeit. Mindenkinek szabadságában állt választani, hogy vajon elfogadja-e, vagy nem, a szövetség feltételeit; alkalmazkodik-e azokhoz, vagy pedig nem; hajlandó-e teljesíteni azokat, vagy pedig nem. Először megígérték, engedelmeskednek az Úr szavának, és miután meghallgatták a kihirdetett törvényt, és annak alapelveit Mózes részletezte előttük, így megtudhatták mindazt, amit ez a törvény magában foglal, akkor a nép ismét egyöntetűen azt felelte: „Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk.” (2Móz 24:7) „Mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérét, vízzel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt magát a könyvet is és az egész népet meghintette, mondván: Ez azon szövetség vére, amelyet Isten számotokra rendelt.” (Zsid 9:19–20) – *Pátriárkák és próféták*, 311–312. o.

Isten azzal bizonyította a törvény fontosságát, hogy Ő maga haragta el Izrael gyermekeinek. Félelmetes nagyszerűségében mutatta meg nekik uralkodói fenségét és méltóságát, hogy a nép eszébe vesse törvényének szentségét és fontosságát. A hatalommal és dicsőséggel, mely kíséretében a törvényt közölte, törvénye fontosságát kívánta hangsúlyozni. Krisztus, a Sínairól szólva, ezt a hitet adta egyszer s mindenkorra a szenteknek. – *Bizonyágtételek*, VIII. köt., 198. o.

Az izraelitákat Isten rabszolgánépből emelte ki és helyezte minden nép fölé, hogy a királyok Királyának legnagyobb kincse, választott népe legyen. Az Atya elkülönítette őket a világtól, hogy rájuk bízhatta szent letétét. Törvénye letéteményeseivé tette őket. Az volt a szándéka, hogy általuk őrizze meg az emberek között az önmagáról adott, kijelentett ismeretet. Így kellett a menny világosságának felragyognia ebben a sötétségbe burkolt világban, és Isten minden néphez intézett szava így vált hallhatóvá a népek és nemzetek között, hogy elfordítsa őket a bálványok imádásától, és rávezesse őket az egy igaz és élő Isten szolgálatára. Ha az izraeliták hűségesek maradnak megbízatásukhoz és örökségükhöz, akkor nagyhatalommá válnak ebben a világban. Az Úr

lenne a védelmük, Ő emelné fel őket minden más nép és nemzet fölé. Isten világossága és igazsága láthatóvá válna általuk, és a menny bölcs és szent uralma alatt példaképe lennének annak, hogy fenségének imádata mennyire felette áll minden bálványtiszteletnek. – *Pátriárkák és próféták*, 314. o.

Október 13., szerda

A legkicsapongóbb és legutálatosabb szokásokat tették a pogány istentiszteletet részévé. Mivel isteneiket is tisztátalanoknak ábrázolták, ezért imádóik is szabadjára engedték legaljasabb szenvedélyeiket. Ilyenkor természetellenes bűnök érvényesültek. A vallásos ünnepeket általános és nyílt erkölcstelenségek jellemezték. (...)

A nagy küzdelem kezdete óta mindig az volt Sátán szándéka, hogy elferdítve, hamisan mutassa be Isten jellemét, és lázadást szítson a menny törvénye ellen. Úgy látszott, hogy művét siker koronázza. A tömeg meghallgatja az ördög csalfa beszédeit, és szembeszáll az Úrral. A gonosz munkálkodása közben Isten szándékai határozottan haladnak előre megvalósulásuk útján. A menny minden értelmes teremtménye előtt kinyilvánítja igazságát és jóindulatát. Sátán csalásának útján az egész emberi nemzetség áthágta Isten törvényét, Isten azonban Fia feláldozásával mindenki előtt megnyitotta a visszatérés útját. Krisztus kegyelme által az egész emberi nemzetségnek lehetősége van engedelmeskedni az Atya törvényének. Minden korszakban, a hitehagyás és a lázadás közepette is Isten kiválaszt magának egy népet, amely hűséges hozzá, egy népet „kinek szívében van törvényem” (Ésa 51:7). – *Pátriárkák és próféták*, 337–338. o.

Az Úr valamennyi parancsának az a célja, hogy feltárja kötelezettségeinket nemcsak Isten, hanem embertársaink iránt is. A világ történelmének ebben a késői időszakában ne engedjük meg, hogy szívünk önzése miatt megkérdőjelezzük vagy elvitassuk Isten jogát az ilyen követelmények támasztására. Máskülönben kegyelmének gazdag áldásaitól fosztjuk meg magunkat. Szívünk, lelkünk és értelmünk legyen egy az Úr akaratával. Ha ezt megtesszük, akkor az általa megalapított szövetség, amelyet Ő maga tett kötelező érvényűvé, gyönyörű lesz a számunkra... Elég nekünk az a tudat, hogy Isten azt mondta: a rendelkezései és törvényei iránti engedelmisség népének életét és jólétét eredményezi.

Isten szövetségi áldásai kölcsönösek. Az Úr elfogadja azokat, akik készséggel munkálkodnak nevének dicsőségére, akik bálványimádó és hitehagyó világunkban felmagasztalják Őt. Ezt mondja a Biblia a parancsolattartó népről: „Feljebbvalóvá tegyen téged minden nemzetnél, amelyet teremtett, dicséretben, névben és dicsőségben, és hogy szent népévé lehess az Úrnak, a te Istenednek, amint megmondta azt.” (5Móz 26:19) – *Isten csodálatos kegyelme*, 150. o.

Naponta élettörténetünket írjuk. A tegnapot nem tehetjük jóvá, és nem igazíthatjuk ki. Csak a ma a mienk. Ezért ne szomorítsuk meg a Szentlelket, mert holnap nem tudjuk visszavonni, amit tettünk. Addigra a ma tegnap lesz. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 149. o.

Október 14., csütörtök

A pusztai vándorlást Isten nem csak ítéletként rendelte el a lázadókra és a zúgolódnókra. A pusztai vándorlás a következő nemzedékek nevelését és fegyelmezését is szolgálta, előkészületként az ígéret földjére való bemenetelükre. Mózes a következőket jelentette ki nekik: „Gondold meg azért a te szívedben, hogy amiképpen megfenyíti az ember az ő gyermekét, úgy fenyít meg téged az Úr, a te Istened.” „És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbálgjon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-e az Ő parancsolatait, vagy nem? És megsanyargatott téged, és megéheztetett, azután pedig enned adta a mannát, amelyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtadra adja néked, hogy az ember nemcsak kenyérrel él, hanem mind azzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik.” (5Móz 8:5, 2–3)

„Pusztta földön találta őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét.” (5Móz 32:10) „Minden szenvedésüket Ő is szenvedte, és orcájának angyala megszabadította őket, szerelmében és kegyelmében váltotta Ő meg őket, fölvette és hordozta őket a régi idők minden napjaiban.” (Ésa 63:9) – *Pátriárkák és próféták*, 407. o.

A jól rendezett otthon, a fegyelmezett család nagyobb befolyást gyakorol a kereszténység mellett, mint az összes prédikáció együttvéve.

Bármilyen kicsi legyen egy lámpa, ha állandóan ég, eszközül szolgálhat sok más lámpa meggyújtásához. Az emberekre gyakorolt hatásunk kicsinynek tűnhet, képességeink kevésnek, eredményeink korlátozottnak látszhatnak, mégis csodálatos lehetőségek nyílhatnak meg előttünk az otthonunkban, ha hűségesen felhasználjuk az Istentől kapott alkalmainkat. Ha megnyitjuk szívünket és otthonunkat az élet isteni alapelvei előtt, akkor az életadó erő áramának csatornáivá válunk. Otthonunkból gyógyító folyamok áradnak mindenfelé, életre keltve a pusztaságot, szépséget, és jó gyümölcsöket továbbítva. – *Az én életem ma*, 124. o.

Akik őszintén szeretik az Urat, azok komolyan törekedni fognak akarátának megismerésére és teljesítésére. János apostol, akinek levelei olyan kimerítően beszélnek a szeretetről, így szól: „Mert az az Isten iránti szeretet, hogy megőrizzük az Ő parancsolatait.” Az a gyerek, aki szereti a szüleit, az irántuk való engedelmesség által fogja szeretetét bebizonyítani; ám az önző, hálátlan gyerek édeskeveset törődik szülei akaratával, értük csak a lehető legkevesebbet teszi; de mégis egyenlő jogokat akar élvezni az engedelmes és hűséges testvérrel. Ugyanilyen különbséget tehetünk azok között is, akik Isten gyermekeinek nevezik magukat. Sokan azok közül, akik érzik, hogy szeretetének és gondviselésének tárgyai, és akik vágnak Isten áldásában részesülni, nem találnak örömet az Úr akarata iránti engedelmességben, Isten követelményeit kellemetlen kényszernek és parancsolatait nehéz igának tekintik. Ám, aki teljes szívből vágyik az igazi szentségre és jámborságra, annak kimondhatatlan örömet ad minden egyes isteni parancs teljesítése, és azon bánkodik, ha ennek nem tud kellőképpen megfelelni. (...)

Nemcsak kiváltsága, hanem kötelessége is minden egyes kereszténynek, hogy a Megváltóval a lehető legszorosabb összeköttetésben éljen, és hogy az isteni dolgokban gazdag tapasztalatokat szerezzen. Akkor élete termékeny lesz jó cselekedetekben. Krisztus mondta: „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjenek.” – *Megszentelt élet*, 81, 83. o.

Október 15., péntek – További tanulmányozásra
Próféták és királyok: „A törvénykönyv” című fejezet.

4.

SZERESD AZ URAT, A TE ISTENEDET!

Október 16., szombat délután

Az ember mindent elnyer, ha engedelmeskedik a szövetségéhez hű Istennek. Isten a maga tulajdonságait ruházza rá az emberre, képessé téve őt az irgalom és szánakozás gyakorlására. A menny szövetsége biztosít minket az Úr megváltoztathatatlan jelleméről. Akik azt állítják, hogy hisznek Istenben, mégis miért változékonyak, megbízhatatlanok? Mert nem szolgálnak szívből, mint akik elkötelezték magukat az Atya tetszése és dicsősége mellett. Nem elég általános fogalommal rendelkezünk Isten követelményeiről. Tisztában kell lennünk, mik az Úr követelményei, és mi a mi kötelezettségünk. Isten szövetségének feltétele: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből; felebarátodat pedig, mint magadat.” Ezek az élet feltételei: „Ezt cselekedd – mondta Krisztus –, és élsz.” – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 932. o.

Krisztus szeretete aranylánc, amely a korlátolt, de benne hívó embert összeköti a végtelen Istennel. Az Úr gyermekei iránti szeretete minden ismeretet felülmúl. Nem létezik oly tudomány, amely erre a szeretetre magyarázatot adhatna, és semmilyen emberi bölcsesség sem képes azt elképzelni.

Önzés és büszkeség állja útját annak a tiszta szeretetnek, ami lélekben egyesíthetne bennünket Jézussal. Azonban ha ápolják ezt az igaz szeretetet, a korlátolt emberek egymással összefogva egyesülhetnek a végtelen Istennel. Az emberi természet emberi természettel egyesülve szorosan kapcsolódik a végtelen Szeretet szívéhez. Az egymás iránti megszentelő szeretet szent. Ebben a nagy munkában a keresztény szeretet – minél magasztosabb, állandóbb, kedvesebb és önzetlenebb – annál inkább hirdeti a keresztény szelídséget, jóságot és előzé-

kenységet. Ezenfelül Isten akarata szerinti emberi testvériséget alakít ki, ami azt a méltóságot igazolja, amit Ő az ember jogaiba lefektetett. – *Our High Calling*, 73. o.

Szeretni Istent mindenekfelett és önzetlenül egymást – ez a legjobb ajándék, melyben mennyei Atyánk részesíthet. Ez a szeretet nem pillanatnyi fellángolás, hanem isteni alapelv, állandó erő. Nem fakadhat meg nem szentelt szívben, nem is teremhet meg benne. Csak abban a szívben találjuk meg, ahol Jézus uralkodik. „Mi szeretjük Őt, mert Ő előbb szeretett minket.” Abban a szívben, amit az isteni kegyelem megújított, minden cselekedet indítéka a szeretet. A jellemet átalakítja, megfékezi az ösztönöket, uralja a hajlamokat, és nemesíti a törekvéseket. Ha ezt a szeretetet befogadjuk a szívünkbe, megédesíti az életünket, és nemesítő befolyást áraszt egész környezetünkre.

János igyekezett megértetni a hívőkkel, hogy milyen kiváltságokban részesülnének, ha a szeretet ilyen lelkülete hatná át az életüket. Ha ez a megváltó hatalom uralja a szívet, akkor az összes többi indítórugót is irányítja; és fölemeli a hívőt a világ megrontó befolyása fölé. Ha a hívők engednék, hogy ez a szeretet teljesen uralomra jusson bennük, és életük hajtóerejévé váljon, akkor a hit és az Istenbe vetett bizalom teljeségére jutnának. A hit teljes bizalmával mehetnének az Úr elé, abban a tudatban, hogy tőle mindent megkapnak, amire jelen és örök javuk érdekében szükségük lehet. – *Az apostolok története*, 551. o.

Október 17., vasárnap

Mindenkinek meg kell tanulnia, hogy személyes felelősséggel tartozik Istennek. Ha teljes szívből szeretik Őt, elnyerik az üdvösségre vezető bölcsességet. Az Ő akaratát cselekszik, sosem halványuló világosságuk lesz a dicsőségük, mivel félik Istent, és neki szolgálnak. Minden lélek, aki magát Krisztus szolgájának vallja, ünnepélyes munkát kell, hogy végezzen...

Legfontosabb dolog elszánt elmével szolgálni az Urat és igyekezni az övé lenni szívvel-lélekkel. Aki alázatosan fordul tanácsért a Megváltóhoz, és bízik az Úr ígéreteiben, meg fogja kapni a szükséges segítséget. „KérjeteK, és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek, és megnyitvatik néktek.” (Mt 7:7)

Emeljétek a mércét, és teljes alázattal kezdjétek engedelmeskedni Isten összes parancsolatának. Kövessétek az Úr különleges utasításait. Az Igének egyetlen fontos kijelentését sem szabad figyelmen kívül hagyni. – *This Day With God*, 128. o.

Isten tökéletes szeretetet vár el az embertől, teljes szívét, lelkét és erejét kéri, hogy kiáraszthassa rá a menny kincseit, mindazt a jót, amit a menny megadhat.

Amikor erről a témáról írok, próbálom leküzdeni saját korlátaimat, próbálok egyre messzebbre, távolabbra jutni, de nem járok sikerrel. Amikor majd eljutunk a mennyei otthonba, maga Jézus fog bennünket az Atya elé vezetni olyan fehér ruhákban, amelyek a Bárány vérében lettek megfehéřítve. „Ezért vannak az Isten királyi széke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az Ő templomában; és aki a királyi székben ül, kiterjeszti sátrát felettük.” (Jel 7:15) – *Our High Calling*, 12. o.

A gyülekezet légköre annyira fagyos, lelkülete pedig olyan sajátos, hogy nem viselheti el az egyszerű, mennyei eredetű kegyesség példáját. Első szeretetük melege elfagyott, és ha a Szentlélek keresztsége meg nem öntözi, Isten elmozdítja gyertyatartójukat a helyükből, ha meg nem térnek, és az első cselekedeteiket nem teszik. A gyülekezet első cselekedetei azok voltak, amikor a hívők felkeresték barátait, rokonaikat, ismerőseiket, és szeretettől túlradó szívvel beszéltek a Megváltóról, hogy mit jelent számunkra Jézus, és mit jelentenek ők Jézusnak. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 167. o.

Október 18., hétfő

Alázatosság és tisztelet jellemezze azok viselkedését, akik Isten jelenlétében állnak. Krisztus nevében bizalommal jöhetünk Isten elé, de nem közelíthetjük meg Őt elbizakodottan, mintha egy szinten lenne velünk. Vannak, akik úgy szólítják meg a nagy, mindenható és szent Istent – aki a megközelíthetetlen mennyei világosságban lakik –, mintha velük egyenlő vagy alsóbbrendű lény volna. Vannak, akik úgy viselkednek az Úr házában, ahogy nem merészelnének viselkedni egy földi uralkodó termében. Ezek az emberek gondolják meg, hogy az előtt az Isten előtt állnak, akit a szeráfok magasztalnak, aki előtt még az angyalok

is eltakarják arcukat. Az Atyát nagy tiszteletben kell részesítenünk, és mindazok, akik tudatában vannak jelenlétének, alázattal hajolnak meg előtte. Jákobbal együtt így kiáltanak fel: „Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza és az égnek kapuja.” (1Móz 28:17) – *Pátriárkák és próféták*, 252. o.

A szív, mely Krisztus szeretetét megízlelte, mind többet akar abból felszívni, és azt másoknak is bemutatva még inkább gyarapszik a mennyei kincsekben. A lelkünkhez szóló minden egyes isteni kijelentés növeli az ismereteinket és a szeretetre való képességünket. Az ilyen szív állandó kívánsága: mind jobban megtelni Isten teljességével, hiszen a mi Istenünk örömét leli abban, hogy adjon, mert „végtelen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Ef 3:20). (...)

Az Úr olyan bőségesen árasztotta ránk szeretetét, „mint a záporosót, mely felüdíti a földet”. Így szól: „Egek, harmatozzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyílják meg a föld, és viruljon fel a szabadulás, és igazság sarjadjon fel veled együtt.” (Ésa 45:8) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 20–21. o.

Jelenések könyve 14. fejezetének első angyala felszólítja az embereket, hogy féljék Istent, adjanak neki dicsőséget, imádják az ég és a föld Teremtőjét. Mindezt a törvény iránti engedelmisséggel valósíthatjuk meg. Az isteni örvények iránti engedelmisség nélkül a menny szemében egyetlen imádat sem kedves, „mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait” (1Jn 5:3).

Sok vallási tanító hirdeti, hogy halálával Krisztus felszabadított bennünket a törvény alól, viszont nem mindenki fogadja el ezt a látásmódot. Isten törvénye változhatatlan, és a Törvényadó akaratát és jellemét nyilatkoztatja ki. Az Atya a szeretet, és a törvénye is szeretet. A törvény két nagy elve: az Isten és az ember iránti szeretet. „A törvénynek betöltése a szeretet.” Az Úr jelleme feddhetetlenség és igazság, és ugyanez érvényes az Ő parancsolataira is. A zsoltáros azt mondja: „A te törvényed igaz”, és „minden parancsolatod igaz”. Pál apostol pedig kijelenti: „Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.” Ez a törvény fejezi ki Isten gondolatát és akaratát, és pontosan olyan örök, mint a szerzője. – *Reflecting Christ*, 62. o.

Október 19., kedd

Isten azt akarta, hogy dicsérjék és magasztalják népét, az Izraelt. Mindent megadott nekik, ami lelkileg a javukat szolgálhatta. Minden lehetőséget megteremtett arra, hogy jellemük olyanná formálódjon, amelyvel képviselhetik Őt.

A világ népei csodálták volna a mennyei törvény iránti engedelmes-ségükből fakadó jólétüket. Aki minden mestermunkához bölcsességet és ügyességet tudott nekik adni, továbbra is tanítani akarta őket, és törvényei iránti engedelmségük jellemüket nemessé és emelkedetté tette volna. Engedelmségük megóvta volna őket a más népeket sújtó betegségektől. Nagyszerű értelmi képességeket kaptak volna. Jólétükkel Isten dicsőségét és hatalmának magasztos voltát kellett volna megmutatniuk. Az Úr papok és fejedelmek birodalmává akarta Izraelt tenni. Mindent megadott nekik ahhoz, hogy a föld legnagyobb népévé legyenek.

Mózes által Krisztus félreérthetetlenül feltárta népe előtt Isten szándékát, és világosan meghatározta jólétük feltételeit: „Az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy neki minden nép közül e föld színén... És... megtudjad, hogy az Úr a te Istened, Ő az Isten, a hűséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezerízíglén azok iránt, akik Őt szeretik, és az Ő parancsolatait megtartják.” (5Móz 7:6, 9) – *Krisztus példázatai*, 288. o.

Isten... nem kérdezi, méltók vagyunk-e szeretetére, hanem ránk árasztja jóságának gazdagságát. Nem bosszúálló, nem büntetni, hanem megváltani akar. Gondviselésében megnyilatkozó szigorúsága is az elestettek üdvére szolgál. Leghőbb vágya, hogy az emberiség szenvedéseit enyhítse, és sebeit gyógyítsa. Isten előtt egyetlen ember sem büntelen, Ő azonban el akarja törölni vétkeinket.

Az irgalmas emberekben a menny részvétteljes szeretete nyilvánul meg, mert ők az isteni természet részesei. Szívük egy ütemre dobban a végtelen Szeretettel; ők menteni törekszenek, és nem kárhoztatni. Istennek bennük való lakozása kiapadhatatlan forrássá teszi őket. Akiben Krisztus lakik, annak szíve túlárad a jóakarattól. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 22. o.

Jézus jellemének szeretetreméltósága látható lesz tanítványaiban. Neki öröme telt Isten akaratának teljesítésében. Az Atya iránti szeretet és szent buzgalom volt a Megváltó életét uraló erő. A szeretet dicsőítette meg és nemesítette összes cselekedetét. A szeretet Istentől jön. Csak olyan szívekben található, ahol Jézus uralkodik. „Mi szeressük Őt; mert Ő előbb szeretett minket!” (1Jn 4:19) Az isteni kegyelemből újjászületett szívben a szeretet minden cselekedet mozgatórugója. Megváltoztatja a jellemet, vezeti és kormányozza az indítékokat, zabolázza a szenvedélyeket, legyőzi az ellenséges indulatokat, és nemesíti a kedélyt. Ha ezt a szeretetet ápoljuk lelkünkben, megédesíti a lelkünket, és jobbító hatást árasztunk környezetünkre. – *Jézushoz vezető út*, 59. o.

Október 20., szerda

Magasztald fel Jézust! Mi Isten munkatársai vagyunk. Erős lelki fegyvereket kaptunk, amelyek ledönthetik az ellenséges erődöket. Semmilyen körülmények között se mutassuk be tévesen a hitünket, olyan tulajdonságokkal tűzdelve a munkát, amelyek nem hasonlítanak a krisztusi jellemre. Isten törvényét kell magasba emelnünk, bebizonyítva, hogy a törvény láncol bennünket Krisztushoz és mindazokhoz, akik szeretik Őt és az Ő parancsolatait. Mindezek mellett szeretnünk kell azokat a lelkeket, akikért Krisztus meghalt. Hitünket a Jézustól származó erő igazolja. A Biblia és az Ige tegyen bennünket bölcsekké az üdvösségre. – *This Day With God*, 99. o.

Jézus jellemét kell tükröznünk. Bárhol járunk, engedjük látni rajtunk Jézus képmását. Ezt azonban csak úgy érhetjük el, ha betöltekezünk az Ő jóságával. Ha még behatóbban akarjuk megismerni Krisztust, szeretnünk kell Őt, mivel annyira jó és csodálatos, hogy vágyakozni fogunk hozzá hasonlónak válni jellemben, hogy ezáltal mindenki láthassa, hogy vele voltunk, és tőle tanultunk. (...)

A bűnösök kénytelenek lesznek elismerni, hogy mi nem a sötétség, hanem a világosság fiai vagyunk. Miből fogják felismerni? A gyümölcseinkből... Isten mélységes kegyelmének és szeretetének kell munkálkodnia a szívünkben, és engedelmisségünk által ezt a szeretetet kell kifejeznünk. (...)

Szívünket az Úr teljességének kell, hogy betöltse, azonban nekünk is van feladatunk. Nem szabad tovább rejtegetnünk és dédelgetnünk

a bűneinket, hanem el kell azokat távolítanunk. Igyekezzünk rendet teremteni a szívünkben. Ha ez megvalósul, akkor a hit kulcsával kinyithatjuk Isten gazdag áldásainak tárházát. – *Lift Him Up*, 266. o.

Krisztus különleges fontosságot tulajdonít annak, hogy Isten népe megtartja-e, vagy sem, a parancsolatokat. Gyermekének ismerniük és érteniük kell ezeket a rendeleteket, majd a mindennapi életükben gyakorlatba is kell ültetniük. Önerőből az ember nem képes megtartani a menny parancsolatait, csak ha Krisztusban van, és Krisztus is őbenne. Azonban lehetetlen Jézusban maradnia és világosságot hordoznia, miközben akár a legkisebb parancsolatot is semmibe veszi. A hívő ember az Ige iránti önkéntes és kitartó engedelmességével fejezi ki, hogy igazán szereti azt, akit Isten elküldött.

Aki nem tartja meg az Úr parancsolatait, az nem szereti Őt. Senki sem fogja megtartani a parancsolatokat, ha nem szereti az Atya egy- szülöttjét. Szeretetüket az emberek az engedelmisségükkel fejezik ki. Akik szeretik Krisztust, azokat szereti az Atya, és kinyilatkoztatja magát számunkra. Ők minden nehézségükben felbecsülhetetlen támaszra találnak Jézusban. – *This Day With God*, 142. o.

Október 21., csütörtök

Mindannyian gondoljunk az életünkkel, jellemünkkel és az Isten iránti magatartásunkkal kapcsolatos mennyei feljegyzésekre. Az idei évben nőtt-e az Úr iránti szeretetünk? Ha valóban Krisztus lakik a szívünkben, akkor szeretni fogjuk Istent, és szívesen engedelmeskedünk a parancsolatainak, szeretetünk pedig egyre mélységesebb és erőteljesebb lesz. Ha szeretnénk a Megváltót képviselni a világban, akkor a szívünknek, jellemünknek és életünknek tisztának kell lennie, a beszédünk pedig legyen szent, a szívünkön és ajkunkon ne találjanak hamisságot. Vizsgáljuk meg eddigi életünket, és lássuk meg, hogy törekedtünk-e hozzá hasonlóvá válni és úgy dolgozni, ahogyan Ő dolgozott mindazokért, akikért az életét adta. – *Lift Him Up*, 325. o.

Krisztus halála és feltámadása teljessé tette a szövetséget. Azelőtt jelképekben és árnyékokban jelentette ki ezt. A jelképek a világ Megváltójának a világ bűneiért hozott mérhetetlen áldozatára mutattak. Az ókorban a hívőket ugyanaz az Üdvözítő mentette meg, mint ma,

de az elfátyolozott Isten volt. Istent körülmetélt jelképekben látták. Az Ádámnak és Évának az Édenben adott ígéret a bukott embernek szóló örömuzenet volt: az asszony magva a kígyó fejére tapos, az pedig annak sarkát mardossa. Krisztus áldozata a zsidó üdvrend dicső beteljesedése. Fölkelt az igazságosság napja. Jézus – az igazságosságunk – tündökölve ragyog ránk. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 932. o.

Azért nem örvendezünk többet, mert elvesztettük az első szeretetünket. Legyünk hát buzgók, és tartsunk bűnbánatot, nehogy az Úr elmozdítsa gyertyatartónkat.

Isten mennyei temploma nyitva áll, és a küszöbe dicsőségtől ragyog minden gyülekezet számára, mely szereti Istent, és megtartja a parancsait. Tanuljunk, elmélkedjünk és imádkozzunk. Akkor megnyílik a lelki látásunk, akkor látni fogjuk a mennyei templom belső udvarait. Fülünk felfogja a trón körül álló mennyei kar énekeinek és hálaadásának témáit. Akkor Sion felkel és ragyogni fog, fénye átható lesz, és dicséret és hála drága énekei hallatszanak a szentek összegyülekezéseinél. (...)

Isten arra tanít, hogy jöjjünk össze házában a tökéletes szeretet gyakorlására. Ez majd előkészíti a föld lakosait azokra a lakóhelyekre, melyekért Krisztus mennybe ment, hogy elkészítse az Őt szeretők számára. Ott majd szombatról szombatra, újholdról újholdra összejönnek a szent helyen, és egyesítik hangjukat a legmagasztosabb énekekben, dicséretekben és hálaadásokban a trónon ülő és a Bárány iránt örökkön örökké. – *Bizonyágtételek*, VI. köt., 368. o.

5.

IDEGEN A KAPUIDON BELÜL

Október 23., szombat délután

A Megváltó volt az, aki a zsidókat a pusztában oktatta. A felhő- és tűz-oszlopból merőben más leckét tanított a népnek, mint amit most papjaitól és tanítóiktól kaptak. A törvény kegyelmes gondoskodása még az oktalan állatokra is kiterjed, melyek nem tudják szavakba önteni szükségletüket, szenvedésüket. Mózes ilyen irányú utasításokat is kapott Izrael gyermekei számára. „Ha előtalálsz ellenséged eltévedt ökrét vagy szamarát: hajtsd vissza néki. Ha látod, hogy annak a szamara, aki téged gyűlöl, a teher alatt fekszik, vigyázz, rajta ne hagyd; oldd le azt övele együtt.” (2Móz 23:4–5) A rablók által megsebesített férfiban Jézus egy szenvedő testvért mutatott be. Mennyivel inkább szánalmat kellett volna érezniük iránta, mint egy igavonó barom iránt! Mózes által hallották az üzenetet, hogy az Úr, az ő Istenük „nagy, hatalmas és rettentő Isten, [...] igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynak, szereti a jövevényt” (5Móz 10:17–19). Ezért megparancsolta: „Szeressétek azért a jövevényt.” (5Móz 10:19) „Szeressed azt, mint magadat.” (3Móz 19:34) – *Jézus élete*, 500. o.

Isten parancsolatai minden részletre kiterjedőek: néhány szóban képesek megfogalmazni az ember minden kötelességét. „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből... Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mk 12:30–31) Ezek a szavak Isten törvényének hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét fejezik ki, mert Pál kijelenti: „A törvénynek betöltése a szeretet.” (Róm 13:10) A bűn egyedüli meghatározása a Biblia szerint: a törvénytelenység (1Jn 3:4). Isten Igéje kijelenti: „Mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” (Rm 3:23) „Nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.” (Rm 3:12) Sokan be vannak csapva szívük állapotát illetően. Nem veszik észre, hogy mindennél csalárdabb az emberi szív, és elkeserítően gonosz. Saját igaz-

ságukkal vonják körül magukat, és megelégednek a saját emberi mértékük kijelölte jellemszint elérésével. Az isteni mérték elérése nélkül azonban végzetes bukásokban van részük, saját erejükből pedig nem képesek eleget tenni Isten rendeléseinek.

Hiába mérjük magunkat saját magunkhoz vagy bárki másához! Hiába mondjuk, hogy mi is vagyunk olyan jók, mint ez vagy az az ember! Az ítéletkor megválaszolásra kerülő kérdés így hangzik: Eleget teszünk-e a magasságos menny elvárásainak? Elérjük-e az isteni mértéket? Összhangban van-e a szívünk a menny Istenével? – *Szemelvények*, I. köt., 320–321. o.

Láttam, hogy bálvány mindaz, ami megosztottá teszi az érzelmeinket, eltávolítja a szívünkben az Isten iránti magasztos szeretetet, és meggátol abban, hogy teljes bizalmat és hitet tanúsítsunk az Úr iránt. Felhívták a figyelmemet a legelső és legfontosabb parancsolatra: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.” Az Isten iránti szeretetet nem oszthatjuk meg más valakivel vagy valamivel... Alá kell vetnünk Istennek az akaratot, a vágyakat, a terveket és a kedvteléseket. – *Lift Him Up*, 142. o.

Október 24., vasárnap

Ekkor az Úr megkövetelte Ábrahámától és magvától a körülmetélést annak jeléül, hogy Isten vágta ki és különítette el őket a nemzetektől, mint különleges kincset. Ezen jel által ünnepélyesen elkötelezték magukat, hogy nem házasodnak össze más nemzetekkel, mert így cselekedve elveszítenék a menny és törvénye iránti tiszteletüket, és hasonlókká válnának a körülöttük élő bálványimádó nemzetekhez.

A körülmetélés ténye által ünnepélyesen beleegyeztek abba, hogy teljesítik az Ábrahámval kötött szövetség feltételeit, vagyis elkülönülnek minden nemzettől, és tökéletesek lesznek. Ha Ábrahám utódai elkülönültek volna a többi nemzettől, akkor nem tudták volna bálványimádásra csábítani őket. Egy nagy kísértéstől szabadultak volna meg, és nem sajátították volna el ezen bálványimádó népek bűnös szokásait, és nem lázadtak volna fel Isten ellen. A körülöttük élő nemzetekkel való összekeveredés által nagy mértékben elvesztették különleges, szent jellemüket. Isten büntetésül éhséget bocsátott a földjükre, és így kényszerítette őket arra, hogy Egyiptomba menjenek, hogy megmentsék

az életüket. Ő azonban nem hagyta el őket egyiptomi tartózkodásuk alatt az Ábrahámmal kötött szövetség miatt. – *A megváltás története*, 146–147. o.

Isten az, aki körülmetéli a szívet. Az egész munka az Úré, elejétől a végéig. A veszendő bűnös így szólhat: „Elveszett bűnös vagyok, de Krisztus eljött, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet.” Ő ezt mondja: „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.” (Mk 2:17) Bűnös vagyok, de Jézus meghalt a Kálvária keresztyén, hogy megváltson. Egy percre sem kell immár szolgaságban élnem. Krisztus meghalt és feltámadt az én megigazulásomért, s ezért most megszabadít engem. Elfogadom megígért bűnbocsánatát.” – *Szemlélmények*, I. köt., 392. o.

Ha életünk vezérelvévé tesszük az Isten parancsolatai iránti teljes engedelmességet, és belekapaszkodunk üdvösségünk reménységébe, Krisztusba, Isten a mi érdekünkben fog munkálkodni. Ez a hit általi megigazulás... Ha az Úr parancsolatait szorgalmasan tanulmányozzuk, és átültetjük a gyakorlatba, akkor megnyílik előttünk a mennyei való kommunikáció csatornája, ami segít különbséget tennünk igazság és hamisság között. Ez az engedelmesség tölti be bennünk Isten akaratát, és olyan feddhetetlenséget meg tökéletességet hoz az életünkbe, amely Krisztus életében is látható volt. – *Sons and Daughters of God*, 66. o.

Minden őszinte Úrhoz fordulás maradandó örömet hoz az életbe. Amikor a bűnös a Szentlélek befolyása alá kerül, meglátja az emberi szív csodálatos vizsgálójának szentsége és a maga vétkes, szennyes volta közötti különbséget. Magát elítélt bűnősként látja. De nem kell kétségbeesnie, mert Krisztus megszerezte számára a bocsánatot. Örömmel töltheti el az a tudat, hogy az Úr megbocsátotta bűneit, és bűnbocsátó mennyei Atyja szereti. A bűnbánó bűnöst Isten magához öleli szeretetével, és körülveszi dicsőségével. Bekötözi sebeit, megtisztítja bűneitől, és az üdvösség ruhájába öltözteti. – *Próféták és királyok*, 668. o.

Október 25., hétfő

Az ember teremtésekor egy személyes Isten cselekvő ereje nyilatkozott meg. Amikor Isten saját képére megteremtette az embert, az emberi

test formája és egész felépítése tökéletes volt. Éppen csak élet nem volt benne. S akkor a személyes Isten, akinek élete van önmagában, ebbe a testbe belelehelte az élet leheletét, és az ember élő, értelmes lénygé lett. Az emberi szervezet minden része működésbe lépett. Szíve, ütő- és verőerei, nyelve, keze, lába, érzékszervei, értelmi képességei mind elkezdtek munkájukat, és Isten mindennek törvényt szabott. Az ember élő lélekké lett. A személyes Isten Krisztus, az Ige által teremtette az embert; és felruházta őt értelemmel és erővel. (...)

Isten azt akarta, hogy az ember – a teremtés koronája – minden alacsonyabb rendű lényt megelőzően fejezze ki az Ő gondolatát, és nyilatkoztassa ki dicsőségét. Az embernek azonban nem szabad isteníténie önmagát. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 415. o.

Isten, aki számon tartja a kis verebet is, figyel a te magatartásodra és érzelmeidre is. Látja az irigységet, az előítéleteket és azon igyekezetedet, amikor az igazságtalanság parányi cselekedeteivel próbálsz javítani az eljárásaidon. Amikor félreérted mások szavait és tetteit, amikor felzavarnak saját érzéseid, aminek következtében helytelen kijelentéseket teszel, amikor mindenki tudja rólad, hogy haragban vagy a testvéreddel, és egyeseknek a beléd vetett bizalmukat arra használod fel, hogy ők is úgy tekintsenek a testvéredre, mint te, akkor keserűség van benned, ami sokakat megfertőz. (...)

Isten azt várja el, hogy ha bárki ellen igazságtalanságot követtél el, valld meg a hibádat, de ne csak az általad megsértett személy előtt, hanem azok előtt is, akik tőled befolyásolva rossz szemmel néznek a testvéredre, és ezáltal hatástalanná teszik az Isten által rád bízott munkát. (...)

Bármilyen bűnt követtél is el, valld meg! Ha csak Isten ellen vétkeztél, akkor neki valld meg. Ha pedig embertársadat bántottad meg, akkor neki valld meg a bűnödöt, és akkor az Úr meg fog téged áldani. Így fogsz meghalni az ének, hogy Krisztus képmása rajzolódhasson ki benned. – *Sons and Daughters of God*, 309. o.

Jézus nem ismert el semmilyen nemzetiségi, rangbeli vagy vallási különbséget. Az írástudók és farizeusok helyhez és néphez akarták kötni a menny ajándékait, és ki akarták zárni az áldásokból Isten földi családjának többi tagját. Krisztus pedig azért jött, hogy minden válaszfalat ledöntsön; hogy megmutassa: kegyelmének és szeretetének aján-

dékait szabadon élvezheti mindenki, akárcsak a levegőt, a világosságot vagy a földet felüdítő záporosót.

Krisztus élete olyan vallást alapított, amelyben nincsenek kasztok; olyan vallást, amely közös testvéri kötelékbe von zsidót és pogányt, szabad embert és rabszolgát. Isten előtt nincs különbség. Semmilyen diplomáciai meggondolás nem befolyásolta cselekedeteit. Nem tett különbséget szomszéd és idegen, barát és ellenség között. Az élet vizére szomjazó lelkület volt, ami a szívét megindította. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 25. o.

Október 26., kedd

Míg Isten választott népének különállónak és szentnek kellett maradnia – különválasztva magukat minden nemzettől, mely nem ismerte Őt –, az idegenekkel mégis mindig szeretetteljesen kellett bánniuk. Nem volt szabad lenézni nekik senkit, amiért nem izraelita. Szeretniük kellett az idegeneket, mert Krisztus olyan bizonyosan meghalt az idegenekért is, mint Izrael megmentéséért. Hálaadó ünnepeik idején, amikor összeszámlálták Isten áldásait, szívesen kellett látniuk az idegeneket. Aratáskor az idegenek és szegények számára a mezőn kellett hagyniuk bizonyos mennyiséget. Az idegeneknek ugyanúgy részesülniük kellett az Úr lelki áldásaiban. Az Atya azt parancsolta nekik, hogy fogadják be őket, ha azok társaságát választják, akik ismerik és elismerik Istent. Ekképp megtanulták az Úr törvényét, és az engedelmességükkel Őt dicsőítették.

Isten ma is azt kívánja, hogy a gyermekei mind lelki, mind ideiglenes dolgokban áldásokat árásszanak a világra. Minden korszak minden egyes hívőjének szól az Üdvözítő becses szava: „Élő vizek folyamai ömlenek belőle”.

Sok hitvalló keresztény azonban ahelyett, hogy szétosztaná Isten ajándékait, a maga rövidlátó érdekeibe burkolózik, és önzően viszatartja embertársaitól Isten áldásait. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 273–274. o.

Isten nem fog jóváhagyni egyetlen olyan tervet sem, amivel valaki, akár csekély mértékben is, de uralni vagy kizsákmányolni akarja embertársát. Az elbukott ember egyetlen reménye: Jézusra tekinteni és egyedüli Megváltójának fogadni el Őt. Amikor valaki túl szí-

gorú szabályokat próbál szabni másoknak, és ezzel saját elképzelései szerint akarja kizsákmányolni vagy uralni az embereket, szégyent hoz Istenre, és nemcsak saját lelkét, hanem testvérei lelkét is veszélybe sodorja. Isten azt várja el, hogy munkásai szíve teljen meg gyöngédséggel. Milyen irgalmasak az Úrnak útjai! (Lásd: 5Móz 10:17–20; 2Krón 20:5–7, 9; 1Pt 1:17). Csakhogy az isteni szabályokat semmibe vették, és az Úr oltárára idegen tüzet vittek. – *The Publishing Ministry*, 139. o.

„Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mind-azt ti is úgy cselekedjétek azokkal!” (Mt 7:12)

Jézus biztosított bennünket az Atya szeretetéről, és azt is megparancsolta, hogy szeressük egymást – egyetlen átfogó elv által rendezve az emberi közösség összes kapcsolatát. (...)

Képzeljük magunkat az emberek helyébe! Képzeljük magunkat érzelmeikbe, nehézségeikbe, csalódásaikba, örömeikbe és szomorúságaikba! Ezekkel azonosítsuk magunkat, és azt tegyük másokkal, amit szeretnénk, ha ők tennének velünk. Ez a becsületesség tényleges mértéke, s nem más, mint a törvény – „Szeresd... felebarátodat, mint magadat” (Lk 10:27) – más szavakkal való megfogalmazása. A próféták tanításainak összegzése, a menny egyik elve ez, és mindenkiiben kifejlődik, aki alkalmassá válik a menny szent közösségére. – *Gondolatok a hegyi beszédről*, 134. o.

Október 27., szerda

Mózes újra elmondta az Úr beszédét a gyülekezetnek, és bejelentette a hetven vén megválasztását. A nagy vezető megbízása, amit ennek a hetven kiválasztott férfinak adott, jó mintául szolgálhatna a modern idők bírának és törvényhozóinak a bírói pártatlanság és becsületesség tekintetében. „Hallgassátok ki atyátok fiait, és ítéljetek igazságosan mindenkit az ő atyjafiaival és jövevényeivel egyben. Ne legyetek személyválogatók az ítéletben: kicsinyt úgy, mint nagyot hallgassatok ki; ne féljete senkitől, mert az ítélet az Istené.” (5Móz 1:16–17) – *Pátriárkák és próféták*, 381. o.

Érthetetlen, hogy hitvalló keresztények semmibe veszik Isten szavának félreérthetetlen, kifejezett tanításait, és még lelkiismeret-fur-

dalást sem érznek. Bár az Úr rájuk hárítja a felelősséget, hogy gondoskodjanak a szerencsétlenekről, vakokról, sántákról, özvegyekről és apátlan árvákról, sokan mégsem tesznek eleget ennek. Azzal a céllal, hogy megmentse őket, Isten gyakran a nyomorúság pálcája alá viszi őket, és olyan helyzetekbe, melyek hasonlítanak azokéhoz, akik noha segítségre és együttérzésre szorultak, mégsem kapták meg ezt tőlük.

Az Úr felelősnek fogja tartani az ...-i gyülekezetet, amiért a tagjai helytelenül jártak el. Ha megengedik, hogy az önzés és hidegség szel-leme éljen bármelyik tagjukban a szerencsétlen, az özvegy, az árva, a vak, a sánta vagy a beteg testű vagy elméjű iránt, elrejtí arcát népe előtt, míg eleget nem tesznek kötelességüknek, el nem távolítják soraikból a helytelenséget. Ha bárki, aki Krisztus nevét vallja, annyira rosszul képviseli Megváltóját, hogy semmibe veszi az elveszettek iránti kötelességét, vagy bármi módon előnyhöz akar jutni a szerencsétlenek kárára, meglopva őket az anyagiaktól, az Úr a gyülekezetet tartja felelősnek tagjai bűnei miatt, míg csak el nem követtek mindent, hogy kiküszöböljék a köztük levő gonoszságot. Nem hallgatja meg népe imáit, míg elhanyagolják az árvát, apátlant, sántát, vakot, beteget. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 517. o.

Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működnie; felülről jövő, új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapotába juthat. Ez a hatalom Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek halott erőit megeleveníteni és Istenhez, szentséghez vezetni.

Senki sem részesül szentségben születése jogán vagy más embertől kapott ajándékként. A szentség Isten ajándéka Krisztus által. Akik befogadják a Megváltót, Isten fiaivá válnak. Az Úr lelki gyermekei ők, akik újjászülettek és megújultak az igazságosságban és a valódi szentségben. Gondolkodásuk megváltozott. Tisztábban látják az örök igazságot. Befogadást nyertek Isten családjába, és elváltak az Ő hasonlatosságára. Az Úr Lelke dicsőségről dicsőségre változtatta el őket. A maguk legfőbb szeretetétől eljutottak az Isten és Jézus iránt táplált legfőbb szeretetig... Személyes Üdvözítőként fogadni el a Megváltót és követni Krisztust az önmegtágadás útján: ebben áll a szentség titka. – *Isten csodálatos kegyelme*, 120. o.

Október 28., csütörtök

A Mózes által adott törvény kíméletes bánásmódot ír elő a szegények iránt. Amikor egy szegény ember zálogba vagy adóssága biztosítékul odaadta ruháját, a hitelező nem léphetett be a szegény ember otthonába, hanem az utcán kellett megvárnia, hogy a zálogot kihozzák. Napszálltakor mindenképpen vissza kellett adnia a zálogot. Krisztus napjaiban alig vették figyelembe ezeket a rendelkezéseket. Jézus arra tanította a tanítványait, hogy vessék alá magukat a törvényszék döntésének, ha többet kíván is tőlük, mint amit Mózes törvénye előír. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 72. o.

Krisztus megmutatta, hogy a felebarát nem csak gyülekezeti vagy hittestvért jelent. Nincs köze faji, színbeli vagy osztálykülönbségekhez. Mindenki a felebarátunk, akinek a segítségünkre van szüksége. Minden lélek a felebarátunk, akit az ellenség megsebesített és összetört. Mindenki a felebarátunk, aki Isten tulajdona.

Az irgalmas szamaritánus történetével Jézus saját magát és küldetését mutatta be. Sátán becsapta, megsebezte, kirabolta, összetörte az embert, azután veszni hagyta – a Megváltó azonban könyörületre indult kilátástalan állapotunk láttán. Otthagyta a dicsőséget, és eljött, hogy megmentsen. A halál torkában talált ránk, és felkarolta ügyünket. A sebeinket meggyógyította, igazságosságának ruhájával takart be minket. Biztos menedéket nyújtott nekünk, mindenről gondoskodott a saját költségére. Meghalt, hogy megváltson. Saját példájára mutat, amikor így szól a követőinek: „Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek.” „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 15:17; 13:34) – *Jézus élete*, 503. o.

Isten igazságának alig van hatása a világra, pedig nagy befolyást kellene árasztania életünk által. Hitvallásból nagyon sok van, de kevés tartalommal. Mondhatjuk, hogy követjük Krisztust, és állíthatjuk, hogy hiszünk Isten szavának minden igazságában, de ez nem sokat használ felebarátainknak, ha a mindennapi életünk nem tükrözi vallásos meggyőződésünket. Hitvallásunkkal – ha mégúgy hangoztatjuk is – nem mentünk meg senkit: sem magunkat, sem embertársainkat, ha nem vagyunk igazán keresztyények. A jó példából minden hitvallásnál több áldást merít a világ.

Önző élettel nem lehet Isten ügyét szolgálni. Isten ügye az elnyomottak és szegények ügye. Krisztus állítólagos követőinek szívéből hiányzik a Megváltó együttérző szeretete. Jobban kellene szeretnünk azokat, akikben Jézus olyan nagy értéket látott, hogy életét adta az üdvösségükért. Ezek a lelkek drágák. Minden áldozatnál felmérhetetlenül drágábbak. Ha minden erőnket megfeszítjük egy fontosnak ítélt feladat teljesítésére, de elhanyagoljuk a szűkölködőt, vagy megfosztjuk az idegent a jogaitól, Isten nem hagyja jóvá a szolgálatunkat. – *Krisztus példázatai*, 383. o.

Október 29., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „Isten gondja a szegényekre” című fejezet.

6.

MELYIK NAGY NEMZET AZ...?

Október 30., szombat délután

Isten megígérte [Izrael népének], hogy ha megtartják a parancsolatait, a legjobb búzát adja nekik, mézet fakaszt a sziklákból, hosszú élettel ajándékozza meg őket, és megmutatja nekik szabadítását.

Ádám és Éva elvesztették az Édent, mert engedetlenek voltak, és az Úr megátkozta az egész földet a bűn miatt. De ha Isten népe követte volna a mennyei útmutatást, földje újra termékeny és szép lett volna. Ő maga tanította őket a talaj megművelésére. Együtt kellett volna működniük vele a helyreállítás munkájában. Az Úr irányítása mellett egész országuk szemléltető oktatást nyújtott volna a lelki igazságokról. Ahogy a föld a természet törvényeit követve feltárja kincseit, úgy kellett volna a népnek az erkölcsi törvénynek való engedelmességükkel az Atya jellemvonásait visszatükröznie. Még a pogányok is elismerték volna az élő Isten szolgáinak és imádóinak felsőbbrendűségét. – *Krisztus példázatai*, 289. o.

Hol található nemesebb, tisztább és igazságosabb törvényeket azoknál az utasításoknál, amelyeket Mózes adott Izrael népének? Milyen más forrásból meríthetnénk erőt, és tanulhatnánk nemes elveket? Az embereket melyik másik könyv taníthatná meg jobban szeretni Istent, félni Őt és engedelmeskedni neki? Melyik másik könyv tár a kutató lélek elé magasztosabb ismeretet vagy csodálatosabb történelmet? Csak a Szentírás mutatja be tisztán a feddhetetlenséget, és mutat rá, hogy milyen következményekkel jár Jehova törvényeinek az áthágása. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 428. o.

Az Úr nagy világosságot és kiváltságokat adott népének. „Lássátok, tanítóttalak titeket rendelésekre és végzésekre, amint megparancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjete az azon a földön, amelybe bementek, hogy bírjátok azt. Megtartsátok azért és meg-

cselekedjétek! Mert ez lesz a ti bölcsességeitek és értelmetek a népek előtt, akik meghallják majd mind e rendelkezéseket, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet!” (...)

Mint nép Jézus Krisztus zászlaja alá kell állnunk. Istennek úgy kell magunkat odaszentelnünk, mint jól megkülönböztethető, elkülönült és különleges nép. Így szól hozzánk: „Hajtsátok ide fületeket, és gyertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint.” (Ésa 55:3-4) – *A keresztyén nevelés alapjai*, 478. o.

Értelmes ismeretet kell szereznünk arról, hogyan jöjjünk tiszteletteljes, Istent szerető és hívő szeretet lelkületével az Atyához. Az emberek egyre kisebb tiszteletet tanúsítanak Alkotójuk nagysága és fensége iránt. Isten azonban az utolsó napokban megszólít bennünket. (...)

Ezekben a vészterhes időkben mindazoknak, akik az Isten parancsolatait megtartó gyermekeinek vallják magukat, óvakodniuk kell a tiszteletteljes és istenszerető lelkület elvesztésétől. A Szentírás arra tanítja az embert, hogy alázattal, tiszteletteljes hódolattal és az isteni Közbenjáróba vetett hittel közeledjen Teremtőjéhez. Amikor az irgalom zsámolyához megy esedezéssel, hajtsa meg térdét előtte, mint akinek kegyelemre van szüksége. Ezzel is fejezze ki, hogy teljes testi, lelki és szellemi valóját aláveti Teremtőjének. – *Isten csodálatos kegyelme*, 91. o.

Október 31., vasárnap

„Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely Isten ajkáról való” – ezek az Üdvözítő szavai (Mt 4:4). Sokasodnak a téves hittételek, és kigyóként csavarodnak az emberek gondolkodására. Nincs a Bibliának olyan tanítása, amelyet meg ne tagadtak volna. A papság megfosztotta szépségétől és erejétől a jóvendölések létfontosságú igazságait, amelyek meghatározzák helyünket a világ történelmében. Igyekeznek elhomályosítani és érthetlenné tenni ezeket az igazságokat. Sok esetben a gyermekek elsodródnak a régi tájékozási pontoktól. (...)

Akik felismerték az igazságot, tudatára ébredtek a fontosságának, sőt, tapasztalatokra tettek szert Istennel, tanítsanak megcáfolhatatlan hittételeket a gyermekeiknek. Ismertessék meg velük hitünk oszlopait, mindazt, amiért szombatünneplő adventisták vagyunk – miért hívott el

minket Isten mint Izrael gyermekeit, hogy választott nép, szent nemzet legyünk. Magyarázzuk meg egyszerű szavakkal ezeket gyerekeinknek, hogy könnyen megértsék. S amikor növekednek, szabjuk a tanításokat is növekvő képességeikhez, míg szélesen és mélyen le nem rakjuk bennük az igazság alapjait. – *Bizonyágtételek*, V. köt., 330. o.

Már csak látszat volt a zsidó nép vallásos élete. Amikor Isten a Sínai-hegyen kihirdette a törvényt, az egész nép elkötelezte magát az engedelmesség mellett. Ezt mondták: „Én elmegyek, Uram” – de nem mentek. Amikor személyesen eljött Jézus, hogy eléjük tárja a törvény elveit, elutasították. Krisztus kora zsidó vezetőinek bőséges bizonyítékot adott tekintélyéről és isteni hatalmáról. Bár meggyőzte őket, mégsem fogadták el bizonyítékait. A Megváltó elmondta nekik, hogy azért nem hisznek még most sem, mert nincs meg bennük az engedelmes-ségre készítő lelkület. Kijelentette: „Erőtlenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által... Hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Mt 15:6–9) – *Krisztus példázatai*, 276. o.

Krisztus hűségesen teljesítette Isten parancsolatait. Félretette az emberi hagyományokat és követelményeket, amelyeket az emberek dicsőítettek, és a parancsolatok helyére tettek. Ezért gyűlölték és üldözték Őt. A történelem megismétlődik. Az emberi törvényeket és hagyományokat a menny törvénye fölé emelik, és az Úr parancsolataihoz hűségeseket pedig becsmérlik és üldözik. Jézust, mert hű volt Istenhez, szombatrontással és istenkáromlással vádolták. Azt mondták róla, hogy démon szállta meg, és Belzebubnak nevezték. Követőit hasonlóképpen vádolják, és hamis színben tüntetik fel. Sátán így akarja bűnbe sodorni őket, hogy meggyalázzák Istent. – *Krisztus példázatai*, 170. o.

November 1., hétfő

A pusztai vándorlás vége felé a nép ismét hallotta a szövetség feltételeit. Baál-Peornál, közvetlen az ígélet földje határánál – ahol sokan áldozatul estek a szövevényes kísértésnek – az állhatatosak megújították fogadalmukat. Isten Mózes által figyelmeztette őket a jövőben rájuk támadó kísértésekre. Nyomatékosan intette őket, hogy különüljenek el a környező népektől, és egyedül Istent imádják. (...)

Mózes előre látta, milyen bajok származnak abból, ha eltérnek Jahve rendeléseitől. A mennyet és a földet hívta tanúnak, amikor kijelentette, hogy ha a nép – hosszú ígéretföldi tartózkodása után – romlott istentiszteleti formákat vezet be, a faragott képek előtt meghajol, és nem tér vissza Istenhez, az Úr haragra gerjed, ők fogságba jutnak, és szétszóródnak a pogányok között. – *Próféták és királyok*, 293–295. o.

Ezért [Sátán] elhatározta, hogy kerülő úton viszi véghez Izrael elvesztését: csapdát állított, hogy a gyönyörű moábita nők megbabonázzák Izrael fiait, azután Isten törvényének megszegésére vigyék őket. Így álnokságot találna bennük az Úr, és áldása többé nem nyugodna meg rajtuk. Erejük megfogyatkozna, és ellenségeiknek nem kellene tartani tőlük, mert a seregek Urának jelenléte eltávozna Izrael hadaitól.

Intés ez Isten utolsó időkben élő népe számára. Ha követik az igaz cselekedeteket és az igazi szentséget, ha megtartják az Atya minden parancsát, akkor Sátán és ügynökei nem győzhetik le őket. Összes támadásuk erőtlennek bizonyul, nem téphetik ki, nem pusztíthatják el az Isten ültette szőlőt. Az ellenfél tudja, amit Bálám is tapasztalt, hogy nem fog varázslás Jákobon, nincs jövendölés Izrael ellen, amíg nem melengetnek bűnöket. Ezért az ördög mindig az egység megbontására és a jellem bemocskolására használja hatalmát. Ezerféleképpen helyezi el csapdáit, hogy a meggyengíthetőket hasznavetetlené tegye. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 598–599. o.

Veszélyes dolog megengedni, hogy nem keresztény érzések éljenek a szívben. Egyetlen dédelgetett bűn apránként lealacsonyítja a keresztény jellemet, és összes nemes erőit az ördögi kívánságok szolgálatába állítja. Egyetlen rossz szokás elnézése, megengedése, a kötelességek közül egyetlen egynek a semmibevevése lerombolja a lélek védőbástyáit, és megnyitja az utat Sátán előtt. Az az egyetlen biztos eljárás, ha őszinte, szívből jövő imádságainkat naponta elmondjuk, mint ahogy Dávid is tette: „Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim.” (Zsolt 17:5) – *Pátriárkák és próféták*, 452. o.

November 2., kedd

Isten külön utasította arra az ősi Izraelt, hogy maradjon elkülönülve a többi nemzettől. Ne tegyék ki magukat, hogy a körülöttük élők bál-

ványimádásának tanúi legyenek, nehogy megromoljon a szívük, nehogy az istentelen cselekedetek megszokott látványa kevésbé gonosznak tüntesse föl azokat előttük. Kevesen ismerik gyöngeségeiket, kevesen tudják, hogy a szív veleszületett bűnössége gyakran a legnemesebb törekvéseiket is megbénítja.

A bűn ártalmas légköre megmérgezi a lélek életét. Egyedüli biztonságunk, ha távol tartjuk magunkat a lélek sötétségében élőkötől. Az Úr ránk parancsolt, hogy távozzunk közülük, váljunk el tőlük, ne érintsünk tisztátalant. Akkor magáénak fogad minket, atyánk lesz, mi pedig fiai és lányai leszünk. Ha azt akarjuk, hogy befogadjanak Isten családjába, hogy a mennyei király gyermekeivé válhassunk, akkor eleget kell tennünk feltételeinek. Ki kell vonulnunk a világból és elkülönülnünk mint különleges nép az Úr előtt, engedelmeskedve utasításainak, Őt szolgálva. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 109. o.

Krisztus igazi követőinek áldozatot kell hozniuk. Kerüljék a világi szórakozást, mert ott nem jelenhet meg Jézus, és ott nem olyan befolyással találkozhatnak, amely szentebbekké teszi őket, és elősegíti növekedésüket a kegyelemben. Csak az Isten Igéje iránti engedelmeség hatására tudnak eltávolodni és elhatárolódni a bűntől.

„Gyümölcsseikről ismeritek meg őket” – mondta a Megváltó (Mt 7:20). Krisztus minden igazi követője gyümölcsöt terem az Ő dicsőségére. Életük azt igazolja, hogy Isten Lelke remek munkát végzett, és meghozta számukra a szentség gyümölcsét. Életük nemes és tiszta lett. Jó cselekedeteik az igazi kegyesség gyümölcsseit képezik, ám azok, akik nem hoznak ilyen gyümölcsöt, azok élete nem igazolja, hogy tapasztalatot szereztek Isten művében. Ők nem a Szőlőtőhöz kapcsolódva élnek. Jézus mondta: „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:4–5) – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 328–329. o.

Bár tudnunk kell, hogy bűnösök vagyunk, támaszkodjunk mégis Jézusra mint igazságunkra, megszentelődésünkre és üdvösségünkre. Mi magunk nem tudjuk kivédeni Sátán vádjait. Egyedül Krisztus

könyöröghet eredményesen értünk. Ő tudja elhallgattatni vádolónkat olyan érvekkel, amelyek nem a magunk, hanem az Úr érdemein alapulnak. (...)

Teljes lelkierőnket állítsuk csatasorba, hogy győzzünk, és forduljunk Jézushoz erőért, hogy megtegyük, amit nem tehetünk meg magunktól. Isten nem tűri meg a bűnt azokban, akik majd Krisztussal fognak járni... Őrá függesztik tekintetüket, reményük és hitük benne összpontosul. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 472. o.

November 3., szerda

Ma is az az Isten célja, mint amikor Izraelt kihozta Egyiptomból. Mikor a világ látja Isten jóságát, kegyességét, igazságát és a gyülekezetben megnyilvánuló szeretetét, akkor az Úr jellemét látja. S mikor ennyire meglátszik az életükben a menny törvénye, a világ is felismeri azok fenségességét, akik minden más népnél jobban szeretik, félik és szolgálják Istent. Isten szeme rajta nyugszik népének minden tagján. Terve van mindegyikükkel. Az a célja, hogy megkülönböztetett nép, szent utasításának gyakorlói legyenek. (...) „És melyik nagy nemzet az, amelynek olyan rendelései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, amelyet én ma adok elétek?” (5Móz 4:8)

Ezek a szavak sem tudják kifejezni Isten szándékának nagyságát és dicsőségét, melyet népén át akar elérni. Nemcsak ennek a világnak, de az egész mindenségnek be kell mutatniuk országának elveit. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 12–13. o.

Csak akkor fogjuk megérteni és értékelni a feladatunkat, amikor figyelni fogjuk a Krisztus életéből áradó fényt. Amint a napfény feltűnik keleten, és nyugat felé haladva árasztja világosságát a földre, úgy fognak Jézus követői is világítani. Krisztus erőteljes fényként fog szétáradni a világon, hogy mindazok, akik még sötétségben élnek, világosságot és figyelmeztetést nyerjenek általa. A Megváltó így szól követőihez: „Ti vagytok a világ világossága.” (...)

Amikor Jézus kegyelme nyilvánul meg a hívők szavaiban és tetteiben, világosság árad a sötétségben élő emberekre, mivel miközben ajkuk Istent dicsóítják, kezüket kinyújtják a veszendő emberek megsegítésére. – *Sons and Daughters of God*, 276. o.

Több derűs... keresztényre van szükség. Túlságosan magunkba zárkózunk. Túl gyakran visszatartjuk barátságos, bátorító szavainkat, vidám mosolyunkat gyermekeinktől, az elnyomottaktól és az elcsüggedtektől. (...)

Minden keresztény otthonból szent fény áradjon szét. A szeretet tetteiben nyilvánuljon meg. Legyen láthatóvá az otthoni társalgásban, nyilatkozzon meg figyelmes kedvességben, szelíd, önzetlen előzékenységben! Vannak otthonok, ahol ezeket az elveket gyakorolják: otthonok, ahol Istent imádják, és a legőszintébb szeretet uralkodik. Ezekből az otthonokból reggeli és esti ima száll fel Istenhez jó illatú tömjénként, akinek áldása, kegyelme reggeli harmatként száll le a könyörgőkre. – *Boldog otthon*, 37. o.

November 4., csütörtök

Akiket az Úr nagy világosságban részesített, egyedüli biztonságukat ma is abban fogják megtalálni, ha Istennel járnak, ha Ő teljesíteni tudja általuk akarátát. A menny jelentős dolgokat fog megtenni azokért, akik tőle tanulnak, és nem maguktól, hanem attól kérnek tanácsot, aki sohasem hibázik. Biztonságunk, bölcsességünk Isten utasításainak felismerésében és az engedelmisségben rejlik. Isten ismerete a legértékesebb tudás, melyre szert tehetünk. Akik alázatosan járnak az Úr előtt, Őt szeretve mindenek fölött, és szavának engedelmeskedve, azokat bölcsességgel áldja meg. A menny ismeretében részesíti őket, hogy másokkal is közöljék. A bölcsesség az Atya ajándéka, melyet minden szennytől tisztán kell tartani. Ez a bölcsesség azt a külön kötelezettséget hárítja a részesülőkre, hogy embertársaik áldását szolgáló étellel dicsőítsék Istent. Tartsák maguk előtt az Isten félelmét; minden lépésüknél tegyék föl a kérdést: „Ez az Úr útja?” – *A Te Igéd igazság*, II. köt., 1032. o.

Forduljunk hittel Istenhez, öntsük ki neki kéréseinket, higgyük, hogy fáradozni fog értünk, és azokért, akiket meg szeretnénk menteni. Szenteljünk több időt a buzgó imára. A kisgyerek bizakodó hitével forduljunk mennyei Atyánkhoz, számoljunk be neki a szükségleteinkről. Ő mindenkor készen áll megbocsátani és segítségünkre sietni. Az isteni bölcsesség tárháza kifogyhatatlan, és az Úr arra bátorít, hogy bőven merítsünk belőle. Ezek a szavak írják le a lelki áldások utáni vágyódást: „Miként a szarvas a folyóvizekre, úgy vágyik lelkem hozzád, Iste-

nem.” Vágyódjunk mélyebben a menny gazdag ajándékai után. Éhezzük, szomjazzuk az igazságosságot, igaz életet, isteni, krisztusi jellemet. – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1146. o.

A sót a tartósító, romlástól megóvó tulajdonságaiért értékelik. Amikor Isten sónak nevezi gyermekeit, arra akar tanítani, hogy azért tette őket kegyelmének részeseivé, hogy eszközül szolgáljanak mások megmentésére. A Mindenható, mikor az egész világ előtt népet választott, nem csupán fiainak és lányainak akarta fogadni őket, hanem hogy általuk a világ is elfogadja az üdvösséget hozó kegyelmet. (...)

A só íze a keresztény életerejét, Jézus szívünkben élő szeretetét, valamint Krisztus egész életünket átható szentségét jelenti. Krisztus szeretete szétáradó, kezdeményező. Ha az Ő szeretete él bennünk, másokra is áradni fog tőlünk: közel húzódunk az emberekhez, míg önzetlen szeretetünk meg nem olvasztja a szívüket. A valódi hívők új erőt adnak azoknak, akikért fáradoznak. Ez nem emberi erő, hanem a Szentlélek ereje végzi el az átalakító munkát. – *Gondolatok a hegyi beszédről*, 35–36. o.

TÖRVÉNY ÉS KEGYELEM

November 6., szombat délután

Isten arra bátorítja gyermekeit, fiait és lányait, hogy tartsanak ki a győzelmet jelentő munkában, és mindennap értsék meg, hogy szükségük van a Szentlélek tanításaira, mivel ez az igaz és jó út számukra. Szolgálatukban nincs helye a képmutatásnak. Naponta el kell, hogy ismerjék: töretlenül meg kell őrizniük kezdeti, erőteljes hitüket. Ha valamelyikük eltávolodik az igaz úttól, a Szentlélek arra fogja készíteni őt, hogy vallja meg a vétkét, hogy ezzel másokat is figyelmeztessen az elkövetett bűnre. (...)

Senkinek sem kell büszkélkednie azzal, hogy elismeri tévedését. Miután vétkezett, csupán annyit tehet, hogy megbánja a bűnét és megtér. Aki így cselekszik, azt még a tévedései ellenére is meg fogja tisztelni az Úr. – *The Upward Look*, 248. o.

Isten törvénye behatol azokba a rejtett célokba, melyeket bűnös jellegük ellenére gyakran könnyelműen vesznek, de melyek a valóságban a jellem alapját és próbáját alkotják. A törvény az a tükör, melybe a bűnösnek bele kell tekintenie, ha erkölcsi jellemét helyesen akarja látni. Miután megítélve látja magát az igazság nagy mérlegén, következő lépésként meg kell bánnia bűneit és azok bocsánatáért folyamodnia Krisztushoz. Ezt sokan nem teszik meg, és össze akarják törni a gyengeségeiket feltáró tükröt, így próbálnak megszabadulni az életük helytelenségeire és jellemhibáikra rámutató törvénytől.

A bűnök elburjánzásának korában élünk. Emberek sokasága vált bűnös és gonosz szokások rabjává, és azok bilincseit megtörni igen nehéz. A romlottság özönvízként árasztja el a földünket. Említeni is rettenetes, milyen bűnöket követnek el naponta. Sion falának állítólagos őrzői mégis azt tanítják, hogy a törvény csak a zsidóknak adatott, és hogy arra az evangélium korának dicsőséges kiváltságai mellett többé már nincs szükség. Nincs-e kapcsolat az elhatalmasodó bűnözés és akö-

zött, hogy prédikátorok és mások is azt tartják és tanítják, hogy a törvénynek többé nincs korlátozó hatalma? – *Szemelvények*, I. köt., 219. o.

A bűnös nem támaszkodhat a jó cselekedeteire mint megigazulásának eszközére. El kell jutnia oda, ahol lemond minden bűnről, és a világoosság egyik fokát a másik után teszi magáévá, amint ösvényére hull. Egyszerűen hit által megragadja a Krisztus vére általi ingyen és bőszeges gondoskodást. Hisz Isten ígéréteiben, melyek Fia által megszentelődéssé, igazságossággá és megváltássá lettek számára. S amint követi Jézust, alázatosan a világoóságban fog járni, örvendezve a világoóságnak és másoknak is visszatükrözve azt. Hit által megigazulttá téve vidámságot visz magával az engedelmesség egész életében. Az Isten-nel való béke annak eredménye, amit Krisztus jelent számára. Akik az Úr alá vetik magukat, akik tisztelik Őt, és szavának cselekvői, azok isteni megvilágosodásban részesülnek. Isten drága Igéjében tisztaság és magasztosság, valamint olyan szépség van, melyet az ember legmagasabb képessége sem tud elérni, hacsak nem az Úr segíti ebben. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1071. o.

November 7., vasárnap

A bűn egy tökéletes világegyetemben bukkant fel. Megjelenésének okára sosem kaptunk magyarázatot, és még azon az utolsó nagy napon sem fogunk magyarázatot kapni, amikor majd megnyitvatnak a könyvek, és elhangzik az ítélet... Azon a napon majd minden valaha élt ember számára nyilvánvalóvá válik, hogy a bűnre nincs kifogás. Amikor elhangzik majd a végső ítélet Sátán, az ő angyalai és azon emberek fölött, akik hozzá csatlakoztak, és vele azonosulva áthágták Isten törvényét, akkor mindenki elnémul majd. Amikor a lázadó embersereg, kezdve a nagy lázadóval egészen az utolsó törvénytaposóig, számot kell, hogy adjon arról, miért hágta át Isten törvényét, akkor senki sem tud megszólalni. Egyetlen választ sem fognak tudni adni. – *That I May Know Him*, 15. o.

Az ember Teremtője, a Törvényadó jelenti ki, hogy nem áll szándékában eltörölni a törvény utasításait. A természetben – a napsugárban táncoló porszemtől a magasságban keringő világokig – minden Isten törvényének alávetett. Világának rendje és összhangja az ezen törvények iránti engedelmességtől függ. Ugyanígy minden értelmes lény

életét a szentség csodálatos elvének kell irányítania. A világmindenség jóléte is az ezekhez az elvekhez való igazodáson múlik. Isten törvénye már a világ teremtése előtt létezett. Az angyalokat a törvény elvei igazgatják, s ahhoz, hogy földünk összhangba kerüljön a mennellyel, az embernek is engedelmeskednie kell az isteni rendelkezésnek. Az Édenben Krisztus az ember elé tárta a törvény utasításait, „mikor együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoztak” (Jób 38:7). Jézus földi küldetése nem a törvény eltörlése volt, hanem hogy kegyelme által visszavezesse az embert a törvény iránti engedelmességre. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 48. o.

Nem csekély dolog Isten ellen vétkezni s a visszás emberi akaratot szembehelyezni a Teremtő akaratával. Még ebben a világban is előnyére válik az embernek, ha az Úr parancsainak engedelmeskedik. És bizonyára az embernek is a legfőbb érdeke, hogy Istennek engedelmeskedjen, és békességben éljen vele. A mező állatai a bennük lévő ösztön folytán engedelmeskednek a menny akaratának. Így szól a nagy, büszke tengernek: „Idáig jöjj, és ne tovább!” És a hullámok azonnal engedelmeskednek szavának. Az égitestek Isten rendelete alapján a legnagyobb rendben keringenek pályájukon. Az összes földi teremtmény közül egyedül az ember engedetlen, lázadó! Pedig egyedül neki vannak olyan képességei, értelme, hogy Istenhez való viszonyát és az isteni, szent törvények követelményeit megérthesse; egyedül neki van lelkiismerete, hogy a törvényszegés bűnét átérezze, és amely békével és örömmel tölti el, ha engedelmes volt. Az Úr az embert szabad, erkölcsös lénynek teremtette, és választására bízza, hogy neki engedelmeskedik, vagy engedetlen lesz. Az örök élet ígérete – a dicsőség örök élvezete – azok jutalma, akik Isten akaratát teljesítik, de Isten haragja fenyegeti azokat, akik a parancsolatait megvetik. – *Megszentelt élet*, 76. o.

November 8., hétfő

A jó cselekedeteknek ne lenne tényleges értéke? (...) Az Írás így válaszol erre: „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén a Jézus Krisztusban jó cselekedetekre, melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” Isteni elrendelésével, ki nem érdemelt kedvezése által elrendelte, hogy a jó cselekedetek jutalomban részesüljenek. Egyedül Krisztus érdemei által fogad el minket. S az irgalmasság tettei, a jótékonyság

cselekedetei, melyeket végzünk, a hit gyümölcsei. Áldássá válnak számunkra, mert az embereket cselekedeteik szerint fogja jutalmazni. Jó tetteinket Krisztus érdemeinek illata teszi Isten előtt kedvessé. S kegyelem képesít minket azokra a jó cselekedetekre, melyekért az Úr jutalmat ad nekünk. Magukban a cselekedetekben nincs érdem. Mikor minden tőlünk telhetőt megtettünk, még mindig tekintsük magunkat haszontalan szolgálóknak. Nem érdemlünk köszönetet Istentől. Csupán a kötelességünket teljesítettük, és elvégezni se tudtuk volna azokat bűnös természetünk erejével. – *A Te Igéd igazság, V. köt., 1122. o.*

A jogszerű vallás sohasem vezethet lelkeket Krisztushoz, mert szeretet nélküli, Krisztus nélküli. Az önigazult lelkülettel felajánlott böjt vagy ima utálatos Isten szemében. Az imádkozók ünnepi gyülekezete, a vallásos ceremóniák körforgása, a külső megalázkodás, az impozáns áldozat mind azt hirdeti, hogy ezen dolgok cselekvője igaznak tekinti önmagát, aki jogosult a mennyországra – mindez azonban csalás. Saját cselekedeteinkért sohasem vásárolhatunk üdvösséget. (...)

„Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet, ó, Isten, nem veted te meg!” (Zsolt 51:19) Az embernek meg kell üresítenie magát énjétől, mielőtt a szó igazi értelmében Jézus híve lehetne. Ha az ember megtagadja énjét, az Úr újjáteremti. Az új edényekbe új bor kerülhet. Krisztus szeretete új életre kelti a hívőt. Aki hitünk fejedelmére és bevégzőjére tekint, abban meg fog nyilvánulni a Megváltó jelleme. – *Jézus élete, 280. o.*

Krisztus nem ígérte meg, hogy ma ad nekünk erőt a holnap terheinek hordozásához. Így szól: „Elég néked az én kegyelemem.” Ahogy manát adott a pusztaban, ma is naponta árasztja ki kegyelmét, és megadja napi szükségleteinket. Akár Izrael seregei a vándorlás idején, mi is reggelről reggelre megtalálhatjuk a mennyei táplálékot. (...)

Ha keresed az Urat, ha mindennap újonnan megtérsz, ha lelki választásod által szabad és boldog leszel Istenben, és szívből jövő örömmel hallod meg és követed Isten kegyelmes hívását, hogy jöjj hozzá, és amikor Krisztus igáját – az engedelmesség és szolgálat igáját – viseled, akkor minden panaszod megszűnik, minden nehézségedtől megszabadít, minden aggasztó gondot és kérdést, mellyel most szembetalálsz magad, Ő megold számodra. – *Gondolatok a hegyibeszédről, 101. o.*

November 9., kedd

A törvénynek való engedelmességre nemcsak megváltásunk érdekében van szükség, hanem személyes boldogságunk és a körülöttünk élők boldogsága miatt is. „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van, és nincs bántódásuk” (Zsolt 119:165) – mondja az ihletett kijelentés. Mindezek ellenére némely halandó úgy tárja az emberek elé a szent, igaz és jó törvényt – a szabadság törvényét, melyet maga a Teremtő igazított az emberi szükségnek megfelelően –, mint ami a szolgaság elviselhetetlen igája. De csak a bűnös, a törvényszegő az, aki a törvényt fájdalmas ígának tartja, és annak előírásaiban nem talál gyönyörűséget. (...)

Az ember a törvény által győződik meg bűneiről. Mielőtt felismeri, hogy Megváltóra van szüksége, éreznie kell, hogy bűnös, és mint ilyen, ki van szolgáltatva Isten haragjának. Sátán folyamatosan azon ügyködik, hogy meggyengítse az ember elgondolását a bűn fájdalmas jellegéről. A nagy csaló munkáját végzik, akik megtapossák a mennyi törvényét, mert azt az egyedüli mércét hagyják figyelmen kívül, ami által a bűn felismerhető és a törvényszegő lelkiismerete megszólítható. – *Szemelvények*, I. köt., 218–219. o.

A Sínai-hegyen kinyilatkoztatott törvény a szeretet elvének, a mennyi törvényének földi kihirdetése volt. Az Üdvözítő rendelte el, Ő hirdette ki, akinek hatalma össze tudja hangolni az emberek szívét a törvény elveivel. Isten, amikor Izrael lelkére kötötte: „És szent emberek legyetek énelőttem” (2Móz 22:31), a törvény célját hirdette ki.

Sajnos Izrael nem ismerte fel a törvény lelki jellegét, így látszatengedelmességük gyakran csak a külsőségek és szertartások betartása volt, ahelyett, hogy a szeretet hatalmának adták volna át szívüket. Amikor Jézus jellemével és tevékenységével Isten szent, jóságos, atyai vonásait szemléltette, egyúttal a nem szívből fakadó, szertartásos engedelmesség értéktelenségét is kifejtette. A korabeli vallásos vezetők nem értették meg, ezért el sem fogadták szavait. Véleményük szerint Jézus túl könnyen vette a törvény követelményeit; és amikor az Istentől elrendelt istentiszteleték lényegi igazságát tárta eléjük, a vezetők, csak a külsőre tekintve, a törvény eltörlésének szándékával vádolták. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 46. o.

Krisztus Isten atyai szeretetéről és túláradó kegyelméről tanított a legszívesebben. Sokat beszélt az Atya jellemének és törvényének

szentségéről. Utat, igazságot és életet kínált az embereknek a maga személyében. Krisztus szolgálói is ezekről beszéljenek! Mutassák be az igazságot, ahogy az Jézusban volt látható! Tegyék világossá, mit kíván a törvény és az evangélium! Beszéljenek Krisztus önmegtágadó, áldozatos életéről, megalázkodásáról és haláláról, feltámadásáról és mennybemeneteléről! Arról, hogy közbenjár értük Isten trónjánál. Hirdessék ígéretét: „Ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket.” (Jn 14:3) – *Krisztus példázatai*, 40. o.

November 10., szerda

Az Úr védeni akarta a szolgák jólétét. Megparancsolta az izraelitáknak, legyenek irgalmasak, sohasem felejtve el, hogy ők is szolgák voltak. Utasította őket, hogy ügyeljenek szolgálók jogaira. Semmilyen körülmények között se bánjanak rosszul velük. Ne legyenek követelőzők, mint az egyiptomi hajcsáraik voltak. Hanem gyakorolják irántuk a gyöngédséget és a szánakozást. Isten elvárta tőlük, hogy a szolgák helyébe képzeljék magukat, és úgy bánjanak velük, amilyen bánásmódban ők szeretnének részesülni, ha hasonló helyzetbe kerülnének. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1106. o.

Krisztus vallása megújítja az életet és a jellemet. Az igazi keresztény folyamatosan igényli azt a kegyelmet, amely megváltoztatja rossz szokásait és emberi természetét. Többé nem használ durva, önkényes szavakat, hanem olyan bátorítón szól, mint Jézus is tenné. Jóindulattal van mindenki iránt, nem csak azok iránt, akik megdicsérik éles eszét. Az igazi keresztény ember életében ragyogni fog a Krisztus életében felfedezett tisztaság és szentség. – *The Upward Look*, 75. o.

A király megkegyelmezett az adós szolgának. Ez azt jelképezi, hogy Isten minden bűnt megbocsáthat. A király, aki megszánya szolgáját elengedte adósságát, Krisztust ábrázolja. Az embert a törvény, amelyet áthágott, elítélte. Az ember önmagát nem tudja megmenteni. Jézus ezért emberi természetet vett föl istenségére, és eljött erre a világra. Bűntelen életét odaadta a bűnösökért. Feláldozta magát a mi bűneinkért, és minden léleknek felkínálja ingyen a vérrel megvásárolt kegyelmet. „Az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás!” (Zsolt 130:7)

Ezért kell nekünk is szájalmat tanúsítanunk a többi bűnös iránt. „Ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.” „Ingyen vettétek – mondja Krisztus –, ingyen adjátok.” (1Jn 4:11; Mt 10:8) – *Krisztus példázatai*, 244–245. o.

Hiszen mi is Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekei vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örökostársaivá. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal is! (...)

Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja a menny könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében mutatkozott meg, lesz látható azokban, akik részesültek kegyelmében. „Akiben pedig nincs Krisztus Lelke, az nem az övé.” (Róm 8:9) Az ilyen embernek Isten idegen. Az ilyen ember alkalmatlan arra, hogy vele együtt legyen az örökkévalóságban. – *Krisztus példázatai*, 250–251. o.

November 11., csütörtök

Főképp két tévedésre kell ügyelniük Isten gyermekeinek, különösen azoknak, akik a kegyelemben újonnan vannak megalapozva. Az első, már említett tévedés abban áll, hogy saját cselekedeteikre támaszkodnak, mindent megtesznek, hogy magukat Istennel összhangba hozzák. Aki a parancsolatok betartásával akar életszentségre eljutni, lehetlent kísérel meg. Mindahhoz, amit az ember Krisztus nélkül tesz, bűn és önzés tapad. Egyedül a Jézus kegyelmébe vetett hit képes minket megszentelni.

A másik, nem kevésbé veszedelmes tévhit, hogy Krisztus felment bennünket Isten törvényének megtartása alól: miután – úgymond – hit által nyerhetjük el Krisztus kegyelmét, cselekedeteinknek egyáltalán semmi közük sincs megváltásunkhoz.

Gondoljátok azonban meg, hogy az engedelmisség nem csupán a parancsolatokhoz való alkalmazkodás, hanem a szeretet szolgálata. – *Jézushoz vezető út*, 59–60. o.

Nem tudásunkban, társadalmi rangunkban, a munkások sokaságában vagy a ránk bízott képességekben található sikerünk titka; nem is az emberi akaratan. Ha tehetetlenségünket érezve készséges és engedelmes szívvel Krisztusra nézünk, általa, aki minden erő és értelem forrása, egyik győzelmet a másik után arathatjuk.

Bármilyen rövid ideje szolgálunk, bármilyen egyszerű feladatot látunk el, ha gyermeki hittel követjük az Üdvözítőt, nem fogunk csalódní a jutalomban. Amit a legnagyobbak és legbölcsebbek sem érdemelnek meg, a leggyengébbek és legkisebbek kaphatják meg. A menny aranykapuja nem tárul ki az öndicsőítőnek. Nem emelkedik fel a büszke lélek előtt, de az örök díszkapuk szélesre tárulnak egy kisgyerek reszkető érintésére. Azok, akik őszinte hittel és szeretettel szolgáltak Istennek, kegyelméből áldott jutalmat kapnak. – *Krisztus példázatai*, 404. o.

Soha nem értettük volna meg a kegyelem szó jelentőségét, ha nem bukunk el. Isten szereti a büntelen angyalokat, akik minden parancsolatának engedelmeskednek, de a mennyei angyalok semmit sem tudnak a kegyelemről tapasztalatból, mert sosem volt rá szükségük, hiszen nem vétkeztek. A kegyelem az Úr egyik tulajdonsága, amelyet érdemtelen emberek iránt tanúsít. Örömmel adja ezt a kegyelmet mindazoknak, akik éheznek, akik vágyakoznak utána. Nem azért, mert méltók vagyunk rá, hanem azért, mert méltatlanok vagyunk. A legnagyobb szükségünk van arra, hogy elnyerjük ezt az ajándékot.

Isten azonban a kegyelmet nem használja fel arra, hogy törvényét érvénytelenné tegye, vagy hogy a kegyelem elfoglalja az Ő törvényének helyét. „Az Úr azt akarta az Ő igazságaért, hogy a törvényt naggyá és tiszteletreméltóvá tegye” – olvashatjuk Ézsaiás könyvében. – *Az én életem ma*, 100. o.

November 12., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „A tanítványság próbaköve” című fejezet.

8.

VÁLASZD AZ ÉLETET!

November 13., szombat délután

Nekünk is szól a nemzetek történelme. Minden népnek és minden egyes embernek megvan a helye Isten csodálatos tervében. Ma folyik az egyének és nemzetek megmérése. A mérleg annak kezében van, aki soha nem téved. Mindenki maga határoz sorsáról, Isten pedig mindent kézben tartva megvalósítja saját szándékát.

A próféciák, amelyeket a nagy VAGYOK adott Igéjében, az eseményeket – a múlt örökkévalóságától a jövő örökkévalóságáig – láncszemekként egymáshoz kapcsolják, és megmondják, hol állunk ma a korszakok folyamatában, és mit várhatunk a jövőben. A történelem lapjain mindazt nyomon követhetjük, aminek a prófécia szerint napjainkig be kell következnie, és biztosak lehetünk abban, hogy ami még hátra van, mind be fog teljesedni a maga idejében. (...)

Mindenki számára rendkívül nagy jelentőségű időben élünk. Uralkodók és államférfiak, bizalmi állású emberek, minden társadalmi osztályból való gondolkozó férfiak és nők figyelme a körülöttünk zajló eseményekre szegeződik. Figyelik a nemzetek egymás közti viszonyát. Észreveszik, hogy milyen feszültség uralkodik minden területen. Ráébrednek arra, hogy valami súlyos és döntő esemény van készülőben – hogy a világ rettenetes válság küszöbén áll. – *Próféták és királyok*, 536–537. o.

Üdvösségünk isteni parancsnoka győzött értünk, hogy ha akarunk, általa mi is győzni tudjunk. Krisztus mégsem ment meg senkit akaratára ellenére, senkit sem kényszerít engedelmességre. Azért hozta meg kimondhatatlan áldozatát, hogy ők is győzni tudjanak nevével, és hogy igaz tetteit, szent voltát nekik tulajdonítsák. (...)

Aki Istenben bízik, sosem csalatkozik. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 456–457. o.

Mindenki elnyerheti a mennyet, és elkerülheti a poklot. Az angyali seregek készen állnak, hogy a megpróbált és megkísértett lélek segítségére jöjjenek. A végtelen Isten Fia kiállta a próbát értünk. Mindenki számára világosan látható a Kálvária keresztyje. Amikor elhangzik az ítélet, és az elveszettek átadatnak, hogy elszenvedjék Isten iránti tiszteletlenségük és engedetlenségük büntetését, senkinek nem lesz mentése. Senkinek nem kell elvesznie. Mindenki maga dönti el, hogy Jézust vagy Sátánt választja fejedelméül. Minden ember részesülhet abban a segítségben a megpróbáltatás idején, amiben Krisztusnak része volt. A kereszt a bizonyítéka annak, hogy senkinek sem szükségszerű elvesznie, és hogy minden ember számára óriási segítség áll rendelkezésre. A mi választásunkon múlik, hogy győzünk-e a sátáni seregek felett, vagy pedig annak erőihez csatlakozva Isten munkájának ellenségeivé válunk. – *Szemelvények*, I. köt., 96. o.

November 14., vasárnap

Az Atya ártatlannak és szentnek teremtette őszüleinket, mégsem zárta el előlük a gonosz cselekvésének lehetőségét. Úgy is megteremthette volna őket, hogy ne álljon hatalmukban követelményeinek áthágása, viszont akkor nem fejlődött volna a jellemük. Kikényszerített szolgálat lett volna ez, azért Isten megadta nekik a választás hatalmát: engedelmisség vagy engedetlenség. Kipróbálta a hűségüket és a szeretetüket, mielőtt elnyerték volna a kiváltságokat. (...) Az volt Isten akaratja, hogy Ádám és Éva ne ismerje meg a gonoszt. Visszatartotta tőlük a gonosz, a bűn ismeretét és következményeit. A jó megismerésének lehetősége biztosítva volt számukra, de a bűn ismeretét és annak következményeit: a keserves munkát, a félelmetes gondot, a csalódást és bánatot, a fájdalmat és halált Isten szeretete eltakarta előlük. – *Előtted az élet*, 23. o.

Az élet fájának gyümölcsének az Édenben természetfeletti hatalma volt. Enni belőle örök életet jelentett. Gyümölcse a halál ellenszere volt, levelei pedig az élet és halhatatlanság fenntartását szolgálták. Az ember engedetlensége miatt azonban a halál betette a lábát a földre. Ádám evett a jó és gonosz tudásának fájáról, amelynek érintését az Úr megtiltotta. Bűne megnyitotta a nyomorúság zsilipjeit.

A bűn behatolása után a mennyei kertész átültette a mennyei Paradicsomba; ágai mégis lehajlanak az alsóbb világba. A Krisztus vére általi megváltás révén még mindig ehetünk életadó gyümölcséből.

Jézusról írták: „Benne élet volt; és az élet volt az emberek világossága.” Ő az élet forrása. A neki való engedelmesség az az életadó hatalom, mely megvidítja a lelket. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 988–989. o.

Amit meg kell értened, az az akarat tényleges ereje. Ez az emberi természetet uraló erő, a döntés vagy a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. Isten megadta a választás képességét az embernek; tőled függ, hogy helyesen élsz-e azzal. Bár nem változtathatod meg a szívedet, és nem szeretheted saját erődből Istent, mégis szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgálod. Mihelyt átadod neki az akaratodat, Ő fogja benned munkálni úgy az akarást, mint a cselekvést. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja; szereteted Isten Fiában összpontosul, és gondolataid összhangban lesznek vele.

Ha csak kívánság marad a jóság és szentség utáni vágyakozásunk, az semmit sem ér. Sokan, bár remélik és vágyakoznak arra, hogy Isten gyermekei legyenek, mégis elvesznek. Sohasem jutnak el odáig, hogy alárendeljék akaratukat az Úrnak. Nem döntenek most: keresztények akarunk lenni! – *Jézushoz vezető út*, 47. o.

November 15., hétfő

„Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk, Krisztus Jézusban.” (Róm 6:23)

Az ember a teremtésekor nemes testi és lelki tulajdonságokat és képességeket kapott. Tökéletes, Istennel összhangban élő lény volt. Gondolatai tiszták, céljai szentek voltak. De az engedetlenség megrontotta ezeket a képességeket és tulajdonságokat, és a szeretet helyét önzés foglalta el. A bűn következtében az ember természete annyira legyengült, hogy saját erőből képtelen volt ellenállni a gonosz hatalmának. Sátán foglya lett, és az is maradt volna örökké, ha Isten szeretetétől ösztönözve közbe nem lép. A kísértőnek az volt a szándéka, hogy Istennek az emberrel való, már a teremtésnél meglevő tervét keresztelje, és ezáltal fájdalmat és romlást hozzon a világra. (...)

Az Úr nem akarja a teremtményeit kényszeríteni. Nem fogadhatja el tiszteletünket és hódolatunkat, ha azokat nem készségesen és értelmesen hozzuk. (...) Arra vágyik, hogy az ember, mint a teremtés koronája, a fejlődés legmagasabb fokára jusson el. Kilátásba helyezi számunkra az áldások teljességét, amelyekhez kegyelem által kíván eljuttatni. Magához hív bennünket, hogy átadva magunkat neki bennünk munkálhassa akaratát. Egyedül tőlünk függ tehát, hogy a bűn örökös rabszolgaságát, avagy Isten gyermekeinek csodás és boldogító szabadságát választjuk-e. – *Isten csodálatos kegyelme*, 313. o.

Minden ember megkapta a választás szabadságát. Ő maga dönti el, hogy a lázadás fekete zászlójához vagy Immánuel fejedelem vérrel áztatott lobogójához csatlakozik. A menny érdeklődéssel figyeli a jó és gonosz között dúló küzdelmet. Csak az engedelmesek mehetnek be Isten városának kapuján. Akik tovább élnek a bűnben, azok fölött el fog hangzani a halálos ítélet. A föld megtisztul a gonoszságtól és az Örökévaló elleni lázadástól. (...)

Az Istentől kapott életelvek fogják feddhetetlenné, boldoggá és szentté tenni az embert. Csak az hallhatja meg Krisztus szavait – „Jöjj feljebb!” –, aki engedelmeskedik ezeknek az elveknek. – *In Heavenly Places*, 361. o.

Sátán megparancsolta angyalainak, hogy különös gonddal és buzgalommal terjesszék azt a hazugságot, amivel félrevezette Évát a Paradicsomban: „Bizony nem haltok meg.” Mikor az emberek ezt a csalást elfogadják, és már mindnyájan elhiszik, hogy halhatatlanok, az ördög azt is elhitei velük, hogy a bűnös örök gyötrelemben él tovább. Ez a hiedelem kellő módon előkészítette Sátán számára az utat, lehetővé tette, hogy helyettesei dolgozhassanak, és a nép előtt úgy tüntessék fel Istent, mint bosszúvágyó zsarnokot, aki azokat, akik nem élnek a tetszése szerint, a pokolba taszítja, és ott örök gyötrelmek által érezteti haragját; és mialatt kimondhatatlan kínokat szenvednek el, és az örök tűzben gyötörődnek, az Atya elégedetten tekint le rájuk. A gonosz jól tudta, hogyha ezt a csalást elhiszik, igen sokan fogják gyűlölni Istent, ahelyett, hogy szeretnék és imádnák; és hogy arra a meggyőződésre jutnak, miszerint az Úr Igéjében foglalt fenyegetések nem fognak szó szerint beteljesedni, mert hiszen ellentmondana az Atya jóságának és szeretetteljes jellemé-

nek, hogy az általa teremtett lényeket örökkévaló, soha véget nem érő gyötrelembe taszítsa. – *Tapasztalatok és látomások*, 218. o.

November 16., kedd

Az élet az igazak öröksége, a halál pedig a gonoszok osztályrésze. Mózes ezt mondta Izraelnek: „Elődbe adtam ma néked az életet és a jót, a halált és gonoszt.” (5Móz 30:15) E bibliaversben említett halál nem Ádám halála, mert Ádám törvényszegésének büntetését az egész emberiség szenvedti. Mózes „a második halál”-t állította szembe az örök élettel.

Ádám bűne miatt a halál az egész emberiséget sújtja. Mindenkinek meg kell halnia. „Lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak”; „mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek” (Csel 24:15; 1Kor 15:22). A Szentírás azonban különbséget tesz a feltámadtak két csoportja között. „Mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5:28–29) Akit Isten „méltóvá” tesz az élet feltámadására, „boldog és szent”. „Ezeken nincs hatalma a második halálnak.” (Jel 20:6) – *A nagy küzdelem*, 544. o.

Istennek népével való minden bánásmódja, melyet szeretete és kegyelme hat át, szigorú és pártatlan igazságosságának legszembetűnőbb bizonyítéka. Ezt szemlélteti a héber nép története. Az Úr nagy áldást adott Izraelnek, irántuk való gyengéd szeretetét az Ige meghatóan ábrázolja. (...) És mégis milyen gyors és szigorú büntetéssel látogatta meg őket bűneikért!

Isten végtelen szeretete nyilvánult meg egyszerűen Fia ajándékában, hogy megváltsa az elveszett emberiséget. Krisztus Atyja jellemének kinyilatkoztatására jött a földre, és élete isteni gyengédség és könyörületesség cselekedeteivel volt teljes. És mégis Jézus maga jelenti ki: „Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik.” (Mt 5:18) Ugyanaz a hang, amely türelmes, szerető esedezéssel hívja a bűnöst, jöjjön hozzá, hogy megbocsátást és békét találjon, az ítéletben kegyelme megvetőinek ezt parancsolja: „Távozzatok tőlem, ti átkozottak.” (Mt 25:41) A Biblia

Istent nemcsak gyöngéd atyának, hanem igaz bírónak is bemutatja. Bár gyönyörűsége telik a kegyelem gyakorlásában, és „megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül” (2Móz 34:7). – *Pátriárkák és próféták*, 469. o.

Isten felruházott minket a döntés képességével, nekünk pedig használnunk kell ezt a képességet. Mi nem tudjuk a szívünket megváltoztatni; nem tudjuk a gondolatainkat, indítékainkat, érzéseinket uralni. Nem tudjuk önmagunkat megtisztítani, Isten szolgálatára alkalmassá tenni. De el tudjuk határozni, hogy neki fogunk szolgálni, át tudjuk adni neki az akaratainkat; és akkor Ő munkálni fogja bennünk az akarást és a cselekvést tetszése szerint. Így egész lényünk Krisztus uralma alá kerül. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 176. o.

November 17., szerda

Senki sem olyan bűnös, hogy Jézusban, aki meghalt érte, ne nyerhetne erőt, tisztaságot és megszentelődést. El akarja rólunk távolítani a bűnöktől szennyes ruhát, és az igazság fehér ruháit adja nekünk. Nem kívánhatja a bűnösök halálát, hanem hogy megtérjenek és éljenek.

Isten nem úgy bánik velünk, mint mi, halandók, bánunk egymással. Az Ő gondolatai az irgalom, a szeretet és a kegyelem gondolatai. Így szól: „Hagyja el a gonosz az ő útját és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővölködik a megbocsátásban.” (Ésa 55:7) „Eltöröltem álnokságaidat mint felleget és mint felhőt bűneidet; térj énhozzám, mert megváltottalak.” (Ésa 44:22) – *Jézushoz vezető út*, 52–53. o.

Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem amely a szív mélyén gyökerezik, és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, aki véglegesen képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön általa. Nem valódi a hited, ha azt hiszed, hogy Jézus másokat üdvözíthet, de téged nem. Valódi hit akkor nyilvánul meg, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készíti a birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul. Hite nem holt, hanem szeretet által munkálkodó hit, ami arra indítja, hogy Krisztus

szépségére tekintsen, és az isteni jellemre alakuljon át. [idézve: 5Móz 30:11–14] – *Szemelvények*, I. köt., 391. o.

Bízzátok lelketek megtartását Istenre, és benne reménykedjétek! Beszéljétek és gondolkozzatok Jézusról! Tűnjön el benne saját énetek! Távolítsatok el minden kételyt és félelmet! Mondjátok Pál apostollal együtt: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Gal 2:20) Nyugodjatok meg Istenben! Amit rábízotok, azt meg fogja őrizni. Ha teljesen az Ő kezébe ajánljátok magatokat, akkor annak segítségével, aki benneteket szeret, mindenben túláradóan győzedelmeskedtek.

Jézus Krisztus, amikor emberi természetet vett magára, az emberséget a szeretet olyan kötelékével fűzte magához, melyet semmilyen más hatalom, csupán az ember akarata szakíthat szét. Sátán minden csábításával azt akarja elérni, hogy ezen köteléket feloldva bennünket Jézus Krisztustól elszakítson. Legyünk éberek, imádkozzunk és küzdjünk tehát állandóan, nehogy elcsábítva más mestert válasszunk, mert ez mindenkor szabadságunkban áll. Állandóan szegezzük a szemünket Krisztusra, aki megtart bennünket. Amíg ránézünk, addig biztonságban vagyunk. Semmi sem ragadhat ki az Ő kezéből. – *Jézushoz vezető út*, 71–72. o.

November 18., csütörtök

Sokan jönnek az Úrhoz, ám tétován teszik. Elfogadják a keresztséget, mégsem változik meg a jellemük. Minden embert hívnunk kell, hogy jöjjön el, és maradjon Krisztusban, és minden nap haladjon előre a tökéletességben. Ha ezt teszi, akkor olyan nyugalmat talál, amelyet csak a teljes engedelmesség eredményezhet.

Én azonban figyelmeztetek, hogy vigyázzatok, ne álljatok meg az út felénél, a lelkiség és a világi lelkület határán. „Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” (Mt 6:24) Nemsokára teljes mértékben egyik vagy másik oldalhoz fogtok sorolni. Jézus Krisztus önmagához vonz, Sátán pedig különféle csábításokkal próbál a maga oldalára állítani. Kit fogtok választani? Kinek a zászlaja alá álltok be? – *In Heavenly Places*, 277. o.

Az első négy parancsolat mutatja az ember szolgálati kötelességét Ura, Istene iránt, amit teljes szívéből, lelkéből, teljes elméjéből és teljes erejéből kell végeznie. Mindez azonban lelkes, gyöngéd és mély-séges szeretetet igényel, amelyet az ember nem tud olyan érzelmek által táplálni, amelyek szembehelyezkednek Istennel. Ám ez a szeretet olyan cselekedeteket eredményez, amelyek a menny kézjegyét hordják magukon. Isten dicsőségéhez képest minden egyéb csak másodlagos. Mennyei Atyánkat kell szeretnünk mindenek felett és mindenek előtt, hiszen Ő a mi örömünk és jólétünk, életünk világossága és örök méltósága.

Az emberek imádják az Urat, és csak neki szolgáljanak. Egyetlen önző büszkeséget sem szabad istenként magasztalni, szolgálni. Ne csináljanak bálványt a pénzből. Ha az elme felsőbbrendű képességei nem fékezik meg az érzékiséget, az alantas szenvedélyek uralmuk alá hajtják az ember egész lényét. Istennél fontosabbnak tartott bálványt jelent bármi, amit méltatlanul csodál az elme, és csak arra figyel. – *Sons and Daughters of God*, 56. o.

Jahve az örökkévaló, az önmagában létező, a nem teremtett Isten, aki maga a forrása és fenntartója mindennek, aki egyedül jogosult arra, hogy Őt illesse meg a legnagyobb tisztelet és imádat. Ezért az embernek tilos, hogy érzelmeiben vagy szolgálataiban az első helyet valaki vagy valami másnak adja, mert mindaz bálvány, ami az Úr iránti köteles szeretetünket csökkenti. Másik istent alkotunk magunknak, ha olyan szolgálatot végzünk, amely egyedül Őt illeti. – *Pátriárkák és próféták*, 305. o.

[Isten] legbelsőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve, mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve hűségesen és becsületesen járassanak el minden dologban.

Gyűljünk Krisztus kereszttje alá! A megfeszített Jézus legyen elmélkedésünk, beszélgetésünk és legszentebb örömünk tárgya. Gondoljunk állandóan Isten áldásaira, és ha végtelen szeretetét tapasztaljuk, örömmel tegyünk le mindent azokba a kezekbe, melyeket értünk a keresztre szegeztek.

Szívünk az ima, hálaadás szárnyain jöhet közelebb az éghez. A menyben hálával magasztalják és gyönyörű énekekkel dicsőítik Istent,

és amikor kifejezzük szívünk háláját, istentiszteletünk mindinkább hasonlóvá lesz a mennyei seregéhez. „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem” (Zsolt 50:23), mondja az Úr. Lépjünk tehát mindnyájan tiszteletteljes örömmel Alkotónk elé hálával és dicsénekekkel (Ésa 51:3).
– *Jézushoz vezető út*, 103–104. o.

SZÍVBŐL TÉRJETEK MEG!

November 20., szombat délután

Üdvösségünk érdekében teljes szívvel és kitartóan kell ragaszkodnunk Isten Fiához, ám ehhez szükség van minden bölcsességre és lelkiezőre. Nem fogunk sikereket elérni, ha nem tanúsítunk még több szeretetet Isten és az emberek iránt, állandóan Krisztus kegyelmétől függve, amely megújít és megszentel, mennyei képmásra formálja át a jellemet és a szívet, ami majd megmutatkozik a szavainkban, a magatartásunkban és a tetteinkben.

Nagyobb hitre van szükségünk, ugyanakkor sokkal kevesebb bizalmat kell tanúsítanunk saját eljárásaink iránt. Jobban kell bízunk mindabban, amit Isten el akar végezni mindazokért, akik előkészítik számára az utat. Lelkünkben égjen egy a jelenleginél sokkal forróbb vágy az Istennel való kapcsolat után. Ezt a vágyat kérjük buzgó imában. Ha az Urat teljes szívvel és lélekkel keresitek, meg fogjátok Őt találni. – *The Upward Look*, 333. o.

Nem csak időnként kell keresnünk az Urat, hanem folyamatosan, vágyakozva, megtört szívvel, bűneinket megvallva és lelkünket megalázva előtte. Isten népe lépjen be a magasságos Isten fogadótermébe. Az Úr megérti, hogy szükséged van rá, és ha kéred, segítséget nyújt a kísértésben, próbában és szükségben. Az Atyának elmondott kérésedre választ fogsz kapni, hiszen Ő a szívek vizsgálója. – *45. levél*, 1897. november 15.

Akik befogadják a Megváltót, Isten fiaivá válnak. Az Úr lelki gyermekei ők, újjászülettek és megújultak az igazságosságban és igaz szentségben. A gondolkodásuk megváltozott. Tisztábban látják az örök valóságokat. Befogadták őket az Isten országába. Átalakultak Isten képének hasonlatosságára, az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre Isten képmására alakultak át, az Úr Lelke dicsőségről dicsőségre vál-

toztatva el őket. Önmaguk kizárólagos szeretetétől Isten és Krisztus legnagyobb szeretetének ápolására jutottak el. (...)

A megszentelődés Jézus hit általi, állhatatos szemlélésével érhető el. Mint Isten egyszülött Fiát szemléljük Őt, aki egy az igazsággal. Az igazságnak hatalma van átalakítani a szívet és a jellemet. Hatása nem csupán egy-egy színfolt itt-ott a vásznon; az egész jellemnek át kell alakulnia, szavakban és tettekben is Krisztus képmásának kell megnyilvánulnia. Az ember új természetet kap. A Megváltó a maga képmására alakítja őt át: igazságosságára, isteni jellemre és igaz istenfélelemre.

Jézus Krisztus kegyelme minden nap, minden órában elengedhetetlen. Ha ez nincs velünk folyamatosan, máris elöbukkannak a bűnös szív következetlenségei. Életünk is felemás szolgálatot mutat. Jellemünknek kegyelemmel teljesnek kell lennie. Ahol Krisztus vallása beteljesedik, ez földi örömnél többel, földi békénél magasztosabbal fogja beragyogni és megédesíteni az élet minden részletét. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1117. o.

November 21., vasárnap

Egyetlen rossz jellemvonás vagy bűnös kívánság, melyet hosszú időn át ápoltunk, közömbössé tehet bennünket az evangélium minden erejével, befolyásával szemben. Minden bűnös élvezet elidegeníti a lelket Istentől. Az az ember, aki a mennyei igazságok felé hitetlen makacsságot és közömbösséget mutat, csak azt fogja majd learatni, amit elvetett. Az egész Bibliában nem találunk komolyabb figyelmeztetést a bűnnel való játék ellen, mint ezt, hogy a bűnös „saját bűnének köteleivel kötöztetik meg” (Péld 5:22).

Krisztus mindig kész bennünket a bűneinktől megszabadítani, de sohasem kényszeríti az akaratomkat. Ám ha állandó vétkezés folytán akaratom teljesen a gonosz felé hajlik, ha nem vágyunk újból szabadok lenni, és nem akarjuk elfogadni Isten kegyelmét, vajon mit tehet még értünk? Ha makacsul visszautasítjuk Isten szeretetét, önmagunk vagyunk kárhozatomk okozói. „Ímé, itt a kellemetes idő, ímé, itt az üdvösség napja.” (2Kor 6:2) „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.” (Zsid 3:7–8) – *Jézushoz vezető út*, 34. o.

Isten népének az idők végéig kell követnie azokat az elveket, amelyeket Mózes 5. könyve Izrael eligazítására nyilatkoztatott ki. Csak akkor

lehetünk igazán boldogok, ha szövetségben maradunk Istennel. Nem köthetünk egyezséget – elveinkkel megalkudva – azokkal, akik nem félik az Urat.

A magukat keresztényeknek vallók számára állandó veszélyt jelent az az elképzelés, hogy bizonyos mértékig alkalmazkodni kell a világhoz, ha befolyást akarnak gyakorolni rá. Az ilyen magatartás hasznosnak tűnhet, de minden esetben lelki veszteséggel jár. Isten népének szigorúan őrizkednie kell minden olyan finoman rejtett hatástól, amelyet az igazság ellensége hízalgésszel akar a lelkükbe becsempészni. Isten gyermekei idegenek és vándorok ezen a földön, és veszélyekkel körülvett ösvényen járnak. Nem szabad elfogadniuk azokat az ötletes kibúvókat és csábító ajánlatokat, amelyeket Sátán kínál fel, hogy engedetlenségre bírja őket. – *Próféták és királyok*, 570. o.

Egyedül a Mindenható teremtheti újjá az embert, Ő változtathatja világossággá a sötétséget, szeretetté az ellenségeskedést, szentséggé a tisztátalanságot. Isten a mi beleegyezésünkkel teszi teljessé az életünket Krisztusban, és formálja tökéletessé a jellemünket.

Micsoda tisztelet illeti Jézus Krisztust! Minden kényszer és erőszak alkalmazása nélkül beolvasztja az ember akaratát az Úr akaratába. Ez a tudományok tudománya, mert általa hatalmas változás megy végbe a gondolkodásunkon és jellemünkön – amelynek meg kell valósulnia mindazok életében, akik be akarnak lépni Isten városának kapuin. – *Az én életem ma*, 340. o.

November 22., hétfő

Az erőszak ellenkezik Isten kormányzatának elveivel. Ő csak szeretetből fakadó szolgálatot kíván, a szeretetet pedig nem lehet megparancsolni, nem lehet erőszakkal, tekintéllyel kikényszeríteni. Szeretetet csak szeretet ébreszthet. Az Urat ismerni annyit jelent, mint szeretni Őt. Be kell mutatni jellemét, mint Sátán jellemének ellentétét. (...)

Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve annak a „titoknak kijelentése” volt, „mely örök időtől fogva el volt hallgatva” (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról, és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő

befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Olyan nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, „hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). – *Jézus élete*, 22. o.

Jézus minden lélek körülményeit ismeri. Mondhatod: bűnös vagyok, nagyon bűnös. Az lehetsz, de minél rosszabb vagy, annál inkább szükséged van Krisztusra. Ő nem fordul el a síró, megtört emberektől. Senkinek sem mondja el mindazt, amit kibeszélhetne, de minden remegő léleknek megparancsolja, hogy vegyenek bátorságot. Ingyen megbocsát mindenkinek, aki bocsánatért és megújulásért jó hozzá. (...)

A menedékért hozzá forduló lelket Jézus a vádaskodó, viszálykodó nyelvek fölé emeli. Sem ember, sem gonosz angyal nem vonhatja felelősségre ezeket a lelkeket. Krisztus egyesíti őket a saját isteni-emberi természetével. Ott állnak a bűnök nagy hordozója mellett az Isten trónjáról kiáradó fényben. „Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít. Kicsoda az, aki kárhóztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt, aki fel is támadt, aki az Isten jobbján van, aki esedezik is érettünk.” (Róm 8:33–34) – *Jézus élete*, 568. o.

A hó vágyból fakadó ima a lélek őszinte szükségleteit fejezi ki, ahogy földi barátunkat kérnénk meg szívességre, bízva-elvárva, hogy eleget tesz a kérésünknek. Isten nem vár el tőlünk kenetteljes hízelgéseket, de a bűnének és magatehetetlenségének tudatától megtört szív hangtalan kiáltása igenis utat talál az irgalmasság Atyjához. (...)

Ez volt Isten panasza ősi népe ellen: „Szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez.” (Jóel 2:13) (...)

A megtérés azt jelenti, hogy az önzéstől Krisztushoz fordulunk; és amikor befogadjuk, hogy hit által Ő élhessen bennünk, akkor majd megteremjük a jó cselekedeteket. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 86–87. o.

November 23., kedd

Sátán folyamatosan azon munkálkodik, hogy az embereket rávegye a világosság elutasítására. Csupán egy lépés választja el az igaz utat Sátán útjától, melyen a világosság sötétséget jelent, és a sötétség vilá-

gosságot. Kockázatos dolog kitárni a szívet a hitetlenség előtt, mivel ezzel kiűzzük belőle Isten Lelkét, ahová így már az ördög férközhet be saját elgondolásaival. Őrizkednünk kell a kétely és a hitetlenség legcsekélyebb mértékű elfogadásától is. „Amit vet az ember, azt aratja is.” (Gal 6:7) Isten senkit sem tesz tönkre. Az ember önmagát dönti romba, amikor elfojtja a lelkiismeret figyelmeztetéseit, és ezzel elhinti a hitetlenség magvát, ami aztán meghozza ártalmas gyümölcseit. – *Our High Calling*, 26. o.

Akik Isten Igéjét azzal a határozott céllal tanulmányozzák, hogy életükből el tudjanak távolítani minden bűnt, és akik meg akarják ismerni az igazságot, azok örömmel fogadják az Igében az „így szól az Úr” elvet. A bibliai igazság dorgálásai megtérést hoznak a hívő emberek életébe. Ha az ember az igazi megtérés magvait hinti el, akkor a jó cselekedetek erőteljes jutalmát fogja learatni. Ha ennél is továbbmegy a hitéletében, akkor békét nyer. Ha megszentelődik és megtisztul, ha elhagyja a kicsinyes és buta dolgok iránti érdeklődését, akkor tökéletes feddhetetlenségben és szeretetben lesz része. És ha folytatja győztes sikereit, akkor minden nap győzni fog Krisztus tökéletességének nyomán járva, és ez a tökéletesség lesz mindig a szeme előtt. – *That I May Know Him*, 281. o.

Az Úr nem csúfoltatik meg. Az Istentől való eltávolodás minden esetben következményekkel jár. Ha a menny akaratával nem egyező cselekedeteket nem vallja be és nem hagyja el, a gonosz tettek elkövetőjét lépcsőről lépésre álnokságra vezetik, mígnem már a büntetéstől sem félve fog vétkezni. Aki azonban Isten munkatársához méltó jellemmel szeretne rendelkezni, és az isteni jóváhagyást akarja elnyerni, annak el kell különülnie a menny ellenségeitől, és védenie kell azt az igazságot, amit Krisztus nyilatkoztatott ki János apostolnak. – *The Upward Look*, 310. o.

Miután Ádám és Éva evett a tiltott gyümölcsből, szégyen és ijedtség töltötte el a szívüket. Első gondolatuk az volt, miként mentegessék magukat, és hogyan menekülhetnek meg az őket fenyegető halálbüntetéstől. (...) Minden öngazaltság a hazugság atyjától ered, és Ádám minden fiában és leányában megnyilvánul. Az ilyen kijelentéseket nem a Szentlélek sugalmazza, és azért nem is tetszenek Istennek. Az igazi bűnbánat rávezeti az embert, hogy bűneit magára vegye, és hogy min-

den csalás és képmutatás nélkül beismerje. A szegény vámoshoz hasonlóan, aki nem merte a szemét az égre felemelni, az igazi bűnbánó így kiált fel: „Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!” (Lk 18:13) Mindazok, akik így ismerik be bűneiket, bocsánatot nyernek és megigazulnak, mert kiontott vérének érdemével fog Krisztus értünk könyörögni. – *Jézushoz vezető út*, 40. o.

November 24., szerda

„Egy ételért”, étvágyának pillanatnyi kielégítéséért – aminek soha nem szabott határt – Ézsau eladta örökségét. De mikor felismerte oktalanságát, már túl késő volt visszaszerezni az áldást. „Mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste.” (Zsid 12:17) Ézsauanak is volt joga ahhoz, hogy bűnbánattal keresse Isten kegyét, de az elsőszülöttségi jog visszaszerzésére nem volt lehetősége. Nem bűntudat okozta fájdalmát. Nem arra vágyott, hogy megbéküljön Istennel. Bűnének következményei miatt bánkódott, és nem azért, mert vétkezett. – *Pátriárkák és próféták*, 181. o.

Nikodémushoz hasonlóan nekünk is úgy kell életre jutnunk, mintha elsők volnánk a bűnösök között. (...) A bűnt meg sem tudjuk bánni Isten Lelkének segítségével. A Szentírás azt mondja Krisztusról: „Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbájával, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.” (Csel 5:31) A bűnbánat éppúgy Jézustól jön, mint a megbocsátás.

Akkor tehát hogyan üdvözülünk? „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában” (Jn 3:14), úgy emeltetett fel az embernek Fia; és mindenki, akit a kígyó becsapott és megmart, ránézhet és élhet. „Ímé, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” (Jn 1:29) A keresztről áradó fény kinyilatkoztatja Isten szeretetét. Szeretete hozzá vonz. Ha nem állunk ellen ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához fog vezetni, mint olyanokat, akik megbánták a bűneiket, és akikért a Megváltót megfeszítették. Ekkor Isten Lelke hit által lélekben új életet hoz létre. A gondolatok és vágyak összhangba kerülnek Krisztus akarásával. A szív, az elme újjáteremtődik annak képmására, aki azon munkálkodik, hogy egészen alárendeljük magunkat neki. – *Jézus élete*, 175–176. o.

A Biblia sehol sem tanítja, hogy a bűnösnek előbb vezekelnie kell, mielőtt Jézus hívó szavát követhetné: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket.” (Mt 11:28) Egyedül a Krisztustól kiáradó megváltási erő vezethet bennünket igazi bűnbánatra. (...) Miként Jézus Lelke nélkül, aki a lelki ismeretünket felébreszti, nincs őszinte bűnbánat, úgy Krisztus nélkül sincs bűnbocsánat.

A Megváltó minden igaz szándék forrása. Csakis Ő tud a szívünkbe a bűn ellen gyűlöletet plántálni. Ha igazság és tisztaság után vágyakozunk, ha tudatára ébredünk bűnös voltunknak, ez mind világos bizonyítéka lesz annak, hogy a Szentlélek hat a szívünkre.

Jézus mondta: „Ha felemeltem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (Jn 12:32) A bűnösnek Krisztust mint Megváltót kell megismernie, aki feláldozta életét a világ bűneiért. Ha Isten Bárányát a Golgota keresztyén szemléljük, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten szeretete bűnbánatra vezet bennünket. Krisztus a szenvedése és halála által hozzánk, bűnösökhöz való felfoghatatlan szeretetéről tett bizonyosságot; és miközben a bűnös ezt a szeretetet szemléli, a szíve meglágyul, elméje fogékonyá lesz, és lelkét töredelemre készíti. – *Jézushoz vezető út*, 26. o.

November 25., csütörtök

A farizeusokat és szaduceusokat nem nemes szándék vezette Keresztelő Jánoshoz. Elveikben és gyakorlatukban is romlottak voltak, és nem ismerték fel valós állapotukat. Büszkeségükben és becsvágyukban képesek voltak bármilyen eszközhöz folyamodni önük felmagasztalása és a népre gyakorolt befolyásuk megerősítése érdekében. Arra gondoltak, hogy az ifjú tanító általi megkeresztelkedésüket értékelni fogják az emberek, és így nagyobb sikerrel vihetik majd véghez terveiket.

János nem ismerte az indítékaikat, ezért kutakodva szegezte nekik a kérdést: „Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljete?” Ha figyeltek volna a szívüket megszólító Isten hangjára, akkor megtéréshez illő gyümölcsöket teremtek volna. Ilyen gyümölcs azonban nem volt látható az életükben. Úgy hallgatták a figyelmeztetést, mint ember figyelmeztetését. Lenyűgözte őket János bátorsága és ereje, azonban nem a Szentlélek győzte meg a szívüket,

ezért az elhangzó Ige nem teremhette meg az életükben az örök élet gyümölcsseit. – *This Day With God*, 197. o.

Senki sem áll távolabb Isten országától, mint a külsőségekre összpontosító, önelégült ember, aki büszke önmagára, miközben nincs benne Krisztus. Lele, ezért irigység, féltékenység vezeti, és folyton arra vágyik, hogy körülötte mindenki csak dicsérje őt. Őket nevezte Keresztelő János mérges kígyók fajzatainak. Az ilyen emberek hatékonyabban szolgálják Sátánt, mint a legzüllöttebb ember, aki bűnös volta ellenére nem kendőzi el a jellemét, hanem engedi, hogy meglássák olyannak, amilyen valójában.

Isten nem kevesebbet vár el, mint egy jó irányba megváltozott szívet, és olyan gyümölcsöket szeretne látni, amelyek a megtérést igazolják. E gyümölcsök nélkül a hitvallásunk teljesen értéktelen. – *The Signs of the Times*, 1887. július 7.

Bűneik tudatában ma is sokan kiáltják az első pünkösd napján összegyűlt tömeggel együtt: „Mit cselekedjünk?” Péter apostol első szava ez volt: „Térjete meg!” Röviddel ezután pedig így szólt: „Bánjátok meg azért, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek!” (Csel 2:37–38; 3:19)

A bűnbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti. Mindaddig nem hagyunk fel vétkeinkkel, amíg azok bűnös voltát fel nem ismerjük. Az életünkben csak akkor történhet valódi változás, ha teljes szívvel elfordulunk a bűntől.

Sok ember ma is félreérti a bűnbánat igazi lényegét. Sokan szomorognak vétkeik miatt, külsőleg javulást is mutatnak, mert félnek a bűn következményeitől. Azonban ez nem az Isten akarátának megfelelő bűnbánat. Ezek inkább a szenvedéseket fájlalják, nem pedig magát a bűnt. (...)

Ha azonban a szív enged a Szentlélek befolyásának, a lelkiismeret is felébred. (...) Meggyőződés lesz úrrá szívében, lelkén. A bűnös egyrészt megérti Isten igazságosságát, és rettegéssel gondol arra, hogy egykor bűnösen és tisztátalanul kell megjelennie a szívek Vizsgálóbírája előtt. Másrészt látja Isten szeretetét, a megszentelt élet szépségét, a lelki tisztaság örömét; vágyódik megtisztulás után, és szeretné a mennyei való összeköttetést helyreállítani. – *Jézushoz vezető út*, 23–24. o.

November 26., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények, I. köt.: „Krisztus születésének jelentősége” című fejezet.

EMLÉKEZZ RÁ, NE FELEDD!

November 27., szombat délután

[Dávid] a legkomolyabban figyelte, kutatta Isten Krisztus által kinyilatkoztatott útjait, mikor felhőoszlopba burkolózott, és Mózesre bízta, hogy pontosan mondja el ezeket Izraelnek. Emlékezetébe véste, miket cselekedett Isten, hogy népet biztosítson magának, akikre rábízhatja a jövő nemzedékek számára is szóló szent, fontos igazságot. Az Úr csodálatosan munkálkodott, hogy több mint egymillió embert kiszabadítson; és mikor Dávid átgondolta Izraelnek adott ígéreteit, tudva, hogy ezek végül is mindazok számára is szólnak, akiknek szükségük van rá, magára vonatkoztatta az ígéreteket, így szólván: „Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt, megemlékezem hajdani csodáiról.”

Hit által ragadta meg Istent, és ez megerősítette és bátorította őt. Bár felismerte a menny útjainak titokzatosságát, mégis biztos volt benne, hogy irgalmassággal és jósággal teljeselek; hiszen az volt Isten jellege, amit Mózesnek kinyilatkoztatott: „Az Úr elvonult előtte, és kiáltott: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, és nagy irgalmasságú és igazságú.”

Amint Dávid magáévá tette az ígéreteket és előjogokat, elhatározta, hogy nem fog többé elhamarkodottan ítélni, nem csügged el, és nem veti magát tehetetlen kétségbeesésbe. Mikor Isten jelleméről elmélkedett, amint az tanításaiban, türelmében, túlszárnyaló nagyságában és irgalmában előtűnt, és látta, hogy Isten cselekedeteit és csodáit nem lehet korlátozni, lelke is fölbátorodott. – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1149. o.

Nagy események állnak előttünk. Fel kell szólítanunk népünket, hogy hagyja el közömbös életét, és készüljön fel a nagy napra. Ne dobjuk el a bizalmunkat, hanem a korábbinál még erőteljesebben higgyünk. Mindeddig megsegített bennünket az Úr, és Ő mindvégig mellettünk lesz. Csak figyeljük azokat az emlékoszlopokat, amelyeket Isten vigasz-

talásunk érdekében emelt, és azért, hogy megmenthessen a pusztító kezétől. Őrizzük meg emlékezetünkben az összes könnyet, amit az Úr törölt le a szemünkről, minden fájdalmat, amit enyhített, minden rettegést, amit eltávolított, minden elosztatott félelmet, minden beteljesített vágyat, minden irántunk tanúsított irgalmat. Vándorlásunk emlékei erősítsenek bennünket az előttünk álló időre nézve. Tekinthe-tünk előre is, ahol csak a ránk váró küzdelmek bonyodalma-
it látjuk, de tekinthe-tünk vissza, a múltba is, és elmondhatjuk: „Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7:12) (...) A megpróbáltatás nem haladja meg azt az erőt, amit kapunk majd a próbák elviselése érdekében. – *This Day With God*, 58. o.

Emlékezetünkben kell őriznünk azokat az alkalmakat, amelyek során megtapasztaltuk Isten áldásait, amint értékes ígéreteit teljesítette. Akár szegények, akár gazdagok, akár tanultak, akár tanulatlanok vagyunk, ezekre úgy tekintsünk, mint az Atya szeretetének bizonyítékaira. Az isteni gondviselés, jóság és kegyelem akármely bizonyítékát emlékezetünk kitörölhetetlen polcára kell helyeznünk. Az Úr azt kívánja, hogy vessük elménkbe szeretetét és ígéreteit. Őrizzük meg csodálatos kinyilatkoztatásait, nehogy kitöröljenek belőlünk, és nehogy akár egyetlen betű is elhalványuljon belőlük. – *Our High Calling*, 135. o.

November 28., vasárnap

Milyen leereszkedés Isten részéről! Milyen részvét a tévelygő ember iránt, hogy a szép, sokszínű szivárványt helyezi a felhőkbe a nagy Istennek az emberrel kötött szövetsége jeléül! Ez a szivárvány a bizonyítéka annak a ténynek, hogy az Úr vízözön által pusztította el a föld lakóit nagy gonoszságuk miatt. Az Ő célja az volt, hogy amikor a későbbi nemzedékek gyermekei látják az ívet a felhőben, és megkérdezik ennek az egeket átívelő dicsőséges szivárványnak az okát, szüleik meg tudják magyarázni nekik a régi világnak vízözön általi pusztulását, mivel az emberek átadták magukat a különböző gonoszságoknak, és hogy a Mindenható keze hajlította meg a szivárvány ívét, és helyezte el jelül a felhőbe, hogy többé sohase hoz vízözönt a földre.

E felhőkbe helyezett jelkép erősítse mindnyájunk hitét, és vessük bizalmunkat Istenbe, mert e szivárvány az Úr kegyelmének és jóságának jele az ember iránt. – *A megváltás története*, 70–71. o.

Maga Isten is a szivárványra fordítja tekintetét, és visszaemlékezik az emberrel kötött örök szövetségére... Amikor a csodás látványra nézünk, örvendezhetünk Istenben, és biztosak lehetünk, hogy Ő is szövetsége jelét nézi, és megemlékezik földi gyermekeiről. Az Úr jól ismeri próbáinkat, bajainkat és nehézségeinket. Reménykedhetünk, hiszen a Mindenható szövetségének szivárványa ragyog felettünk. Isten soha nem feledkezik meg a gondjaira bízott gyermekeiről. – *Isten csodálatos kegyelme*, 159. o.

Hegyi beszédében Jézus fenséges példázatokkal mutatott rá, mennyire szükséges Istenben bízunk. A tanítások célja az volt, hogy az Úr gyermekeit minden időben vigasztalja és bátorítsa, és így érthetően ránk is vonatkoznak. Az Üdvözítő híveinek figyelmét az ég madaraira irányítja, melyek gondtalanul zengik dalaikat, és bár „nem vetnek, sem nem aratnak”, mennyei Atyánk mégis gondoskodik összes szükségleteikről. Az Üdvözítő azt kérdezi tőlünk: „Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál?” (Mt 6:26) (...) Mint eszes lények, akik Őt imádjátok, nem vagytok-e sokkal becsesebbek az ég madarainál? Vajon Teremtőnk és létfenntartónk, aki saját isteni képmására alkotott bennünket, nem fog-e a mi szükségleteinkről is gondoskodni, ha bízunk benne? (...)

Az Alkotó minden egyes gyermekét boldognak, békésnek és engedelmesnek szeretné látni. Jézus mondja: „Békességet hagyok néktek: az én békességemet adom néktek... Ne nyugtalankodjon a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14:27) Máshol ezt jelenti ki: „Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömöm, és a ti örömötök beteljen.” (Jn 15:11) – *Jézushoz vezető út*, 123–124. o.

November 29., hétfő

Nem volt könnyű Ábrahám próbája. Isten nem kis áldozatot kívánt tőle. Erős szálak kötötték hazájához, rokonságához és otthonához. De této-vázás nélkül engedelmeskedett a hívásnak. (...)

Most is sokaknak Ábrahámhoz hasonló próbájuk van. Nem hallják közvetlenül a mennyből Isten hangját, de Ő szól hozzájuk Igéjének tanítása és gondviselésének eseményei által. Talán azt kívánja tőlük, hogy adják fel a gazdagságot és megbecsülést ígérő életpályájukat, hagyják el kellemes és előnyös társaságukat, szakadjanak el rokonságuktól, hogy önmegtágadást igénylő viszontagságos, áldozatos útra lépje-

nek. A menny feladatot szánt nekik, de a barátok, a rokonok befolyása és a jólét akadályozná a megvalósításhoz fontos jellemvonások kifejlődését. Az Úr kivonja őket az emberi befolyás alól, megvonja tőlük az emberi segítséget; érezteti velük, hogy az Ő segítségére van szükségük, és megtanítja őket egyedül benne bízni, hogy kinyilatkoztatassa önmagát nekik. Ki kész Isten hívására megtagadni dédelgetett terveit és lemondani közeli barátairól? Ki vállal új feladatokat, és ki lép ismeretlen területre, hogy odaszánt szívvel végezze Isten munkáját, Krisztusért nyereségnek tartva a veszteségeket? Aki ezt teszi, annak olyan hite van, mint Ábrahámnak, és osztozni fog vele abban az „igen-igen nagy örökség”-ben, amely „nem hasonlítható” ahhoz, „amiket most szenvedünk” (2Kor 4:17; Róm 8:18). – *Pátriárkák és próféták*, 126. o.

Isten tudna-e hatalmasabb bizonyítékot nyújtani szeretetéről, mint hogy így engedte Fiát átesni a szenvedés sorozatán? S amint az Isten embernek adott ajándéka ingyenes volt, szeretete pedig végtelen, így korlátlan a bizalmunkra, engedelmességünkre, egész szívünkre és szeretetünk gazdagságára tartott igénye. Az Úr mindarra igényt tart, amit az ember adni képes. Átadásunknak arányban kell állnia a menny ajándékával, teljesnek, hiánytalannak kell lennie. Valamennyien adósai vagyunk Istennek. Olyan igényeket támaszt velünk szemben, melyeknek csak akkor tehetünk eleget, ha teljesen és önként áldozatul adjuk magunkat. Az Úr azonnali, készséges engedelmességre tart igényt, és semmit se fogad el, ami ennél kevesebb. Most alkalmunk nyílik biztosítani magunknak Isten szeretetét és kedvezését. Némelyek életében, akik ezt olvassák, talán ez az utolsó év. Van a felhívást olvasó fiatalok között olyan, aki inkább a világ élvezeteit választja a béke helyett, melyet Krisztus nyújt az őszinte keresőknek, és annak, aki jókedvvel teljesíti akarátát? – *Bizonyságtételek*, III. köt., 369. o.

Az Istennel való közösség által jutunk magasabb szintre, és lesz szélesebb látásmódunk. Aki mennyei dolgokat szeretne megismerni, annak Isten olyan csodákat tár fel, amelyek meghaladják az Isten Lelkétől nem vezetett emberek felfogóképességét.

A megváltási terv magasztossága és terjedelme semmihez sem fogható, ám csak lelki szinten érthető meg. Ez a magasztosság viszont gyarapodni fog, miközben egyre inkább szemléljük. A kereszten függő Jézust nézve, aki meghalt a bűneinkért, tudatosan bennünk, hogy

miattunk kellett szenvednie, ezért nem tehetünk mást, csak annyit, hogy szeretettel és csodálattal hajtunk fejet előtte. – *That I May Know Him*, 205. o.

November 30., kedd

Mózes és Áron után Nádáb és Abihu volt a legnagyobb Izraelben. Az Úr is felettébb megtisztelte őket, mert a hetven vénnel együtt ők is megpillanthatták az Úr dicsőségét a hegyen. Mindamellett bűnüket nem lehetett elnézni vagy könnyelműen venni. Ellenkezőleg, még súlyosabb volt a bűnük. Senki se csalja meg magát azzal az elképzeléssel, hogy büntetés nélkül vétkezhet, mivel nagy ismerete van, és mivel Izrael fejedelmeihez hasonlóan felmehetett a hegyre, hogy Istennel közösségben legyen és dicsőségében időzzön. Senki se gondolja, hogy az Úr ilyen kitüntetés után nem fog szigorúan büntetni. Ez végzetes tévedés. Azoktól, akik nagy tudást és előjogot kaptak, elvárható, hogy ismeretüknek megfelelően kegyes és erkölcsös életet éljenek. Kevesebbet nem fogadhat el Isten.

A nagy áldások vagy kiváltságok sohase ringassanak bennünket biztonságba vagy gondatlanságba. Ez sohasem adhat engedélyt a bűn elkövetésére, és nem keltheti azt az érzést, hogy Isten nem járt el szigorúan velük szemben. A kiváltság, amelyet adott, eszköz arra, hogy bennünket készségessé és buzgóvá tegyen a szolgálatra, és általa erőt adjon szent akaratának véghezvitelére. – *Pátriárkák és próféták*, 359. o.

Minthogy az izraelitáknak bizonyos tekintetben Isten törvényének őrzőivé és megtartóivá kellett lenniük, rendeletének jelentőségét és az engedelmesség fontosságát nekik és általuk fiaiknak és fiainak különösen az emlékeztetükbe kellett vésni. Az Úr így rendelkezett a törvényeiről: „És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házadban ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz... És ird fel azokat a te háznak ajtófeleire és a te kapuidra.”

Ha a te fiad megkérdez téged ezután, mondván: Mire valók e bizonyágtételek, rendelések és végzések, amelyeket az Úr, a mi Istenünk parancsolt néktek, akkor a szülőknak el kell mondani Isten kegyelmes tettének történetét – az Úr hogyan küzdött a szabadításukért –, és mondják el nekik: „Megparancsolta nekünk az Úr, hogy cselekedjünk mind e rendelések szerint, hogy féljük az Urat, a mi Istenünket, hogy jó

dolgunk legyen teljes életünkben, hogy megtartsa minket az életben, mint e mai napon. És ez lesz nekünk igazságunk, ha vigyázunk arra, hogy megtartsuk mind e parancsolatokat az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, amiképpen megparancsolta nekünk.” (5Móz 6:7-9, 20, 24–25) – *Pátriárkák és próféták*, 468. o.

Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, ami által bemutatjuk Őt a világnak. Méltányolnunk kell kegyelmét, melyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb saját tapasztalatunkról bizonyítást tenni. Isten tanúi vagyunk, ha isteni erő munkálkodása nyilvánul meg bennünk. Mindenkinek a másokétól különböző élete van, a tapasztalatai is eltérőek a többiekétől. Az Úr azt szeretné, ha saját egyéniségünk jegyeit viselő dicséret szállna föl hozzá. Az Ő kegyelme dicsőségének, magasztalásának ilyen értékes elismerése, ha krisztusi étellel párosul, ellenállhatatlan erőt jelent a lélekmentő munkában. – *Jézus élete*, 347. o.

December 1., szerda

„Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert Ő az, aki erőt ad néked a gazdagságnak megszerzésére...” (5Móz 8:18) Az élethez szükséges kenyeret Isten adja az embernek. Mi semmit sem tudunk előállítani, csupán begyűjthetjük, ami tőle származik... Amitek van, mind az Ő ajándéka számotokra, mivel semmitek nincs, amiből alkothattok vagy beszerezhetek valamit. Mindent kaptatok, de nem azért, hogy elválasszon benneteket az Úrtól, hanem azért, hogy segítsen szolgálni Őt.

Isten azt várja el azoktól, akikre javait bízta, hogy hűen sáfárkodjanak javaival, és mutassák be a világnak, hogy a bűnösök megmentése érdekében munkálkodnak. A menny felszólítja azokat, akik azt állítják, hogy Isten vezeti őket, hogy ne képviseljék Őt helytelenül a világ előtt. Az Úr naponta ajándékokkal halmoz el. Dicsőítsük Őt azzal, hogy másoknak is felkínáljuk ránk árasztott gazdagságait. – *In Heavenly Places*, 302. o.

Minden, amink van, az Úré, és számot kell adnunk neki arról, miként használtuk fel. Minden egyes fillér felhasználása tanúsítja, hogy szeretjük-e Istent mindenek felett, és felebarátainkat, mint magunkat, vagy nem.

A pénznek nagy értéke van, mert sok jót lehet vele tenni. Isten gyermekeinek kezében a pénz táplálék az éhezőknek, ital a szomjazóknak és ruha a mezteleneknek; eszköz az elnyomottak megvédésére és a betegek gyógyítására. De a pénz csak akkor ér többet a homoknál, ha szükségletek megteremtésére, mások áldására és Krisztus ügye előbbre vitelére használjuk fel.

A felhalmozott vagyon nemcsak haszontalan dolog, de átok is, a lélek számára állított csapda, amely kiöli az emberből a mennyei kincsekhez való ragaszkodást. – *Krisztus példázatai*, 351–352. o.

Egyesek annyira szeretik ezt a világot, hogy a világ szeretete elfojtja bennük az igazság iránti szeretetet. Miközben egyre csak nő lelkükben a földi javak szeretete, csökken a mennyei kincsek iránti érdeklődésük. Minél többet birtokolnak e világ javaiból, annál szorosabban ragaszkodnak a vagyonhoz, és valósággal rettegnek attól, hogy áhított kincsüket elveszíthetik. Minél többel rendelkeznek, annál kevesebbet adnak másoknak, mivel minél gazdagabbak, annál szegényebben érzik magukat. Ó, mekkorát fognak csalódni! Ezek az emberek nem veszik észre Isten ügyének szükségleteit.

Láttam, hogy a Mindenható képes a mennyből anyagi javak esőjét küldeni a mű előbbre viteléhez, azonban ezt Ő sosem fogja megtenni, mivel nem egyezik meg az Ő tervével. Az embereket kellő mennyiségű eszközzel látta el, hogy továbbvigyék a munkát, és ha mindenki eleget tenne a kötelességének, semmiben sem éreznék hiányt. Némelyek azonban nem hallgatnak a javaikkal kapcsolatos figyelmeztetésre. Ők csak azt akarják látni, hogy Isten műve hogyan halad előre. Bár aggódnak a műért, mégis meg akarják tartani vagyonukat, és nem hajlandók áldozatot hozni. Esetenként oly keveset adományoznak, hogy később majd szégyenkezniük kell kicsi és önző módon visszatartott adományaik miatt. Így szólt az angyal: „A jókedvű adakozót szereti az Isten.” – *Spiritual Gifts*, II. köt., 267. o.

December 2., csütörtök

Jeruzsálemi szállásuk felházának szobájában Krisztus tanítványaival együtt az asztalnál ült. Azért jöttek össze, hogy megünnepeljék a húsvétot. Az Üdvözítő ezt az ünnepet egyedül a tizenkettővel kívánta megtartani. Tudta, hogy eljött az órája. Ő maga volt a páskabarány. Ezt

a bárányt húsvét napján ették meg. Őt is most kell feláldozni. Most készül kiinni a harag poharát. Hamarosan meg kell keresztelkednie a szenvedés keresztségével. Maradt azonban még néhány nyugodt óra számára, és ezeket szeretett tanítványaival kellett eltöltenie. (...)

Jézus most már a kereszt árnyékában volt, és szívét fájdalom gyötörte. (...) Tudta, hogy milyen nagy az az áldozat, amelyet meg kell hoznia, és hogy milyen sok ember számára hiába hozza meg az áldozatát. Mindezt előre tudta, és természetesen erőt vehetett volna rajta megaláztatásának és szenvedésének gondolata. A Megváltó azonban a tizenkettőre nézett, akik úgy voltak vele eddig, mint a saját testvérei, és akik számára – miután túljutottak azon a szégyenteljes, szomorú és fájdalmas bánásmódon, amelyet vele szemben követtek el – nem maradt meg más, csak hogy küzdjenek, harcoljanak ebben a világban. Gondolatai arról, hogy neki magának mit kell elszenvednie, mindig összekapcsolódtak a tanítványairól való gondoskodással. A róluk való gondoskodás foglalta el az első helyet a gondolatai közt. – *Jézus élete*, 642–643. o.

Isten nem is fejezhetett volna ki nagyobb szeretetet annál, hogy egyetlen Fiát adta a világnak. Ez az ajándék arról kellett, hogy meggyőzze az embert, hogy Isten mindent megtett, és semmit sem tartott vissza magának, és hogy az egész mennyet belehelyezte ebbe a magasztos ajándékba. Az ember jelen és jövő boldogsága függ attól, hogy elfogadja-e Isten szeretetét, és megtartja-e az Ő parancsolatait.

Krisztus a mi Megváltónk. Ő a testet öltött Ige, aki közöttünk lakott. Ő a Forrás, amelyben minden szennyből megtisztulhatunk. Ő a drága áldozat, amely meghozatott azért, hogy az ember megbékélhessen Istennel. Sem a világegyetem, sem az el nem bukott, sem az elbukott világ, de még a gonosz uralma sem állíthatja már, hogy Isten többet is tehetett volna az ember megmentése érdekében. Ajándékát sosem lehet felülmúlni. Az isteni szeretet nem is fejeződhetett volna ki ennél mélységesebb formában. A Golgota az isteni mű megkoronázását jelentette. Az Úr azt akarja, hogy gyermekeit öröm járja át, amikor rá tekintenek, és megértik a szerető Atya jellemét. – *Our High Calling*, 13. o.

Ha visszatekintek történelmünk kezdeteire, arra, ahogy lépésről lépésre eljutottunk a jelenlegi szintre, csak ennyit mondhatok: „Áldott legyen az Úr!” Csodálat és Krisztus, a mi Fejedelmünk iránti bizalom

tölt el, látva, hogy mit tett értünk az Úr. Nem kell mástól félnünk, csak attól, hogy elfelejtjük az utat, amelyen vezetett bennünket Isten, és elfelejtjük azokat a tanulságokat, amelyeket történelmünkéből levonhatunk.

Isten iránti kötelességünk felhasználni minden lehetőséget arra, hogy az igazság fénye ragyoghasson jellemünk szentségében. Feladatunk hirdetni a figyelmeztető és vigasztaló üzenetet mindazok számára, akik sötétségben és bűnben tévelyegnek. – *Life Sketches*, 196. o.

11.

MÓZES ÖTÖDIK KÖNYVE A KÉSŐBBI ÍRÁSOKBAN

December 4., szombat délután

Legnagyobb érték a Biblia, mivel az Isten élő szava. A világ összes könyve közül leginkább a Szentírást érdemes tanulmányoznunk, hiszen örök bölcsességeket tartalmaz. A bibliai történelem beszél nekünk a világ teremtéséről, és végigvisz letűnt korszakokon át. Nélküle csak a feltevések és a legendák kényére-kedvére lettünk volna hagyva, és nem ismernénk a múlt történéseit. A Biblia nyilatkoztatja ki az ég és a föld Teremtőjét, az egész világegyetem Alkotóját, de ezenfelül dicsőséges fényben mutatja be az eljövendő világot is.

A Biblia szántóföld, melybe mennyei kincsek vannak rejtve, és ezek a kincsek addig maradnak eltakarva a szemünk előtt, míg alapos feltárás nyomán nem kerülnek felfedezésre. A Biblia felbecsülhetetlen értékkel bíró ékszerdoboz, amelyet úgy kell bemutatni, hogy láthatóvá váljon rejtett kincseinek ragyogása. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 421. o.

A zsoltáríró így szól: „A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket.” (Zsolt 119:130) Semmi nem múlja felül a Biblia nevelő hatalmát. Semmiféle tudományos munka nem alkalmas olyannyira a gondolkodás fejlesztésére, mint a Biblia nagyszerű és létfontosságú igazságain és gyakorlati tanulságain való elmélkedés. A legnagyobb gondolkozók is, ha keresésükben nem Isten Igéje vezeti őket, zavarba jönnek, és nem értik meg a Teremtőt és műveit. Azonban ha az elmét az örök igazságok megragadására és mérlegelésére állítjuk rá, erőnket összeszedve erőfeszítést teszünk, hogy Isten Igéjének gazdag tárházában kutassunk az igazság kincsei között, akkor gondolkodásunk sohasem lesz földhözragadt és elgyengült, mint amikor engedjük, hogy hétköznapi dolgokon időzzön. – *A keresztény nevelés alapjai*, 84. o.

[Krisztus] az emberek gondolatát az Ószövetségre terelte, hogy jobban megvilágítsa az ott hirdetett örökkévaló témákat. Izrael népe századok óta fokozatosan eltávolodott Istentől, és szem elől veszítette a rábízott értékes igazságokat. Babonás formásokkal és szertartásokkal takarták el azokat, ezek pedig elrejtették valódi jelentőségüket. Krisztus azért jött, hogy eltakarítsa a szennyet, ami eltakarta az igazság ragyogását. Mint drágaköveket, új foglalatba helyezte azokat. Bebizonyította, hogy mi sem áll távolabb tőle, mint a régi igazságok lenézése. Az volt inkább a célja, hogy valódi erejükben és szépségükben tárja az emberek elé a régi igazságokat, amelyek dicsőségét kortársai közléről sem ismerték fel. Ő volt a kijelentett igazságok szerzője, ezért meg tudta nyitni az emberek előtt valódi jelentőségüket. Megtisztította azokat a nép vezetőinek félremagyarázásaitól és hamis elméleteitől, amit Isten szeretetének hiányában lelki nyomoruknak, látásuknak és megszenyeletlen állapotuknak megfelelően rákentek. Eltávolította mindazt, ami ezeket az igazságokat megrabolta a bennük lüktető élettől és hatalomtól. Visszaadta azokat a világnak teljes eredeti frissességükben és erejükben. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 709–710. o.

December 5., vasárnap

Jósiás javasolta, hogy a legfőbb tisztségviselők a néppel együtt ünnepelesen fogadják meg az Úr előtt, hogy közös erőfeszítéseket tesznek igazi változások létrehozására. „Majd odaállt a király az oszlop mellé, és szövetséget kötött az Úr színe előtt arra nézve, hogy az Urat követik, parancsolatait, intelmeit és rendelkezéseit teljes szívvel és teljes lélekkel megtartják, és teljesítik a szövetség ígétit, amelyek meg vannak írva abban a könyvben.” A hatás nagyobb volt, mint amire a király számított: „És az egész nép elfogadta ezt a szövetséget.” (2Kir 23:3)

Az ezután következő reformációban a király figyelme a bálványimádás maradványainak felszámolására irányult. Az ország lakossága olyan régóta követte a környező népek szokásait, a fa- és kőszobrok imádatát, hogy szinte emberfelettinek látszott e gonoszság minden nyomának eltávolítása. Jósiás azonban rendületlenül tisztogatta az országot. Könyörtelenül végzett a bálványimádással: megölte „az áldozóhalmok összes papjait”. „Jósiás király megtisztította Júda országát és Jeruzsálemet a halottidézőktől és jövendőmondóktól, a házi bálvá-

nyoktól és egyéb bálványszobroktól is, mindazoktól a förtelmes bálványoktól, amelyek ott láthatók voltak. Így szerzett érvényt a törvény rendelkezéseinek, amelyek le vannak írva abban a könyvben, amelyet Hilkiájá pap talált az Úr házában.” (2Kir 23:20, 24) – *Próféták és királyok*, 400–401. o.

Isten elvárja tőlünk, hogy megvalljuk bűneinket, és megalázzuk szívünket előtte; ám ugyanakkor bízunk kell benne mint gyengéd Atyánkban, aki nem fogja elhagyni azokat, akik bizalmukat belé vetik. (...)

Isten nem mond le rólunk bűneink miatt. Lehet, hogy hibákat követünk el, és megszorítjuk az Ő Lelkét, de ha megtérünk, és bűnbánó szívvel hozzá megyünk, nem fordul el tőlünk. Vannak akadályok, melyeket el kell mozdítani. A szívünkben rossz érzéseket dédelgetünk, és sorainkban büszkeség, önelégültség, türelmetlenség és zsörtölődés található. Ezek a dolgok elválasztanak az Úrtól. A bűneinket meg kell vallanunk; szívünkben komolyabban kell munkálkodnia a kegyelemnek. Akik gyengének és bátortalannak érzik magukat, azok Isten erőteljes gyermekei lehetnek, és nemes munkát végezhetnek a Mesterért. – *Hít, remény, cselekvő szeretet*, 35. o.

Bűnvallomást őszinte bűnbánat és javulás nélkül Isten nem fogad el. Egész életünknek át kell alakulnia, és mindazt, ami Istent sérti, el kell hagynunk. Ez lesz az eredménye a bűneink felett érzett őszinte bánatunknak. A következő szavak tisztán és érthetően mutatják kötelességeinket: „Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemem elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni; tanuljatok jót tenni, törekedjete igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét,” (Ésa 1:16–17) – *Jézushoz vezető út*, 39. o.

December 6., hétfő

Amikor Sátán kijelentette Krisztusnak, hogy enyém a világ királysága és dicsősége, és annak adom, akinek akarom, csak részben mondott igazat. Azért, hogy csaló szándékát megvalósítsa, az ördög elragadta Ádámtól az uralmat, Ádám viszont a Teremtő képviselője volt, nem pedig független uralkodó. A föld Istené, és Ő mindent a Fiának

adott. Ádámnak Krisztus alattvalójaként kellett uralkodnia. Amikor Ádám az uralmat Sátán kezére játszotta, Jézus maradt a jogos Király. (...) Sátán csak addig gyakorolhatja bitorolt hatalmát, amíg Isten megengedi neki.

Amikor a kísértő felajánlotta Krisztusnak a világ országait és dicsőségét, azt javasolta, hogy az Üdvözítő mondjon le a világ feletti királyságáról, és Sátán alattvalójaként uralkodjék. (...) Krisztus kijelentette a kísértőnek: „Eredj el, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj!” (Mt 4:10) – *Jézus élete*, 129–130. o.

Ezt énekelték a lévíták a Nehémiás által feljegyzett dicsénekekben: „Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az egeknek egeit és minden seregüket, a földet és mindent, ami rajta van... és te adsz életet mindnyájuknak.” (Neh 9:6) (...) Isten keze vezeti a bolygókat, és tartja pályájukon, hogy szabályszerűen járják égi útjukat. Ő „kihozza seregüket szám szerint, mindnyájukat nevéen szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen” (Ésa 40:26). (...)

Mindennek Isten a forrása. Minden igaz tudomány összhangban van az Úr művével; minden igaz nevelés az Ő kormányzata iránti engedelmességhez vezet. A tudomány új csodákat tár elénk; magasba szárnyal, és új mélységeket kutat fel, de semmi olyat nem hoz elő, ami ellentétben áll az Atya kinyilatkoztatásával. A tudatlanság megpróbálhat a tudományra hivatkozva hamis nézeteket támogatni Istenről, de a természet könyve és az írott Ige fényt áraszt egymásra. Mindez arra indítja az embert, hogy imádjá a Teremtőt, és tudatosan bízson Igéjében. – *Pátriárkák és próféták*, 115–116. o.

A két legnagyobb uralkodó közül valamelyiknek az alattvalói vagyunk. Egyikük az ember és a világ mindeneknél hatalmasabb Teremtője. Minden ember teljes engedelmisséggel tartozik az Úrnak. Ha Ő vezérli az értelmet, és ha Ő uralja az elme erőit, akkor minden nap új erőt nyerhet a minden bölcsesség és erő Forrásától. Erkölcsi áldások és mennyei szépségek képezik majd minden ember jutalmát, akinek az elméje a mennyei dolgokon időz. Lehetőségünk van olyan mennyei dolgokat felfedezni, amelyek meghaladják a földi szem rövidlátását, de amelyek meghaladják még a legélesebb elme képzelőerejét is. – *Our High Calling*, 80. o.

December 7., kedd

Az Úr azt fogja jelenteni számunkra, amit mi megengedünk neki. Közömbös, félszívvvel mondott imáink nem fognak mennyei hasznot hozni. Ő, milyen nagy szükségünk van arra, hogy kitartóbbak legyünk a könyörgésben! Kérjétek hittel, várjátok hittel, kapjatok hittel, és örüljétek reménységben, mivel aki keres, talál. Ilyen téren tanúsítatok fokozott lelkesedést! Teljes szívetekből keressétek az Urat! Az emberek képesek mulandó dolgokért is lelkesedni, mígnem siker koronázza az erőfeszítéseiket. Tanuljátok meg, hogyan kell megfelelő komolysággal keresni az Isten által megígért gazdag áldásokat, hogy kitartással és elszántsággal részesülhessetek az Ő világosságából, igazságából és gazdag kegyelméből.

Őszinte szívvel és szomjas lélekkel kiáltatok az Úrhoz! Küzdjétek meg a mennyei hatalmakkal, mígnem elnyeritek a győzelmet! Teljes lényeteket helyezétek az Úr kezébe, és határozzátok el, hogy szeretetteljes, odaszentelt életű szolgálói lesztek, akiket az Ő akarata, gondolata és Lelke vezérel.

Őszinte lélekkel tárjátok Jézus elé a szükségleteiteket. Nem kell hosszú előadást vagy prédikációt taratanotok Isten előtt, hanem csak megbánó szívvel mondjátok el neki bűnös voltotokat: „Uram, ments meg, különben elveszek!” Az ilyen lélek számára van remény. Az ilyen emberek keresnek és találnak, zörgetnek, és kinyitnak nekik. Miután az Úr Jézus eltávolítja róluk a lelküket terhelő bűnt, meg fogják tapasztalni Krisztus békéjének áldását. – *Our High Calling*, 131. o.

Első és legfontosabb kötelességünk megbizonyosodni afelől, hogy Krisztusban maradunk. Neki kell elvégeznie a munkát. Nekünk csak keresnünk kell az Úr szavát, és alá kell vetnünk magunkat az Ő vezetésének. Ha Krisztus Lelke lakik bennünk, akkor minden megváltozik. Csak a Megváltó biztosíthatja azt a békét és nyugalmat, amelyre olyan nagy szükségünk van. Meghív, hogy keressük az Urat, és maradjunk benne. A meghívás tehát nemcsak arra szól, hogy keressük Őt, hanem arra is vonatkozik, hogy benne kell maradnunk. Erre Isten Lelke készít bennünket. Amikor békét és nyugalmat találunk benne, aggodalmaink többé nem vezetnek durva, tiszteletlen magatartásra. Többé nem a saját utunkat és akaratunkat követjük, hanem minden vágyunk Isten akaratát cselekedni és Krisztusban, a Szőlőtőben maradni. – *This Day With God*, 140. o.

Isten igényeinek elismerésén kívül a Mózes által adott törvényeket semmi sem jellemzi jobban, mint a szegények iránti bőkezű, gyöngéd és vendégszerető lelkület. Bár Isten mérhetetlen áldásokat ígért népének, mégsem volt az a szándéka, hogy a szegénység ismeretlen legyen közöttük. Kijelentette: szegények mindenkor lesznek az országban. Mindig lesznek népe között olyanok, akik együttérzésüket, gyengédségüket és jóakarataikat igénybe vennék. Akkor éppúgy, mint manapság, voltak, akiket szerencsétlenség, betegség ért, és elveszítették tulajdonukat; mégis mindaddig, amíg az Isten által adott utasításokat követték, nem volt közöttük koldus, sem olyan, aki hiányt szenvedett táplálékban. – *Pátriárkák és próféták*, 530. o.

December 8., szerda

„Mert szeretetet kívánok én, és nem áldozatot: az Istennek ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat. De ők, mint Ádám, áthágták a szövetséget; ott cselekedtek hűtlenül ellenem.” (Hós 6:6–7) Az Úr szemében azért volt utálatos a zsidó áldozatok sokasága és az engesztelő áldozatok patakokban folyó vére, mert nem tértek meg igazán, és nem bánták meg a bűneiket...

Nem lehet kedves Isten előtt a drága adomány és a szentségre csupán hasonlító magatartás. Irgalmáért cserébe alázatos lelkületet, igazságra nyitott szívet, az embertársak iránti szeretetet és megértést és olyan lelkületet vár el, amelyet nem rontott meg a kapzsiság és az én szeretete. A papok és az előljárók nem rendelkeztek ilyen létfontosságú tulajdonságokkal, így nem lehettek kedvesek Isten előtt, és drága adományaik és pompás szertartásaik utálatosak voltak előtte. – *Signs of the Times*, 1878. március 21.

Közvetlen azelőtt, hogy beléptek az ígéret földjére, ezt üzenté az Úr Mózesel: „Most pedig, Izrael, mit kíván tőled Istened, az Úr? Csak azt, hogy Istenedet, az Urat féljed, járj mindenben az Ő útjain, szeresd Őt, és szolgálj az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből. Tartsd meg az Úr parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket ma parancsolok neked a te javadra!” (5Móz 10:12–13) Jahve szolgálói korszakról korszakra elismételték ezeket a tanácsokat azoknak, akiket az irgalmasság elfelejtésének veszélye és formai vallásosság fenyegetett.

Amikor Krisztustól – földi szolgálata idején – megkérdezte egy törvénytudó: „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus így válaszolt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” (Mt 22:36–40)

A próféták és a Mester e világos kijelentéseit úgy kell fogadnunk, mint Isten szavát, amely mindenkinek szól. Ragadjunk meg minden alkalmat a terheket hordozók és a lesújtottak iránti irgalmasságra, a szerető gondoskodásra és a keresztyén szívességre! Ha nem tudunk többet tenni, öntsünk bátorságot és reményt azokba, akik nem ismerik Istent, és akiket nagyon könnyen megközelíthetünk együttérzéssel és szeretettel.

Sok-sok ígéret szól azoknak, akik éberren figyelik, mikor vihetnek örömet és áldást mások életébe. „Ha kenyeret adsz az éhezőknek, és jól tartod a nyomorultat, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény. Az Úr vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz.” (Ésa 58:10–11) – *Próféták és királyok*, 326–327. o.

December 9., csütörtök

Az a bölcsesség, amelyet Isten [Dánielnek] adott, annyira felette állt a világ nagyjai bölcsességének, mint amennyire a déli nap ragyogása túlszárnyalja a parányi csillag pislákolását. És most mérlegeljük azt az imát, amely az Istentől annyira kedvelt és kitüntetett férfi ajkáról hangzott el. Mély alázattal, könnyekkel és megtört szívvel könyörög magáért és népéért. Kiönti szívét Isten előtt, beismeri saját méltatlanságát, és magasztalja az Úr fenségét és nagyságát.

Milyen őszinteség és bensőség hatja át imáját! Hitben emeli fel kezét, hogy a Mindenhatónak soha el nem múló ígéreteit megragadja. Lelke a legnagyobb aggodalommal küzd Istennel. De meg van róla győződve, hogy imája meghallgatásra talál. Tudja, hogy győzni fog. Ha mi, mint nép, úgy imádkoznánk, mint Dániel, ha úgy küzdenénk Istennel, és ha lelkünket hozzá hasonlóan meg tudnánk alázni, akkor éppúgy meghallgatásra találnánk, mint Dániel. – *Megszentelt élet*, 46–47. o.

Utasítást kaptam, hogy így szóljak hozzátok: haladjatok előre körültekintően, tegyétek mindenkor, amit az Úr parancsol. Haladjatok bátran! Legyetek biztosak benne, hogy az Úr azokkal lesz, akik szeretik és szolgálják Őt. Isten fáradozni fog szövetségét megtartó népe javára. Nem tűri el, hogy szégyenné váljanak. Az Úr megtisztít mindenkit, aki átengedi neki magát, és a föld dicséretévé teszi őket. A világon semmi sem olyan becses előtte, mint a gyülekezete. Nagy hatalommal tevékenykedik az alázatos és hűséges embereken át. Krisztus így szól ma hozzátok: „Veletek vagyok, együttműködöm hűséges, bízó törekvéseitekkel, és értékes győzelmet adok nektek. Mikor szolgálatomra szentelitek magatokat, megerősítelek. Mikor a bűnöktől és vétkektől halott lelkek fölírásán fáradoztok, eredményessé teszek.”

A szilárd hit és az önzetlen szeretet legyőzi a nehézségeket, melyek a kötelesség ösvényein támadnak a támadó hadviselés kerékkötőiként. Mikor a lélekmentés munkájában a hittől ihletettek előretörnek, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el. – *Bizonyságtételek*, VII. köt., 242–243. o.

Beszéljünk mi is így, hálás szívvel, mint akik értékeljük Isten nagy jószágát és szeretetét, irántunk, mint nép, és mint egyének iránt. „Bízzál, Izrael, az Úrban mostantól fogva mindörökké!” „Akik álltok az Úrnak házában, Istenünk házában pitvaraiban, dicsérjétek az Urat, mert kiválasztotta magának az Úr Jákobot, Izraelt a saját örökségéül. Én bizony tudom, hogy nagy az Úr, és a mi Urunk minden istennél különb.” Gondoljátok meg, kedves testvéreim, hogy népe van az Úrnak, választott népe, tulajdon egyháza, erős vára, melyet fenntart ebben a bűn verte, lázadó világban: tekintélye és törvényadója gyanánt ez az egyház csak Őt ismerje el! – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 15. o.

December 10., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme: „Teljes szívből” című fejezet. *Az evangélium szolgálói:* „A jövő kilátásai” című fejezet.

12.

MÓZES ÖTÖDIK KÖNYVE AZ ÚJTESTAMENTUMBAN

December 11., szombat délután

A zsidó nép kiváltsága volt a próféciák értelmezése, és az, hogy felismerjék beteljesedésüket Jézus küldetésében. Krisztus hangsúlyozta tanítványainak a próféciák tanulmányozásának fontosságát. Dánielnek az akkori időkre vonatkozó jövendöléséről ezt mondja: „Aki olvassa, értse meg.” (Mt 24:15) Feltámadása után „minden prófétáktól fogva” magyarázta a tanítványoknak, „amik őfelőle megírtak” (Lk 24:27). A Megváltó szólt az összes próféta által. „A Krisztusnak őbennük levő Lelke... eleve bizonyítást tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről.” (1Pt 1:11) – *Jézus élete*, 234. o.

A Biblia önmagát magyarázza. Verset verssel kell összevetni. A tanuló egységes egészként tekintsen a Szentíráásra, és találja meg a különböző részek között az összefüggéseket. Meg kell ismernie a központi témáját: Isten kezdeti tervét a világra vonatkozóan, és azt, ahogy kirobant a nagy küzdelem, mint ahogy tudnia kell a megváltási tervről is. Értenie kell a két elsőbbségért harcoló elvet, és meg kell tanulnia felfedezni ezek megnyilvánulásait a történelmi leírásokban és próféciákban. Meg kell látnia, hogy ez a küzdelem szövi át az emberi élet minden szakaszát; azt, hogy az élet körülményei közepette akarva-akaratlanul ő maga is a két egymással szembenálló elv valamelyikéről tesz bizonyítást, és most kell eldöntenie, hogy a küzdelemben melyik oldalhoz fog csatlakozni. (...)

Az Ótestamentum rávilágít az Újtestamentumra, és az Új- az Ótestamentumra. Mindkét szövetség Isten dicsőségének kinyilatkoztatása Krisztusban. Ahogy Jézus be lett mutatva a pátriárkáknak, ahogy jelképezték Őt az áldozati szertartások, úgy lett bemutatva a törvényben, és lett kinyilatkoztatva a próféták által – mindezek az Ószövetség gaz-

dagságát képezik. Földi élete, halála és feltámadása, valamint a Szentlélek általi kinyilatkoztatása által Krisztus az Újszövetség kincse. Mind az Ó-, mind pedig az Újtestamentum olyan igazságokat mutat be, amelyek a kitartó kutató számára a megértés új mélységeit tárják fel. – *Lift Him Up*, 115. o.

Tehetséges emberek az imádkozás és igetanulmányozás idejének legnagyobb részét az Írás kutatására szentelték, és mégis sok része van a Bibliának, amelyet nem tudnak tökéletesen megérteni. Az Írás néhány szakaszát nem foghatjuk fel teljesen, egészen addig, amíg Krisztus az örökkévalóságban meg nem magyarázza. Vannak titkok, amelyek nem tárulnak fel előttünk, amelyeket emberi tudás nem kutathat ki. Sátán megkísérli, hogy vitákat kezdeményezzen azon pontok felett, amelyek nincsenek teljesen kifejtve előttünk.

Isten igaz szolgája kerüli, hogy csekély értékű elméleti különbségekről beszéljen, erejét inkább a nagy igazságok hirdetésére fordítja, amelyekre a világnak szüksége van. Az emberek figyelmét a megváltási tervre, az Úr parancsolataira, Jézus eljövetelére fordítja, mert az ezekről való elmélkedés elegendő táplálékot nyújt a gondolatvilágunknak. – *Az evangélium szolgálja*, 312. o.

December 12., vasárnap

Krisztus a pusztában, az ellenség ámtásaival szemben kijelentette: „Meg van írva.” Sátán magának tulajdonította a világ fölötti uralmat, és közben azt várta el Jézustól, hogy Istenként imádja őt. Krisztus, aki egy szavával angyalok egész seregeit hívhatta volna segítségül, egyszerűen csak ennyit válaszolt: „Eredj el, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.” (Mt 4:10) E nagy küzdelmet csupán részben vagyunk képesek megérteni. A Megváltó látszólag a harcmezőn esik el, ámde meg tudott állni az álnok ellenség előtt. Gondosan megválasztott szavai kétélű kardként hatottak. Teljes mértékben legyőzte az ördögöt. A kísértőnek el kellett fogadnia, hogy az élet Fejedelmét nem lehet álokoskodásokkal becsapni. (...)

Legyen Isten Szava tanulmányunk tárgya... Aki azt vallja, hogy benne hisz, annak Krisztus erőt ad, hogy Isten fiává válhasson... Minél inkább fejlődik az igazság ismeretében, lába annál szilárdabban áll az

igazság alapján. Ezt az alapot sem vízözön, sem vihar nem tudja lerontani. – *289. levél*, 1905. szeptember 13.

Az ellenség kihasználja az általa megtámadott emberek leggyengébben védett pontjait, és ott indítja legádázabb támadását. A kereszténynek nem kellene, hogy legyen gyengén védett területe. Vértelmezze fel magát a Szentírással, ami támaszt nyújt mindazoknak, akik Isten akaratát cselekszik. A megkísértett lélek győzelmet arathat, ha annak példáját követi, aki a „meg van írva” kijelentéssel hallgattatta el az ellenséget. A hívő lélek biztonsága az „így szól az Úr”. – *This Day With God*, 295. o.

Minden reggel első dolgokat legyen magatokat Istennek felajánlani. Így imádkozzatok: „Fogadj el, Uram, a te tulajdonodnak! Összes tervemet a lábadozódhoz teszem. Használj fel ma is a szolgálatodra! Maradj velem, és engedd, hogy minden munkámat benned végezzem!” Ez mindennapi kötelességetek legyen. Minden egyes reggel újból szenteljétek oda magatokat az Úrnak. Összes terveteket neki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok, ahogy gondviselése akarja. Így adjátok át, ajánljátok fel napról napra Istennek az életeteket, hogy mindinkább átalakuljon és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez.

A Jézusban való élet a lelki nyugalom élete. Nem mindig az elragadtatás érzése, de legyen állandóan békés, bizalommal teli. Reményetek nem önmagatokban, hanem a Megváltóban van. Gyengeségeteket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságokat az Ő tökéletessége. Azért ne magatokra, hanem rá tekintsetek! Foglalkozzanak gondolataitok az Ő szeretetével és jellemének tökéletességével! Krisztus önmegtágadása, alázatossága, tisztasága, szentsége és leírhatatlan szeretete legyen a tárgy elmélkedéseteknek. – *Jézushoz vezető út*, 70. o.

December 13., hétfő

Isten nem ismer el semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget. Az egész emberiségnek Ő az Alkotója. A teremtés által minden ember közös családhoz tartozik, a megváltás pedig mindenkit egygyé kovácsol. Krisztus azért jött, hogy minden válaszfalat ledöntsön. Kitérta a templom minden helyiségét, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete olyan széles, olyan mély, olyan teljes, hogy

mindent áthat. Kivonja Sátán befolyása alól azokat, akiket a nagy csaló megtévesztett. Trónjához emeli őket, ahhoz a trónhoz, amelyet ígérétnak szívárványa vesz körül. Jézusban nincs zsidó, sem görög, nincs rab-szolga, sem szabad. – *Próféták és királyok*, 369. o.

Sosem szabad barátságtalanul vagy közönnyel viszonyulnunk a szegényekhez. Előzékenység, kedvesség és együttérzés jellemezze a körülöttünk élőkkel ápolat kapcsolatunkat. Isten nem kedveli a gazdagok előnyben részesítését, és Jézust vetik meg, akik megvetik az Ő szükségben levő gyermekeit. Bár a szegények nem birtokolnak világi javakat, az Úr mégis kimondhatatlanul szereti őket. Isten nem tűri meg a rangbeli megkülönböztetést. Számára nem léteznek társadalmi osztályok. Az Ő szemében az emberek egyszerűen csak emberek, jók vagy rosszak. A végső számadás napján semmit sem fog érni majd a rang és a gazdagság. Az embereket a mindent látó Isten fogja megítélni őszinteségük, nagylelkűségük és Krisztus iránti szeretetük alapján.

A Megváltó kijelentette, hogy az evangéliumot hirdetni kell a szegények között. Isten igazsága akkor lesz a legkedvesebb, amikor elviszik a szükségben levőkhöz. Az evangélium fénye a földműves kunyhójában és a kétkezi munkás szegényes otthonában ragyog a legtisztábban. Ott a mennyei angyalok vannak jelen, és jelenlétük valóságos lakomává változtatja a száraz kenyérrhéjat és a pohár vizet is. A magasságos Isten fiaivá és leányaivá lesznek azok, akiket a világ lenézett és elhagyott. Így sokkal magasabb szintre jutnak annál, amit e világ adhat számukra, hiszen Jézus Krisztus által a mennyei otthonokban lakhatnak. Lehet, hogy nem rendelkeznek földi kincsekkel, de megtalálták a legdrágább kincset. – *Counsels on Stewardship*, 162. o.

Ki kell űzni az irigységet, féltékenységet, gyanakvást, haszontalan beszédet, türelmetlenséget, előítéletet, önzést, kapzsiságot és hiábavalóságot, amit Sátán ültetett a szívünkbe. Ha megengedjük, hogy ezek tovább uralják a lelkünket, olyan gyümölcsöt teremnek, amely sokakat beszennyez és megfertőz. Ne gondozzuk azokat a mérgező növényeket, amelyek kiölik belőlünk a szeretet drága gyümölcseit, és megfertőzik a gondolkodásunkat! (...)

A szeretetnek csodálatos ereje van, mert isteni eredetű. A szelíd felelet, amely „elfordítja a haragot”, a szeretet, amely „hosszútűró, kedves és sok bűnt elfedez”, azt akarja, hogy tanuljuk meg a leckét, milyen gyó-

gyító erővel ajándékozza meg életünket. A szeretet átalakítaná az életünket, és földünk mennyország lenne, ahol boldogok lehetnénk. – *Az én életem ma*, 179. o.

December 14., kedd

Áthágtuk Isten törvényét, és a törvény cselekedetei által egy test sem igazulhat meg. Az ember legjobb törekvései is értéktelenek, ha azok saját erőből valók, és nem tudnak eleget tenni a megszegett szent és igaz törvény kívánalmainak. Krisztusban való hit által azonban Isten Fia mindenre elegendő igazságáért folyamodhat. Jézus – emberi természetben – eleget tett a törvény követelményeinek. A bűnös helyett hordozta a bűn átkát, áldozatot hozott érte, hogy ha valaki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Az őszinte hit megragadja Krisztus igazságát, és a bűnös győzelemre jut Krisztussal. (...)

A lehetetlent kísérl meg, aki saját cselekedetei – a törvény betöltése – által próbálja elérni a mennyet. Az ember engedelmesség nélkül nem üdvözülhet, de cselekedetei nem lehetnek saját erejéből valók. A Fiúnak kell munkálnia benne mind az akarást, mind a véghezvitelt jókedvéből. (...) Lelki fejlődésben van részünk akkor, amikor Jézus érdemein keresztül törekszünk a menny elérésére. Rá mint hitünk szerzőjére és bevégzőjére tekintve győzelemről győzelemre jutunk, mert Isten kegyelme Krisztus által tette lehetővé teljes megváltásunkat. – *Szemelvények*, I. köt., 363–364. o.

„Annakokáért Jézus is, hogy megszentelje az Ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvedett.” (Zsid 13:12) Isten Ádámot és Évát kiűzte az Éden kertjéből, mert áthágták a törvényét. Helyettünk Krisztusnak Jeruzsálem határain kívül kellett szenvednie. A kapun kívül halt meg, ott, ahol a gonosztevőket és a gyilkosokat szokták kivégezni. Mély értelme és nagy jelentősége van ezeknek a szavaknak: „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk.” (Gal 3:13) (...)

Az Úr megengedte, hogy az emberiség bűne miatt érzett haragja szeretett Fiára sújtson le. Jézust az emberek bűneiért kellett megfeszíteni. Milyen szenvedést kell akkor a bűnösöknek elhordozniuk, akik továbbra is megmaradnak a bűnben? Minden bűnbánat nélküli és nem hívó ember olyan szomorúságot és nyomorúságot ismer majd meg, amelyet szavakkal nem lehet kifejezni. (...)

Isten Krisztusra mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszágunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. „A bűnösök közé számláltatott” (Ésa 53:12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának bűne az Ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el a Megváltó szívét. Jézus egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének jó hírért közeledett az elesett világgal. Üdvösség a bűnösök számára, ez volt a feladata és állandó célja működésének. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem tudta meglátni az Atya megbékülést sugárzó arcát. Az az érzés, hogy az Atya megvonta tőle jelenlétét legnagyobb nyomorúságának órájában, olyan szomorúsággal és fájdalommal szúrta át a Megváltó szívét, amit senki ember fia nem érthet meg teljesen. – *Jézus élete*, 741, 743, 753. o.

December 15., szerda

A keresztre feszítés napjának befejező eseményeiben Isten új bizonyítékát adta a prófécia beteljesedésének, és új tanúbizonyosságát Krisztus istenségének. Mikor a sötétség felszállt a keresztről, és elhangzott az Üdvözítő haldokló kiáltása, azonnal egy másik hang is hallatszott, amely ezt mondta: „Bizony Istennek Fia volt ez!” (Mt 27:54)

Ezeket a szavakat nem suttogva ejtették ki. Mindenki megfordult, hogy meglássa, honnan jöttek a szavak. Ki volt, aki szólt? A százados volt az, a római katona. Az Üdvözítő isteni türelme és hirtelen halála a győzelem kiáltásával az ajkán – nagy hatást tett erre a pogányra. A kereszten függő, összezúzott, megtört testben a százados felismerte Isten Fiának alakját. Nem tudta visszatartani magát attól, hogy ne vallja meg hitét. Így Isten ismét bizonyítékot adott arra, hogy Üdvözítőnk haláltusája nem volt eredménytelen, mert másoknak is meg kellett azt látniuk. Krisztus halálának napján három férfi, akik nagyon sok mindenben különböztek egymástól, kinyilvánították hitüket. Egyik a római őrség parancsnoka volt, a másik az a férfi, akinek vinnie kellett az Üdvözítő keresztyét, és a harmadik az a tolvaj, aki mellette halt meg a kereszten. – *Jézus élete*, 770. o.

Isten mindenben erkölcsi tökéletességet vár el. Sáfárainak világosságot és alkalmakat adott, ezért célul kell tűzniük a tökéletességet, és sosem szabad lejjebb szállítaniuk a tökéletesség mércéjét azért, hogy örökölt vagy ápolt emberi hajlamokhoz igazodhassanak. Krisztus a mi emberi természetünket öltötte magára, és hozzánk hasonló életet élt, bemutatva, hogy mi is hozzá hasonlókká válhatunk, ha magunkévá tesszük az isteni természetet. Lehetünk szentek, amiképpen Krisztus is szent volt emberi mivoltában. Miért van a világon annyi gonosz magatartású ember? Azért, mert ők nem fogják fel, hogy visszataszító magaviseletük és durva, bárdolatlan beszédük a meg nem szentelődött szív gyümölcse.

Az embertársaink iránti szeretet illata igazolja, hogy mi tényleg Istent szeretjük. A türelmes szolgálat békét ad a léleknek. Izrael jólétét alázatos, szorgos és hűséges munkások biztosítják. Isten támogatja és erősíti meg azokat, akik készek Krisztustól tanulni. – *This Day With God*, 32. o.

Noha a világ elé kell tárnunk a törvény követelményeit, de sose felejtjük, hogy a szeretet – Krisztus szeretete – az egyedüli hatalom, amely meglágyíthatja a szívet, és vezet engedelmességre.

Az Írások minden magasztos igazsága Krisztusban összpontosul; ha helyesen értelmezzük, mindegyik hozzá vezet. Mutassuk be Jézust, aki a megváltás nagy tervének alfája és ómegája, a kezdet és a vég. Olyan tárgyakat tárj az emberek elé, amelyek megerősítik Istenbe vetett bizalmukat; tanítsd meg őket, hogy ezeket maguk tanulmányozzák. S ahogyan lépésről lépésre haladnak előre a Biblia tanulmányozásában, mind jobban felkészülnek arra, hogy drága igazságainak szépségét és összhangját értékeljék. – *Evangelizálás*, 484–485. o.

December 16., csütörtök

Rövidesen eljön az idő, amikor hatalmas vihar csap le a bűnben szunynyadó világra. Ki lesz képes megállni, amikor majd ittas ember módjára meginog a föld, amikor megrendülnek az egek, és eljön az Úr nagy napja? (...)

A Bárány, akinek haragja rettegést hoz azokra, akik megvetették kegyelmét, feddhetetlenséget, szeretetet és áldást jelent azok számára, akik befogadták Őt. A sötét felhőoszlop rémülettel töltötte el az egyip-

tomiakat, miközben Isten gyermekei számára ragyogó tűzoszlopot jelentett. Ugyanígy lesz majd az utolsó időben is. A Mindenható dicsősége ragyogja be a parancsolatokat megtartó népet, ám mindez a hitelenek számára csak sűrű sötétséget fog jelenteni. Akkor fogják meglátni igazán, milyen szörnyű dolog az élő Isten kezébe esni.

A hozzá járulókat üdvözíteni kész hatalmas karja ítélettel fog lesújtani mindazokra, akik nem akartak hozzá jönni, hogy életük legyen... Aki megtartotta a parancsolatokat, annak az Úr előkészítette az oltalmat és a pajzsot, míg nem elül haragja. – *That I May Know Him*, 356. o.

Kiváltságunk, hogy Jézus elé lépünk, és bűneinktől megtisztuljunk, hogy szégyen és lelkiismeret-furdalás nélkül megállhassunk a törvény előtt. „Nincsen azért immár semmi kárhozhatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.” (Róm 8:1)

Többé tehát nem vagytok a magatokéi, mert igen becses áron vétettek meg. „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren... a Krisztusén.” (1Pt 1:18–19) Ez egyszerű tény által, hogy Istenben hiszünk, a Szentlélek új életet szül a szívünkben. Mint gyermekek, beleszületünk az Úr családjába, és az Örökkévaló úgy szeret bennünket, ahogy a Fiát szereti. – *Jézushoz vezető út*, 51. o.

Ha a bűnös ember nyitott szívvel szemlélhetné a keresztet, ha teljes egészében láthatná a keresztre szegezett Üdvözítőt, akkor megérthetné Isten irgalmának mélységeit és a bűn szörnyű voltát. (...)

Amikor a bűnös a kereszt lábánál állva szemléli Őt, aki meghalt a megmentése érdekében, határtalan öröm vesz erőt rajta, hiszen bűnei megbocsáttak. Hittel a kereszt lábához térdelve a legmagasabb helyre jut el, ahová ember eljuthat. (...)

Amikor az Úr ígéreteit olvasod, emlékezz arra, hogy ezek végtelen szeretetének és irgalmának a kifejezései. Ó, igen! Csak hinned kell, hogy Isten a támaszod. Szeretné helyreállítani benned az Ő erkölcsi képmását. Minél inkább közeledsz hozzá megvallva bűneidet és megtérve, Ő annál közelebb jön hozzád megbocsátó kegyelmével. – *The Faith I Live By*, 103. o.

13.

MÓZES FELTÁMADÁSA

December 18., szombat délután

Mózes és Áron sok-sok éven át egymás mellett állt a gondokban és a szolgálatban. Számtalan veszedelemmel szálltak szembe, és küzdöttek meg együtt. Megosztották egymással Isten emlékezetes áldásait. Most azonban ütött számukra az egymástól való elválás órája. (...) Valahol Edom hegyei mögött húzódott az az ösvény, amely az ígéret földjéhez vezetett, ahhoz a földhöz, amelynek áldásait Mózes és Áron nem élvezhette. Szívükben nem talált magának helyet ezért a tényért semmiféle Isten ellen lázadó érzés; semmiféle zúgolódó kifejezés nem hagyta el ajkukat; arcukon viszont ünnepélyes szomorúság jelent meg, mikor megemlékeztek arról a bűnükéről, amely kizárta őket atyáik örökségéből. (...)

Kádesben elkövetett bűnéért Isten megtagadta Árontól azt a kiváltságot, hogy Kánaánban is ő szolgáljon Isten főpapjaként, ő mutassa be az első áldozatot az ígéret földjén, és így ő szentelje fel Izrael örökségét. Mózesnek egyedül kellett tovább vinnie népe vezetésének terhét egészen Kánaán határáig. Ugyan messziről megláthatta Kánaánt, de nem léphette át a határát. Mennyire más lett volna Isten szolgáinak jövője, ha Kádesben a kőszikla előtt morgolódás nélkül kiállták volna azt a próbát, amelynek az Úr alávetette őket! Egyetlen bűnös cselekedetet sem lehet többé meg nem történtté tenni. Megeshet, hogy egy egész élet munkája sem hozhatja helyre, ami elveszett a kísértés vagy a meg gondolatlanosság egyetlen rövid pillanatában. – *Pátriárkák és próféták*, 425–426. o.

Ünnepélyes kiváltság és szent bizalom idejében élünk. Ha Isten szolgálói hűségesen megőrzik a rájuk bízottakat, nagy jutalmuk lesz, amikor a Mester így szól: „Adj számot sáfárságodról” (Lk 16:2). A komoly erőfeszítések, az önzetlen munka, a türelmes, kitartó fáradozások gazdagon meg lesznek jutalmazva. Jézus az ilyen szolgáknak mondja majd, hogy

ezentúl nem szolgálainak, hanem barátainak nevezi őket (lásd: Jn 15:15). Az Úr a munkát nem a nagysága szerint ítéli meg, hanem a hűség szerint, amellyel végezték. Nem az elért eredményeket mérlegeli, hanem az indítékokat, amelyek minket a munkára ösztönöztek. A jóságot és hűséget többre értékeli, mint bármi mást. – *Az evangélium szolgálói*, 267. o.

Testvéreim! Kérlek, fáradozzatok egyedül Isten dicsőségével törődve. Támaszkodjatok az Úr erejére, kegyelmére, hatalmára. A Biblia kutatásával és komoly imával igyekezzetek megérteni, majd hűségesen teljesíteni is kötelességeket. Elengedhetetlen, hogy hűséget gyakoroljatok az apró dolgokban, hiszen ezzel lesztek megbízhatóak a komolyabb felelőségeknél. A mindennapi élet apró eseményei észrevétlenül mennek el mellettünk, mégis ezek alakítják a jellemünket. Az élet minden eseménye súlyosan esik latba a jó vagy a rossz mellett. Gondolkodásunkat mindennapos próbával kell nevelnünk, hogy erőt nyerjen helytállni bármilyen nehéz helyzetben. A próba és veszély napján megerősítettnek kell lennünk, hogy szilárdan megálljunk a helyes oldalon, minden ellenséges áramlattól mentesen. – *Bizonyágtételek*, IV. köt., 561. o.

December 19., vasárnap

Izrael gyermekei egész vándorlásuk során abba a kísértésbe estek, hogy Isten csodatetteit Mózesnek tulajdonították – az Úr hatalmas csodáit, hogy kihozta őket az egyiptomi rabságból. Most is azzal vádolták Mózeszt, hogy ő hozta ki őket Egyiptom földjéről. Igaz, hogy az Úr csodálatos mértékben kijelentette magát Mózesnek. Jelenlétével is rendkívüli módon kitüntette, és felfedte előtte magasztos dicsőségét. A hegyen is szent közelségbe vonta őt magához. Úgy beszélt vele, ahogy az ember a barátjával beszél. Az Úr ennek ellenére is bizonyítékot bizonyíték után nyújtott, hogy ő fáradozott kiszabadulásukért.

Amikor Mózes így szólott: „Avagy a kősziklából mi fakasszunk-e vizet?” – lényegében azt mondta, hogy helyesen hitték, hogy ő vitte véghez az értük történt csodákat. Ezért vált szükségessé, hogy Isten bebizonyítsa Izraelnek: Mózes állítása alaptalan... Hogy örökre eloszlassa azt a gondolatot, hogy ember vezeti őket, a menny szükségesnek ítélte, hogy mielőtt bemennek Kánaán földjére, hagyja meghalni a vezetőjüket. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1115–1116. o.

Krisztus szolgáinak nem a természetes szív követelményei szerint kell cselekedniük. Szoros kapcsolatban kell lenniük Istennel, nehogy a kihívás hatására feltámadjon az én, és oda nem illő szóáradatot indítsanak el, amely nem olyan, mint a harmat, sem mint a csendes eső, ami felfrissíti a hervadó növényeket. Éppen ezt akarja Sátán, ezek az ő módszerei. A sárkány dühös, Sátán szelleme haragban és vádaskodásban nyilvánul meg. Ám Isten szolgái az Isten képviselői. Ő azt akarja, hogy mennyei értékekkel foglalkozzanak, azzal az igazsággal, mely az Ő kép-mását, címét viseli. Jézus hatalma az a hatalom, mellyel le kell győzniük a gonoszt. Krisztus dicsősége az ő erejük. Az Ő szépségére kell tekintetüket szegezniük. Ekkor isteni tapintattal és szelídséggel tudják megjelenteni az evangéliumot. – *Jézus élete*, 353. o.

Krisztus segítségével megfékezhetjük a nyelvünket. Habár Ő is meg lett kísértve az elhamarkodott és haragos beszéd által, ajkával egyetlen egyszer sem vétkezett. Mindig nyugalommal és türelemmel fogadta a megvetést, a gúnyt és azok gyalázkodásait, akikkel együtt dolgozott az ácsműhelyben. Haragos visszavágások helyett inkább Dávid szép zsoltárait énekelte, így munkatársai szinte önkéntelenül csatlakoztak hozzá az éneklésben. Micsoda változás mehetne végbe a világon, ha a férfiak és nők a Megváltó példáját követnék a beszédükben. – *Our High Calling*, 291. o.

December 20., hétfő

Némelyek hajlamosak alábecsülni Mózes bűnét, azonban Isten nem így tekint az ember vétkeire. Amikor az izraeliták szeme előtt már feltűntek Kánaán hegycsúcsai, zúgolódní kezdtek azért, mert az a vízzuhatag, ami végigkövette vándorlásukat, kiapadt. A nép fellázadt Mózes és Áron ellen, akiket azzal vádoltak, hogy meghalni hozták ki őket a pusztába. Az előjárók a szent sátor ajtaja elé mentek, és arccal a földre borultak... Az Úr így szólt Mózeshez: „Vedd ezt a vesszőt, és gyűjtsd össze a gyülekezetet te és Áron, a te atyádfia, és szóljatok, ím, e kősziklának az ő szemük előtt, hogy adjon vizet.” (4Móz 20:8) A két testvér a nép elé állt. Mózes kezében ott volt Isten vesszője. Felettük már eljárt az idő. Hosszú időn keresztül túrték Izrael konokságát és lázadását. De most már Mózes türelme is elfogyott... Ám ahelyett, hogy az Úr parancsa alapján szólt volna a sziklához, kétszer is rásújtott a vesszővel.

A sziklából bőséggel ömleni kezdett a víz, és a nép enyhíthette szomját. Csakhogy már elkövette a nagy bűnt. Mózes ingerült lett: „Avagy e kősziklából fakasszunk-é néktek vizet?” Ekkor az Úr így szólt a testvérpárhoz: „Nem hittetek nékem, hogy megdicsőítettetek volna engem Izrael fiainak szeme előtt.” (4Móz 20:12) – *The Upward Look*, 299. o.

Ha a sötétség sűrű felhői tornyosulnak gondolatvilágunk felett, akkor ütött az óra, hogy élő hittel törjük át a sötétséget, és szórjuk szét a felhőket. Az igaz hit azokon az ígéreteken alapszik, melyek Isten szavában foglaltaknak, és csak azok tarthatnak arra igényt, akik feltétel nélkül engedelmeskednek az Úrnak. „Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjete, amit csak akartok, és meglesz az néktek.” (Jn 15:7) „És akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az Ő parancsolatait, és azokat cselekszük, amik kedvesek előtte.” (1Jn 3:22) (...)

Kérdeztem az angyalt, miért nincs több hit és erő Izraelben. Így felelt: „Ti nagyon hamar elengeditek a Mindenható karját. Szálljon fel fohászatok Isten királyiszékéhez, és tartsanak ki erős hitben. Az ígéretek bizonyosak. Higgyétek, hogy elnyeritek azokat a dolgokat, amikért könyörögtök, és akkor mind meglesznek.” – *Tapasztalatok és látomások*, 72–73. o.

December 21., kedd

Az Úr tudtul adta Mózesnek, hogy Kánaán elfoglalásának ideje elérkezett: az agg próféta a magaslaton állva, a Jordán folyón és a megígért földön végignézve nagy érdeklődéssel szemlélte népe örökségét. Lehetséges lenne, hogy az elkövetett bűnére kimondott ítéletet visszavonják? Igen komolyan könyörgött: „Uram, Isten, te elkezdted megmutatni a te szolgádnak a te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, aki cselekedhetne a te cselekedeteid és hatalmad szerint? Hadd menjek át, kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, amely a Jordánon túl van, és azt a jó hegyet és a Libanont!” (5Móz 3:24–25)

A válasz ez volt: „Elég ez néked, ne szólj többet már nékem e dolog felől! Menj fel a Pizsga tetejére, és emeled fel a te szemedet napnyugat felé és észak felé, dél felé és napkelet felé, és nézz szét a te szemeddel,

mert nem mégy át ezen a Jordánon.” (5Móz 3:26–27) – *Patriárkák és próféták*, 462. o.

Az Úr nem akarta, hogy valaki felmenjen Mózzal a Piszga tetejére. Ott állt a Piszga tetejének egyik magas ormán Isten és a menyeyi angyalok jelenlétében. Amikor elégedetten szemlélte Kánaánt, mint egy fáradt harcos, hogy megpihenjen, álmoság fogta el, de a halál álmosága. Az angyalok elvitték a testét, és eltemették a völgyben. Az izraeliták sohasem tudták megtalálni azt a helyet, ahol eltemették. A titkos temetésnek az volt a célja, hogy az embereket megakadályozza abban, hogy bálványozás bűnét kövessék el a testével.

Sátán ujjongott, hogy Mózzest sikerült rábírnai bűn elkövetésre és ezáltal a halál hatalmába keríteni. Ha hűséges maradt volna, és életét nem rontotta volna el azzal az egy törvényszegéssel, hogy nem adta meg Istennek a dicsőséget, amikor vizet fakasztott a kősziklából, akkor bemehetett volna az ígélet földjére, és az Úr felvitte volna a mennybe anélkül, hogy halált látott volna. – *A megváltás története*, 173. o.

Jézus Krisztus egygé lett az emberiséggel, hogy az emberiség is egygé lehessen vele lélekben és életében is. Megváltónkkal szövetséget kötve és Istennek engedelmeskedve elnyerjük Jézus életét. Krisztus így szól a bűnbánókhoz: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Krisztus a halált álmoknak tekinti, és úgy beszél róla, mintha csekély jelentősége volna. Így szól: „Aki csak él és hisz énbennem, nem hal meg örökre.”

A hívó számára a halál kevésbé fontos (Fil 1:21), Krisztussal meghalni csak alvást jelent. Ugyanaz a hatalom, amely feltámasztotta Jézust a halálból, feltámasztja majd a gyülekezetét is – mint az Ő menyasszonyát –, és megdicsőíti az Üdvözítővel minden fejedelemség és hatalmasság felett és minden név fölött nemcsak ebben a világban, hanem a menyeyi udvarokban is. Az elhunyt szentek győzelme dicsőséges lesz a feltámadás hajnalán. – *Az én életem ma*, 295. o.

December 22., szerda

Amikor Krisztus és az angyalok a sírhoz közeledtek, Sátán és angyalai is megjelentek a sírnál, és őrizték Mózzest, hogy ne vigyék el. Amikor Jézus és angyalai közeledtek, az ördög ellenállt közeledésüknek, de Krisztus és angyalainak dicsősége és hatalma visszavonulásra

kényszerítette őket. A kísértő egyetlen törvényszegése miatt követelte Mózes testét, de Jézus Atyjára hivatkozva szelíden szólt hozzá: „Dorgáljon meg téged az Úr.” (Júd 1:9) Krisztus megmondta Sátánnak: tudja, hogy Mózes alázattal megbánta azt az egy bűnét, így nincs szennyfolt jellemén, és neve elhomályosulhatatlanul szerepel a menny könyveiben. Ekkor feltámasztotta Mózes testét, amelyet az ördög magának követelt. – *A megváltás története*, 173. o.

Isten nem teremtett gonoszsgot, csak jót, olyat, mint Ő maga. Sátán azonban nem elégedett meg az Úr akarátának ismeretével, sem annak teljesítésével. Kíváncsisága arrafelé ágaskodott, amit Isten nem látott jónak közölni vele. Nem az Atya teremtette a gonoszsgot, a bűnt és a halált: ezek az engedetlenség következményei voltak, amely Sátántól ered. Annak a rossznak a tudása, amely most a világban van, az ördög ravaszsga által került közénk. Kemény leckék, nagy árat kell értük fizetni, az ember mégis meg akarja tanulni ezeket. Sokakat nem is lehet meggyőzni, hogy jobb, ha tudatlanok maradunk bizonyos ismeretek felől, amelyek alantas kívánságokból és szentségtelen célokból fakadnak. Ádám fiai és leányai ugyanolyan kíváncsiak és tolakodók, mint Éva volt, amikor megkívánta a tiltott tudást. Olyan tapasztalatokhoz, olyan ismeretekhez jutunk, amelyekre Isten tervei szerint sohasem kellene szert tennünk. S most is ugyanaz a következménye, mint ősszüleink esetében volt: elveszítjük édeni otthonunkat. Mikor tanulják meg végre az emberek, ami már minden kétséget kizáróan bebizonyosodott előttük? – *Bizonyágtételek*, V. köt., 503. o.

Isten régi népe számára kijelölt menedékvárosok a Krisztusban lévő menedék jelképei. Ugyanaz az irgalmas Megváltó, aki az ideiglenes menedékvárosokat elrendelte, saját vére kiontásával biztos menedéket szerzett az Isten törvényét megszegő számára, amelyben oltalmat kereshet a második halál elől. Semmi hatalom nem ragadhatja ki a kezéből, aki hozzá megy bocsánatért. „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak.” (Róm 8:1) „Erős vizsgáztatásunk legyen..., mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet.” (Zsid 6:18) „Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt, aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.” (Róm 8:34) – *Pátriárkák és próféták*, 516. o.

December 23., csütörtök

Az apostol azután a korinthusi testvérek figyelmét a feltámadás hajnalának diadalmas virradatára irányította, amikor is az Úr az összes elszunnyadt szentet feltámasztja, hogy ezentúl örökké vele éljenek. „Ímé, titkot mondok néktek – magyarázta: – Mindnyájan ugyan nem alszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk... Akkor beteljesül amaz ige, mely meg van írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad!” (...)

Dicső diadal vár a hűséges hívőkre! Az apostol tudatában volt a korinthusi hívők szükségleteinek és lehetőségeinek. Igyekezett szemük elé tárni, ami kiemel az önzésből és az érzékiségből, az életet pedig a halhatatlanság reménye által megdicsőíti. Komolyan felszólította őket, hogy hűek maradjanak magasztos elhívásukhoz Krisztusban. „Azért, szerelmes atyámfiak, erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15:58) – *Az apostolok története*, 320–321. o.

A hívő emberek számára a halál csak röpke pillanat, és nincs nagy jelentősége. „Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké... nem kóstol halált örökké.” (Jn 8:51–52) A keresztények számára a halál csak elalvás, pillanatnyi csendesség és sötétség. A Jézussal való élet Istenben elrejtett élet. „Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor majd ti is ővele együtt megjelentek dicsőségben.” (Kol 3:4)

Azt a hangot, amely a keresztről ezt kiáltotta: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30), a halottak is meghallották. Ez a hang átütötte a sírok falait, és megparancsolta az alvóknak, hogy keljenek fel. Így lesz majd, mikor Jézus hangja felharsan az égből. Ez a hang behatol majd a sírokba, kinyitja a sírboltokat, és a Krisztusban meghaltak feltámadnak. Üdvözítőnk feltámadásakor csak néhány sír nyílt meg. Második eljövetelekor azonban minden drága halottunk meghallja majd az Ő hangját, és előjönnek a dicsőséges és halhatatlan életre. Ugyanaz a hatalom, amely feltámasztotta Krisztust a halottak közül, feltámasztja majd az Ő egyházát is, és megdicsőíti vele minden fejedelemség, minden hatalmaság és minden más név felett, amely adatott, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. – *Jézus élete*, 787. o.

Azon a napon, amikor elszakad az ezüstkötél, és összetörik az aranypalack (Préd 12:8), az ember nem tervez többé. Akik alászállnak a sírba, csendességben vannak. Többé nem tudnak semmit arról, ami a nap alatt történik (Jób 14:21). Áldott pihenés ez a megfáradt igazaknak! Az idő, akár hosszú, akár rövid, számukra egy pillanat csupán. Alszanak, és a mennyei harsonák hangjára dicső halhatatlanságra ébrednek. – *A nagy küzdelem*, 549. o.